

Giới thiệu Bán Ngâm

Tên gốc: 半吟 - Bán Ngâm

Tên khác: Nửa Tiếng Thở Dài

Editor: LingPei

Thể loại : Hiện đại, HE, sủng

Nhân vật chính: Nguyễn Niệm Sơ, Lê Đăng

Số chương: 72 chương

«Là truyện nằm trong top 2 BXH Tấn Giang tháng 1/2018»

Môi trường trong quân đội vô cùng nghiêm khắc, mọi việc đều phải theo sự chỉ huy của cấp trên.

Mà ở đời!" Liệp Ứng nổi danh chàng lính Lê Đăng đã trải qua mấy năm huấn luyện.

Người bên ngoài nhận xét anh là một người này lời lẽ độc ác, kiệt ngạo khó thuần, toàn bộ lữ đoàn không ai không biết.

Các anh em đều rất hiếu kì, lão đại nhà mình về sau muốn tìm nữ anh hùng dạng nào đây.

Cho đến khi một tiểu khả ái xuất hiện.

Quyến rũ lại ngu ngốc ngớ ngẩn.

Cô cười một cái, ngay cả mạng Lê Đăng đều cho cô.

Hắn là lưỡi dao sắc bén nhất,

Không gì phá nổi, luyện mãi thành thép

Trong đêm tối vô biên, cô vì anh mà nờ rộ

Bạn đang đọc truyện *Bán Ngâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Là cô ấy (3058 từ)

Kingdom Of Cambodia, Campuchia, trước đây gọi là Miên, nằm ở bán đảo Đông Dương, vùng phía tây và tây bắc bộ tiếp giáp với Thái Lan, vùng đông bắc bộ tiếp giáp với Lào, phía Đông và đông nam bộ tiếp giáp với Việt Nam, nam bộ thì đối mặt với vịnh Thái Lan. Có sông Mekong và hồ nước ngọt lớn nhất ở Đông Nam Á - Hồ Tonle Sap, thủ đô là Phnom Penh.

Là một trong những nước kém phát triển nhất trên thế giới.

Tháng 7 vào ngày thứ ba Nguyễn Niệm Sơ đến Cam-pu-chia, khí trời khá tốt, nhiệt độ bên ngoài lên tới 36 độ C. Mùa mưa oi bức, mùa hè nắng chói chang.

Cô đến để dạy học.

Trong một ngôi làng nhỏ ở ngoại ô Phnom Penh, có nhiều trẻ em khoảng tầm mười mấy tuổi bị bỏ lại.

Giống như hầu hết các làng ở Campuchia, nơi đây rất nghèo khổ, hầu hết những thanh niên trẻ tuổi đều đi làm, chỉ còn lại người già và trẻ em. Các điều kiện giáo dục cũng kém, toàn bộ làng chỉ tìm thấy một giáo viên dạy trung học cơ sở. Do đó, chi đoàn giáo dục đến đây chẳng khác nào đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, các dân làng đều rất vui vẻ.

Tổng cộng có ba mươi học sinh ở trường tiểu học nông thôn, nhỏ nhất là sáu tuổi, lớn nhất là mười lăm tuổi, không phân chia đều chen vào một lớp học. Vào đầu năm, Nguyễn Niệm Sơ là giáo viên dạy tiếng Anh, đôi khi, học sinh sẽ được dạy hát. Bọn trẻ thấy giáo viên Trung Quốc vừa xinh đẹp lại

thân thiện nên rất thích cô.

Một tiết tiếng Anh chẳng mất nhiều thời gian, không bao lâu thì kết thúc.

Nguyễn Niệm Sơ bố trí bài tập cho học sinh xong, liền đi ra khỏi phòng học, trực tiếp đi tới sân chơi.

Nói là sân chơi nhưng trên thực tế đó lại là một mặt đất lầy lội trống rỗng, bốn bức tường rất tàn tạ, bị mặt trời chiếu đến khô nứt. Một người từ phía xa xa vẫy tay chào cô và gọi tên cô.

Nguyễn Niệm Sơ nhìn bọn họ một chút. Đám người kia khoảng chừng bốn, năm người, nam nữ đều có, màu da khác nhau, đều giống như cô, là HELP BRIDGE chỉ đoàn dạy học sinh. Đến từ các nơi trên thế giới.

Nguyễn Niệm Sơ cười với họ, đi tới, dùng tiếng Anh thuận miệng hỏi: "Đang nói chuyện gì mà trông vui vẻ thế?"

Vừa nói vừa lấy ra điện thoại di động, trong đó có một tin nhắn đến, là mẹ Nguyễn gửi, nhắc nhở cô: mỗi tối phải ôn lại bài tập cho kỳ thi IELTS.

Lúc này, cậu bạn người Châu Phi dùng tiếng Anh nói: "Chúng tôi sẽ cắm trại đêm nay, bắt tôm bắt cá, nướng tôm cá tươi để ăn. Nguyễn, dù sao ban đêm cô cũng không bận, đi cùng nhau đi."

Không biết có phải ý trời không, mà làng bọn cô dạy, nằm ngay giữa đồng bằng sông Cửu Long và hồ Tonle Sap, nước rất trong, tôm cá mất thường cũng có thể nhìn thấy.

Nguyễn Niệm Sơ nghĩ đến tin nhắn kia, nghĩ 2 giây rồi hít một hơi, không chút do dự mà đồng ý, "Được."

Kỳ thực từ nhỏ đến lớn, thành tích học tập của cô chỉ dừng lại ở mức bình thường.

Luận trí lực, cô chỉ là trung bình, luận chăm chỉ, cô không thể chạm đến mép. Cô chỉ có một ưu điểm duy nhất, chính là khuôn mặt đẹp, dây thanh âm tốt. Giáo viên trung học đã từng sứt đầu mẻ trán, nói cô quá lười, tiếp tục như thế này chưa kể đến kiến thức trọng tâm, ngay cả kiến thức đơn giản cũng rất khó khăn nên đã kiến nghị bố mẹ Nguyễn đưa Nguyễn Niệm Sơ đi học thanh nhạc hoặc vào học trường đại học năng khiếu nghệ thuật.

Bố mẹ Nguyễn đang lo đến bạc tóc, giờ bắt được một nhánh cỏ cứu mạng, đương nhiên sẽ không buông tha.

Sau đó, Nguyễn Niệm Sơ liền trở thành học viên của một trường nghệ thuật. Mặc dù bộ phận chuyên môn không phải là rất tốt nhưng cô vẫn vui vẻ. Cô có rất ít kì vọng từ khi còn bé, nên có thể có kết quả này, đã rất hài lòng.

Cô là người rất dễ dàng thoả mãn.

Kế hoạch gia đình đã định "tốt nghiệp đại học sẽ cho đi nghiên cứu thêm ở nước ngoài", Nguyễn Niệm Sơ nghe tai trái lọt tai phải ra. Bố mẹ Nguyễn chỉ có một cô con gái nên cũng không có cách nào, nhân lúc nghỉ hè, liền đăng kí cho cô một lớp IELTS. Nguyễn Niệm Sơ không muốn đi, nên quyết định gia nhập HELP BRIDGE đến Campuchia dạy học.

Cô cảm thấy, cuộc đời mà, phải làm điều gì đó có ý nghĩa.

Cô biết mình học tệ, cũng không có ý định ra nước ngoài cao học. Nếu bảo cho cô ra nước ngoài để cống hiến ái tâm, tốt hơn nhiều với việc để cô đi nước ngoài học tập.

*

Các học sinh trong trường tiểu học này đều là học ngoại trú, sau giờ học vào buổi chiều, khuôn viên trường vắng lặng, quanh quẩn.

Một đám sinh viên đến dạy hiếm khi mới có thời gian nghỉ ngơi, cảm lướt đánh cá và vỉ nướng, liền chạy ra bên ngoài, suốt dọc đường cãi nhau, trò chuyện vui vẻ. Nguyễn Niệm Sơ với người bạn da đen cùng chung phòng đi cuối cùng, trong tay ôm nước sốt thịt nướng cùng cây thăm bằng trúc.

Bạn cùng phòng cô gọi là Lyla. Cô ấy vỗ vỗ tay, vô cùng hào hứng nói: "Nguyễn cậu biết không, tôi xưa nay cũng không bao giờ cùng bạn bè nướng cá ở bờ sông, nó chắc hẳn rất thú vị."

Nguyễn Niệm Sơ thấy cô ấy như vậy, liền nổi lên lòng trêu chọc, cô nheo mắt lại, hạ thấp giọng dọa: "Này, dù là thành phố Phnom Penh nhưng có nội loạn đấy, nơi này lại là khu vực nổi tiếng của sông Mekong. Cậu không sợ gặp nguy hiểm à?"

Lyla rụt rè, "...Không có đâu."

Cô ngay lập tức bật cười, "Lá gan thật sự rất nhỏ. Trêu cậu thôi."

"..." Lyla tức giận, gờ tay giả vờ đánh cô, Nguyễn Niệm Sơ trốn sang bên cạnh, nắm một chiếc lá ném lên đầu bạn cùng phòng. Hai người vui vẻ cười chạy về hướng bờ sông. Sắc trời dần tối đi, mặt trời lặn ở phía đằng xa, ánh mặt trời đỏ rực, chiếu xuống mặt nước dập dờn của sông Mekong.

Đoàn giáo viên đều là những sinh viên trẻ, tụ tập ngồi cùng một chỗ, mấy ngày liền cùng chung sống nên cũng đã quen thuộc. Nam sinh phụ trách việc dựng lều và bắt cá, nữ sinh phụ trách nướng chín thịt, mọi người đều được phân công rõ ràng, bận rộn đến không biết trời đầu đất đâu. Bất tri bất giác,

mặt trời đã lặn xuống núi.

Tầm khoảng 8 giờ tối, cảnh đêm đen như mực, có những ngôi sao sáng lấp lánh trên bầu trời.

Tôm cá bắt được đã được chén sạch vào bụng, một đám người ăn uống no nê không có việc gì làm, ngồi ở trong lều tán gẫu về những chuyện bát quái của các mình tinh. Nguyễn Niệm Sơ đối với đề tài này không có hứng thú, lại vừa mới ăn no, liền rủ Lyla đi dạo dọc bờ sông một vòng. Dọc đường chỉ mãi nói chuyện, đến khi hoàn hồn thì mới phát hiện đã cách chỗ cắm trại gần mấy trăm mét.

Hai người chuẩn bị trở về.

Lúc này, Lyla bỗng nhiên ôm bụng, hít một ngụm khí lạnh nói: "...Ai ui, tôi, tôi đau bụng."

Nguyễn Niệm Sơ im lặng: "Ai bảo cậu ăn như quỷ chết đói đầu thai thế, đồ chưa nướng chín đã ăn", vừa nói vừa nhìn bốn phía, chỉ vào một cái cây đại thụ, "Cậu đến chỗ đó giải quyết đi, tôi ở đây đợi, có chuyện gì thì gọi tôi."

"À được." Lyla gật đầu, vội vội vã vã chạy qua.

Cô buồn bực ngán ngẩm, đứng yên nghe nhạc, đột nhiên, cô chú ý thấy xa xa ở bên sông phía kia xuất hiện một tia sáng, xuyên qua những bụi cây rậm rạp, vụt sáng hẳn lên.

Nguyễn Niệm Sơ cho rằng đó là ngư dân địa phương nên cũng không suy nghĩ nhiều.

Mãi đến khi con thuyền mới tiến lại gần, nó đỗ ở bờ sông. Ngờ ngợ có thanh âm truyền đến, có tiếng người nói chuyện, là tiếng Campuchia Miên ngữ. Cô nghe không hiểu.

Lại thấy trên thuyền có hai bóng đen nhảy xuống, trên tay cầm công cụ, đào một cái gì đó trong bùn sông, động tác rất nhanh nhẹn. Nguyễn Niệm Sơ nghi ngờ nhú mày.

Không phải ngư dân?

Vừa suy nghĩ, cô phản xạ có điều kiện ngồi xổm xuống, giấu mình vào bụi cỏ cao đến ngang eo ở sau lưng.

Không lâu sau, hai cái bóng đen đó dừng lại, ném cái xẻng trong tay đi, cúi người xuống, từ hố đất ôm ra một cái rương sắt lớn. Nhìn tư thế của hai người kia, chắc hẳn cái rương đó rất nặng.

Bọn chúng đem cái rương đặt lên thuyền.

Trong khoang thuyền một người trung niên béo lùn đi ra, hần mặc một chiếc áo khoác, nửa đầu hói, bộ dạng tai to mặt lớn. Hần neho mắt lại, ngậm thuốc lá, dùng Miên ngữ nói: "Mở ra, kiểm tra hàng trước."

Hai người kia gật đầu, lấy tua vít cạy mở, nắp rương sắt rơi xuống đất. Người đàn ông trung niên tiến lên nhìn.

Vì cách xa, Nguyễn Niệm Sơ không thấy rõ đồ trong rương, nhưng cũng mơ hồ ý thức được cái gì đó. Muốn đi cũng không kịp. Sau lưng truyền đến hàng loạt tiếng bước chân, cô trong lòng căng thẳng, chưa kịp phản ứng gì, thì đã bị người đằng sau bóp cổ.

Vài phút sau, Lyla quay lại, nhưng không thấy bóng dáng Nguyễn Niệm Sơ đâu.

"..." Cô ấy bói rồi, hết nhìn đông nhìn tây la hét: "Nguyễn? Nguyễn? Đừng đùa tôi nữa, cậu ở chỗ nào?"

Không có ai đáp lại.

*

Cô đã bị bắt cóc. Đây là ý nghĩ đầu tiên khi cô tỉnh táo.

Và nó cũng là sự thật.

Cô mở mắt ra, phát hiện mình bị ném xuống đất, phòng này tối om, không khí ẩm ướt tanh nồng, tràn ngập mùi mốc mục nát. Cô thử di chuyển, nhưng hai cổ tay đã sớm bị trói ở sau lưng, hai chân cũng vậy.

Trong vài giây, đại não của Nguyễn Niệm Sơ chưa phản ứng kịp. Cô muốn kêu to, nhưng không thể phát ra thanh âm nào, lúc này mới kinh ngạc phát hiện miệng cũng bị bịt chặt.

Môi cô run rẩy, nỗi sợ hãi ập tới đỉnh điểm chiếm hết tứ chi cô.

Có một giọng nói vang lên ngoài cửa, không biết đang nói cái gì. Nguyễn Niệm Sơ hít sâu một hơi rồi thở ra, ép buộc mình phải bình tĩnh, cô đảo mắt đánh giá bốn phía — là một căn phòng gỗ bình thường của Campuchia, một cái bàn, mấy cái ghế, đồ nội thất rách nát mà đơn sơ, một chiếc đèn dầu hoá đăng treo trên đỉnh đầu, những con bướm đêm đậu lên chiếc đèn, tạo thành một cái bóng lớn, nhìn rất quỷ dị dọa người.

Ngờ ngợ còn nghe tiếng nước chảy, nơi này hẳn là cách bờ sông không xa...

"Cạch" một tiếng, cánh cửa bị người bên ngoài đẩy ra.

"..." Nguyễn Niệm Sơ giật mình, theo bản năng di chuyển trở lại, lù vào trong tường gỗ, đôi mắt vừa cảnh giác cũng vừa hoảng sợ.

Có ba người vào nhà, một trong số đó Nguyễn Niệm Sơ nhận ra, chính là gã đàn ông béo lùn ở trên khoang thuyền. Tên béo lùn nhìn cô một cái, nhếch miệng cười, cùng hai người đàn ông nói chuyện gì đó.

Nhìn mấy người này cười bí ối, Nguyễn Niệm Sơ bấu chặt lấy tường, cảm thấy sợ hãi. Tên béo lùn ngồi xổm xuống, nhìn cô, giơ bàn tay trái bần thiêu lên định sờ mặt cô.

Nguyễn Niệm Sơ thấy kinh tởm, không chút nghĩ ngợi nghiêng đầu đi né tránh.

Tên béo lùn a một tiếng, nhướn lông mày, giơ tay định tát cô một phát. Nhưng mà, chỉ một giây thôi bàn tay kia sẽ rơi vào mặt cô, thì ở cửa có một người đàn ông trung niên khoảng 50 tuổi ho đi vào. Người đàn ông có tóc hoa râm, mặt hình chữ điền, từ mi tâm đến má trái có vết sẹo kéo dài.

Tên béo lùn thấy thế không dám làm càn, không thể làm gì khác hơn là thu tay lại, cùng mấy người khác cung kính nói: "Ông nội." (Nguyên văn của tác giả đó>)

Người đàn ông trung niên hơi gật đầu, tiếp theo chớp mắt một cái, nhìn về phía Nguyễn Niệm Sơ, mặt lộ vẻ bất mãn: "Chuyện gì xảy ra đây?"

Tên béo lùn phẫn nộ nói: "Ông nội, người phụ nữ này đã nhìn thấy hàng của chúng ta."

"Không phải mày nói chỗ kia rất bí ẩn, chắc chắn không ai có thể phát hiện sao?"

Tên béo ấp úng, không biết làm sao nói lại.

Ông ta hừ lạnh một tiếng, khom lưng ngồi trên ghế, liếc nhìn một vòng, cau mày, "Lee còn chưa trở lại sao?"

Vừa dứt lời, bên ngoài liền truyền đến loạt tiếng bước chân, nặng nề, vững vàng, mạnh mẽ.

Nguyễn Niệm Sơ toàn thân co lại thành một đồng. Những người Campuchia này nói, cô một chút nghe cũng không hiểu. Khi nghe thấy tiếng bước chân, theo bản năng xoay đầu một cách vô thức, nhìn về phía vị trí cửa.

Một đôi boots màu đen ngắn rơi vào tầm mắt cô, nhìn có chút cũ, bị dính bùn cùng không ít vết máu đỏ sẫm.

Đôi chân kia rất dài, được bao bọc trong chiếc quần màu đen, đẹp như một cây bạch dương. Nguyễn Niệm Sơ theo tầm mắt nhìn lên, từng đường nét cơ thể và dung mạo cũng đập vào mắt.

Người đàn ông này rất cao, thân hình cao to, eo gầy hẹp, bờ vai rộng, sống lưng thẳng tắp tạo thành một đường thẳng rắn rỏi. Mặt hơi gầy, màu da sẫm, ngũ quan anh tuấn mà cứng cáp, đôi môi mỏng, sống mũi cao thẳng, làm cho người ta chú ý nhất là chính là vẻ mặt, thâm thúy lạnh nhạt hững hờ, nhưng cảm giác lại ngọt ngào đến bức người.

Anh ta mặc chiếc áo T màu đen đơn giản nhưng chỉ đứng đó hút thuốc, ánh sáng toả ra khí thế rất mạnh mẽ, cường đại.

Khi anh ta phúi khói thuốc thì nhìn thoáng qua cô, cô chú ý thấy cánh tay của anh ta rất lớn, màu đồng, dưới ống tay áo lộ ra một hình xăm đuôi rồng to lớn màu xám đen, uốn lượn sinh động, cũng rất kinh dị khủng bố.

Tuyệt đối không phải nhân vật bình thường, Nguyễn Niệm Sơ tâm trí căng thẳng, chỉ quét mắt vài lần rồi nhanh chóng dời ánh mắt. Cô để ý thấy anh ta đã nhìn cô một cái sau khi bước vào nhà, ánh mắt âm trầm, trắng trợn không kiêng dè.

"A Công."

Anh ta đứng im, mở miệng, cũng là Miên ngữ. Nhưng âm sắc cực thấp, phát âm cũng đặc biệt, rõ ràng không giống với mấy người kia. Rất dễ nhận biết.

Ông ta hỏi: "Việc giải quyết đến đâu rồi?"

Anh ta hờ hững nói: "Đã xong."

Ông ta liền cười và nói: "Cậu làm việc luôn rất thoả đáng, ta rất yên tâm" nói xong quét mắt qua, như có thâm ý, "Nếu như mỗi người ở đây đều bằng một nửa cậu, lão già ta cũng không cần phải khổ cực như vậy."

Tên béo lùn khẽ cắn răng, không dám phản bác.

Ông ta rõ ràng tâm trạng rất tốt, vỗ vỗ lên vai Lee, nói: "Ngày hôm nay cậu cực khổ rồi. Muốn cái gì cứ việc nói, chỉ cần ta có thể làm được, ta nhất định sẽ tặng cậu."

Mặt anh không có cảm xúc, liếc vào góc kia một chút, rồi cụp mắt châm thuốc, "Đó là gì?"

"À, anh Lee, là một cô gái nhỏ em mới bắt được, người Trung Quốc, hình như là du khách. Đêm nay chẳng phải em đi nhận hàng mà Dan chuyển cho chúng ta sao? Con nhóc này cứ lén lút ở gần đó nhìn lén." Tên béo nói rồi cắn răng cười gằn: "Xem lão từ đây một lát sau trông trị mày như thế nào."

Động tác hút thuốc của Lee hơi ngừng lại, nâng mí mắt, hỏi: "Người Trung Quốc?"

Tên béo khả khả cười một tiếng, từ trong túi lấy ra một thứ được đóng dấu và đưa nó cho anh: "Đây là thứ tìm được trên người cô ta, anh xem, chẳng phải là hộ chiếu Trung Quốc sao?"

Lee nhận lấy, hé mắt nhìn. Nửa phút sau, anh ta ý vị không rõ cong môi dưới, "không sai". Nói xong đảo mắt, ánh mắt lạnh đạm nhìn về phía cô gái đang cuộn lại thành một đồng trong góc kia.

Anh nói: "Vậy thì cô ấy đi."

Trong phòng mọi người đều sững sốt một chút, không rõ vì sao. A Công cau mày: "Cô ta?"

"Ồ." Lee gật đầu, giọng lạnh nhạt: "Là cô ấy."

Bạn đang đọc truyện *Bán Ngâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Cánh tay anh ôm lấy cô, hơi thở phun lên mặt cô (3138 từ)

Anh ta nói xong, tên béo vẻ mặt một thoáng liền thay đổi, nhũn mỳ, rõ ràng không vui: "Cái kia, cô ta là người được em bắt về, muốn em tặng anh, thật sự em cũng không nỡ..."

Lee không thèm nhìn hắn, mặt lạnh lùng hút thuốc, không nói gì.

Ngược lại, A Công một bên liếc tên béo một chút, bước lên một bước, trách nặng: "Không có tiền đồ. Không phải chỉ là một người phụ nữ hay sao? Chỗ nào mà không tìm được."

Tên béo lảm bảm: "Nói thì dễ dàng. Có nhiều phụ nữ, nhưng hàng cao cấp vừa trắng vừa mềm như này làm sao có thể dễ dàng tìm thấy. Gần đây việc làm ăn lại bận rộn, mấy ngày không chơi ai, đang chờ cho đỡ thèm."

Lee vẫn lạnh nhạt, giữa lông mày chẳng hiện rõ vui buồn: "Thật không?"

Tên béo hậm hực nặn ra một nụ cười, lúc này mới không lên tiếng nữa.

Bọn họ đều là thủ hạ của A Công Đồ Ngoã, bàn về lý lịch hay tuổi tác, hẳn đều lớn hơn Lee, có thể dạy dỗ anh ta. Nhưng ở chỗ này, không có khái niệm kính già yêu trẻ, người mạnh mới là vua. Lee mới gia nhập nhóm bốn năm nhưng đã leo lên vị trí thứ hai của nhóm. Người trẻ tuổi xương làm bằng thép, tâm rất cứng, ra tay rất tàn nhẫn, trải qua mấy năm đây máu me đã tạo ra được một khoảng trời cho riêng mình, trừ Đồ Ngoã ra, một đám bạo phi không ai không sợ hắn.

Những tên béo lùn ở đây cũng phải lên tới bảy, tám người, tuy đều là kẻ liều mạng, nhưng đừng khí hò hét với Diêm Vương, không phải ai cũng làm được.

Vì vậy tên béo suy nghĩ lại, rất nhanh có quyết định. Cười lộ ra một cái răng vàng nói: "Người khác hỏi em, em chắc chắn không muốn, nhưng anh Lee đã mở miệng thì lại không giống thế. Không phải một đứa Trung Quốc thôi sao, nếu anh thích, em sẽ nhịn đau một chút mà tặng anh."

Anh nhướn mày, cười: "Cảm ơn."

Tên béo khả khả cười, "Xem anh nói kia, đều là huynh đệ trong nhà, không phải khách sáo."

Cách đó không xa mấy mét, Nguyễn Niệm Sơ núp vào một góc, thân thể run rẩy, nhìn hai người đàn ông một cao một thấp cười nói. Cô nghe không hiểu nội dung của bọn họ, cô chỉ thấy người đàn ông tên Lee kia đối mặt với cô. Anh dựa vào bàn gỗ, đứng một cách tùy ý, uốn lên một vòng cung nơi khoe miệng, cười như không cười, đáng vẻ rất lưu manh.

Nguyễn Niệm Sơ cắn môi, trong lòng hồi hộp một chút. Linh cảm rằng tình hình của mình càng tệ hơn.

Đầu kia, mấy người đàn ông vẫn bàn về người phụ nữ bị trói.

Tên béo đó ngo ngắc, chép miệng, nói da của Nguyễn Niệm Sơ rất trắng giống như tuyết hẳn đã nhìn thấy mười năm trước ở Tây Tạng Trung Quốc, nói hai má của cô ấy rất nhỏ, không lớn bằng một bàn tay người, nói ánh mắt của cô sáng, tựa như những ngôi sao lấp lánh trên trời. Còn nói dáng người cô rất đẹp, eo nhỏ tinh tế, mông như quả đào, chỉ liếc mắt thôi đã đủ làm người ta hứng thú.

Những ngôn từ dâm dục không dứt bên tai.

Lee mặt không có cảm xúc đứng nghe, hút thuốc lá đầy khói, không tiếp lời. Anh lại liếc nhìn góc tường. Cô gái kia co rúm lại thành một cuộn nhỏ, tóc che quá nửa khuôn mặt, nhìn rất bẩn thỉu, thế nào cũng không nhìn ra xinh đẹp khuynh thành như miệng tên béo nói.

Anh xuýt một cái, rất nhanh liền dời tầm mắt.

Mấy phút sau, bao thuốc lá cũng đã thấy đáy, trên mặt đất chừng mười cái tàn thuốc rơi rải rác.

Đồ Ngoã ngồi trong phòng một lúc, thấy mệt mỏi, đứng dậy chuẩn bị rời đi. Mấy người khác liền tiễn ông ra đến cửa.

Đi được vài bước, Đồ Ngoã lại nghĩ đến cái gì, dừng động tác, quay người lại. Trầm giọng nói với bọn họ: "Mấy ngày trước, boss nói có việc mới giao cho chúng ta", vừa nói, ánh mắt liền nhìn về phía chàng trai trẻ hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi kia, "Lee, đến thời điểm đó cậu đi cùng ta gặp boss."

Lee gật đầu.

Gió nổi lên, Đồ Ngoã che miệng ho khan vài tiếng, ngữ khí cũng hoà hoãn lại: "Quảng thời gian trước cậu cực khổ rồi. Mấy ngày nay đừng ra ngoài, ở nhà, nghỉ ngơi cho thật tốt." Nói xong mắt đảo qua nhìn bóng người gầy nhỏ trong phòng, khe cong khoé miệng, mấy người đàn ông đều hiểu rõ ý nụ cười.

*

Như Nguyễn Niệm Sơ đã dự liệu trước vậy, đêm đó, cô suốt đời khó quên.

Khi mấy người trong phòng đều đi ra, cô liền giãy giụa, nhìn xung quanh tìm vũ khí có thể sử dụng được trong phạm vi. Cô muốn chạy trốn, muốn bảo vệ tính mạng, muốn phòng thân. Khoé mắt khe nhìn thấy một ánh sáng lạnh lẽo loé trên mặt đất, là một cây kéo. Nguyễn Niệm Sơ vui mừng, vội vàng di chuyển đến hướng đó.

Tuy nhiên, trong nháy mắt, trên eo cô đã có một lực rất mạnh, đem cô xốc lên.

Nguyễn Niệm Sơ rất nhẹ, bị người kia xách lên như cây bông. Cô kinh ngạc, không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy trước mắt mọi thứ quay cuồng, định thần lại cô đã nằm trên vai người đàn ông kia.

Là người đàn ông tên Lee.

Trên miệng cô vẫn còn dán băng, theo bản năng ô ô giãy giụa, mấy giây sau như ý thức được cái gì, lại bình tĩnh lại. Bất động. Dưới tình huống này, cô chỉ có liên tục ép mình phải bình tĩnh, bình tĩnh. Đám người kia rất ác, cô không thể làm cho họ tức giận.

Lee tỏ rõ vẻ lạnh lùng, phớt lờ những người khác, xốc cô lên trực tiếp đi ra ngoài.

Mưa ở Campuchia nhiệt độ rất nóng, quần áo của cô lại khá mỏng và sơ sài, cái tư thế này khiến quần áo ngấn lại, vòng eo trắng như tuyết liền lộ ra trong không khí. Tay của người đàn ông vừa vận đặt ở vị trí này.

Cứng rắn, rất rộng lớn, cũng rất thô ráp.

Nguyễn Niệm Sơ cắn chặt răng, cả người căng thẳng, phần da bị anh chạm vào nóng như bị thiêu đốt.

Đi ra khỏi phòng, cô cố gắng chuyển động cổ nhìn bốn phía, mới phát hiện, ở đây có rất nhiều nhà gỗ và nhà tranh, tạo thành một doanh trại, ở sâu trong rừng, được bao quanh bởi cây xanh ở mọi phía. Khu vực này rất rộng, tầm nhìn vào ban đêm như mơ hồ, không nhìn thấy rõ về ngoài cụ thể của ngôi nhà, chỉ có vài đường nét mờ ảo. Ở giữa doanh trại có một đồng lửa, được bao quanh bởi một vòng tròn người, họ đang uống rượu và ăn thịt, cười nói rất to.

Nguyễn Niệm Sơ nhìn thấy những người kia đều đeo khẩu súng, trong lòng lạnh toát.

Cô bị khiêng đến một căn nhà gỗ khác.

Người khiêng cô lấy chân đem cửa đá văng ra, sau đó trực tiếp ném Nguyễn Niệm Sơ trên giường, động tác thô bạo đến cực điểm. Tấm ván giường chỉ được làm bằng một vài miếng gỗ, tuy tiện rải một chút cỏ khô cùng với một lớp ga giường. Cô bị ném mạnh lên, vì nó rất cứng, cô đau đến rên lên thành tiếng.

Sau một khắc, Lee thấp sáng đèn lên, ánh sáng lơ mờ xua đi đêm tối. Anh quay lưng với cô đứng ở giữa phòng, uống nước, bóng lưng cao to cường

trắng.

Nguyễn Niệm Sơ không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Tay chân cô vẫn như cũ bị trói, không thể động, không thể làm gì khác hơn đành cuộn đầu gối núp ở cuối giường. Cảnh giác nhìn theo anh ta.

Loại tỉnh mịch này không kéo dài bao lâu.

Nhẹ nhàng "cạch" một tiếng, anh ta đặt chiếc ly trong suốt trong tay lên bàn, sau đó, khiến cho Nguyễn Niệm Sơ không nghĩ tới chính là, anh ta bắt đầu cởi quần áo. Hoàn toàn coi cô là không khí.

Con người Nguyễn Niệm Sơ trong nháy mắt co rút.

Lee cởi áo, đưa lưng về phía cô, sau đó tiện tay vẽ chiếc áo đen thành một cục rồi ném xuống đất. Cô liền nhìn thấy bóng lưng cường tráng của người đàn ông. Màu da đồng, vai rộng, hẹp dần xuống vị trí thắt lưng, hiện ra một tam giác ngược chuẩn, trên tấm lưng có vô số những vết sẹo to nhỏ.

Vết dao, vết thương do đạn bắn, nhiều vô số kể.

Một con rồng màu xám đen lơ lửng dọc từ trên vai xuống cánh tay của anh, theo động tác của anh mà động đậy, dữ tợn giương nanh múa vuốt, đầy vẻ hoang dã.

Trên mặt cô đột nhiên hơi nóng, nghiêng đầu đi, nhắm mắt, mười ngón tay dùng sức nắm chặt lại ở phía sau. Dùng sức đến nỗi gân xanh ở nơi khớp xương cũng nổi lên. Đột nhiên, ánh sáng biến mất, cùng lúc đó, tiếng bước chân vững vàng bước đến gần cô.

Trong bóng tối, Nguyễn Niệm Sơ nín thở, nghe thấy tim mình đập như sấm.

Vài giây ngắn ngủi, người đàn ông đó leo lên giường, đưa bàn tay to lớn đến, cô đã bị anh kéo dưới thân. Cô không phát ra được âm thanh nào, nhưng đôi mắt giãn dãn của cô như thiêu đốt trong đêm tối, gắt gao trừng mắt nhìn khuôn mặt trong gang tấc.

Người đàn ông có đường nét rõ ràng, dung mạo rất anh tuấn rắn rỏi, nhưng lúc này, bị bóng tối che đi phần sắc bén, càng có mấy phần nhu hoà. Thực sự quá gần, cô thậm chí còn có thể nhìn thấy hàng lông mi dày của anh ta cúi xuống.

Lee cũng nhìn chăm chăm vào cô, từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt lạnh mà sâu. Cô gái này có một đôi mắt to mà trong suốt, dù khuôn mặt dính đầy tro và bùn, nhưng vẻ ngoài quyến rũ của cô ấy rõ ràng rất dễ nhận ra.

"A." Nguyễn Niệm Sơ muốn xin hân buông tha cho mình, ô ô lên tiếng.

Khoảnh khắc tiếp theo, đôi mắt của Lee loé lên liếc về phía cửa sổ, lấy một chiếc vải mỏng che lên hai người, ngăn cách những đôi mắt đang nhìn trộm bên ngoài. Sau đó gờ hai tay cô lên cao định đầu. Cổ tình hay vô ý, mỗi anh lướt qua trán cô.

Không biết là phần nộ hay kinh hoàng, Nguyễn Niệm Sơ chấn động, cả người run kịch liệt.

Anh ta bắt đầu động. Mà quần áo trên người cô hoàn toàn nguyên vẹn.

Nguyễn Niệm Sơ hơi run, ánh mắt từ sợ hãi biến thành kinh ngạc, khó hiểu. Cô trở mắt nhìn, cánh tay anh đang để ở hai bên hông cô, hơi thở phun lên mặt cô. Ấm áp, mát lạnh, lại có chút ngứa.

Đây là đang làm gì? Cô không hiểu.

Hai người xa lạ trong bóng tối, cứ nhìn chăm chăm vào nhau. Trong căn phòng chỉ có hơi thở nặng nề của Lee cùng tiếng ván giường vang lên lay động làm người ta suy nghĩ.

Trong hoàn cảnh như vậy, Nguyễn Niệm Sơ đầu tiên nghi hoặc, mờ mịt, nhưng sau đó, hai gò má cô liền đỏ lên. Khứu giác của cô rất nhạy cảm, phòng này, giường này, đều có mùi hương của người kia.

Mùi thuốc lá, mùi máu tanh nhàn nhạt, cùng nồng nặc mùi hóc môn.

Nguyễn Niệm Sơ thân thể cứng đờ, nhú mảy, nhìn thẳng tắp vào đôi mắt vừa đen vừa sâu bên trên. Không biết có phải ảo giác hay không, cô nhìn thấy, ánh mắt anh ta càng ngày càng sâu, có thứ gì đó bên trong như đang lan rộng.

Lòng cô đột ngột hoảng hốt, theo bản năng dòi tằm mắt.

Lee cũng nhắm mắt lại.

Anh ngửi thấy một mùi hương lâu không gặp từ trên người cô. Như mùi hoa nhài vào sáng sớm, tươi và ngọt, với hương vị nơi bình minh ở quê hương.

Bên ngoài phòng, bóng đêm đen như mực. Mấy cái bóng đen lén lút dừng lại chốc lát, lấy tay lau miệng, cười khà khà thoả mãn rồi đi.

*

Nguyễn Niệm Sơ cứ như thế ở bên cạnh Lee.

May mắn chính là, sau đêm đó, không có ai đi đến phía ngoài phòng nghe trộm nữa. Trong hai ngày liền, Lee cũng không chạm đến cô, chỉ mang đồ ăn thức uống cho cô vào một thời điểm nhất định. Hai người thậm chí còn không nói với nhau câu nào.

Thình thoảng, tên béo lùn chạy đến trước cửa phòng, nhìn lên người phụ nữ Trung Quốc bị bắt đến kia, lòng ngứa ngáy khó chịu, muốn hỏi Lee để đem người về. Hắn ta cười cười nói: "Anh, dù gì thơm ngon anh cũng đã được trải qua, không bằng đưa cô gái này trả lại cho em...Nếu không được, thì mấy ngày nữa em sẽ đem trả lại anh?"

Lee không lên tiếng, lạnh nhạt liếc nhìn hắn một chút, tên béo lùn không rét mà run.

Sau đó, toàn bộ nhóm Đồ Ngoã đều hiểu — Lee coi trọng người phụ nữ Trung Quốc bị bắt kia, người muốn sống chứ có đến gần. Bởi vậy, có những người ham muốn sắc đẹp của cô trong lòng cũng e dè, cũng không dám làm bậy.

Nguyễn Niệm Sơ có thể cảm giác được, người đàn ông tên Lee này, cùng với những khác có chút không giống. Anh ta không xâm phạm cô, làm thương tổn đến cô, thậm chí còn giúp cô khỏi bị tên béo lùn đó lăng mạ sỉ nhục, điều đó thật sự rất may mắn.

Tuy nhiên, nó cũng không hề ảnh hưởng chút nào đến việc cô phải chạy trốn.

Khi mới bị bắt, tên béo lùn đã lục soát người cô, ví tiền của cô, hộ chiếu, thẻ căn cước, điện thoại di động, tất cả đều mất tích.

Cho dù cô chạy trốn thành công, cô cũng không có cách nào ở quốc gia này chứng minh thân phận của mình. Tuy nhiên, những thứ này chỉ là điều không quan trọng. Qua trọng nhất chính là làm sao để trốn thoát.

Nguyễn Niệm Sơ một mực chờ đợi.

Cho đến khi vào ngày thứ ba cô bị bắt, sau giờ Ngọ, cơ hội đã đến.

Sau bữa tối, như thường lệ có một bà lão lom khom đến dọn dẹp bát đĩa. Bà lão sau khi rời đi, một cậu bé tầm mười ba mười bốn tuổi bước vào nhà, nói chuyện với Lee bằng Miên ngữ. Trong nửa khắc, Nguyễn Niệm Sơ nhìn thấy Lee mặt không cảm xúc gật đầu một cái, mở cửa rời đi.

Trước khi đi, anh quay đầu lại nhìn cô một cái.

Mấy ngày nay, Nguyễn Niệm Sơ bị hạn chế tự do, phạm vi hoạt động chỉ ở trong căn nhà gỗ này. Điều duy nhất cô có thể làm là quan sát người đàn ông này. Cô phát hiện, đôi mắt của anh đặc biệt dài, nhìn rất đẹp. Phần lớn thời gian, đôi mắt có màu đen xanh nhạt, vừa lạnh lại vừa sáng.

Mà vào lúc này, ánh mắt của người đàn ông này rất sâu, mắt đen mang theo một cảnh cáo nguy hiểm rõ ràng.

Nguyễn Niệm Sơ đại khái đã hiểu. Cô phải ngoan ngoãn nghe lời, không được chạy loạn.

Cô bình tĩnh gật đầu, nhưng trong lòng thì nghĩ, anh ta không ở đó, không chạy trốn khi đó là một kẻ ngu.

Lee rời đi, tiếng bước chân dọc theo tấm gỗ dẫu bên ngoài ngày càng xa dần. Mấy phút sau, cô khẽ cắn răng, mở cửa ngó, hành lang phía trước và khoảng đất trống đều vắng tanh, không có người nào khác.

Một cơ hội trời cho. Nguyễn Niệm Sơ quyết tâm, bước chân ra ngoài.

*

Trại thật sự rất to lớn, một đường đi ra ngoài, phải mất 20 phút, Nguyễn Niệm Sơ suýt nữa thì lạc đường. Trong thời gian đó, cô còn tránh thoát được hai tên tuần tra được trang bị súng.

Khu rừng bên ngoài rất rậm rạp, lá cây che kín cả bầu trời, xanh um tươi tốt, ngăn chặn những khu vực rộng lớn bị ánh mặt trời chiếu xuống, không khí oi bức truyền ra những tiếng côn trùng kêu vang.

Nguyễn Niệm Sơ cũng không quay đầu lại, chạy thẳng vào trong.

Nơi này, cô chưa bao giờ đến, nên cũng không biết đường, chỉ có thể đi lung tung về phía trước không có mục đích. Bỗng nhiên, bắp chân cô bị một vật gì đó đâm xuống, cô cau mày cúi đầu nhìn, cô không cẩn thận đã vấp phải bụi gai.

Nguyễn Niệm Sơ cũng không dừng lại, nhịn đau tiếp tục chạy.

Nhưng đúng vào lúc này, sau lưng một âm thanh bất thành linh vang lên, rất âm trầm, giọng điệu cực thấp: "Còn nửa mét nữa sẽ tiến vào bãi mìn, cô tiến thêm một bước nữa, ai cũng không cứu được cô."

"..." Nguyễn Niệm Sơ ánh mắt nhảy lên, tiếng Trung, rõ ràng là tiếng Trung. Cô quay đầu lại, một người đàn ông cao lớn ngả người ra phía sau, uể oải

tựa vào thân cây, nhìn cô chăm chăm, ánh mắt không rõ.

Kinh ngạc trong nháy mắt che lấp đi sự sợ hãi, cô nghi ngờ hỏi: "Anh nói được tiếng Trung sao?" Không đúng, tiếng Trung của anh ta phát âm quá chuẩn, liền bật thốt ra hỏi: "Anh là người Trung Quốc?"

"Tôi là ai, điều đó không quan trọng."

Lệ Đăng rất bình tĩnh, "Quan trọng chính là, chỉ có theo tôi, cô mới có thể sống sót."

Bạn đang đọc truyện *Bán Ngâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Một màu đỏ tươi (3117 từ)

Giữa ban ngày, ánh mặt trời vẫn chói chang trên đỉnh đầu, nhưng Nguyễn Niệm Sơ lại cảm thấy mình đang ở trong bóng tối. Chạy trốn đến đây, trải qua trăm nghìn cay đắng, liền như thế mà chết trẻ, cô không cam lòng.

Cô đứng yên tại chỗ nhìn anh ta, không nhúc nhích. Người kia vẫn thờ ơ, lạnh nhạt.

Xung quanh đây, cây cối che rợp trời, tiếng gió cùng tiếng thú kêu thác loạn rơi vào bên tai, giữa bọn họ lại như chết lặng.

Nửa khắc sau, cô tận lực ổn định cảm xúc đang run của mình, gần như cầu xin: "Hãy để tôi đi, cầu xin anh. Tôi sẽ không báo cảnh sát, cũng không đem chuyện của các anh nói ra...Tôi chỉ là đến để dạy học thôi, để tôi về nhà đi, cầu xin anh."

Lệ Đăng nói: "Cô không thể đi."

"Tại sao?" Ba ngày qua áp lực và sự chịu đựng nhanh chóng bùng phát, mắt cô đỏ lên, thấy tuyệt vọng và bất lực. Anh ta không giết cô, cũng không động vào cô, cô không hiểu vì sao anh ta cứ giữ cô ở bên người. Cô run giọng nói: "Ở đây chỉ có một mình anh, chỉ cần anh đồng ý thả tôi đi, tôi liền có thể rời đi, không phải sao.....Anh thả tôi đi, cầu xin anh."

Lệ Đăng mặt lạnh tanh, không nhúc nhích. Vẫn là câu nói kia: "Tôi nói rồi. Cô không thể đi."

Nguyễn Niệm Sơ chán nản cúi đầu, đột nhiên cười mỉa, vừa tự giễu vừa châm chọc. Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, người này cùng với mấy tên béo lùn kia là cùng một nhóm, cô làm sao có thể xin anh ta, hy vọng xa vời anh ta sẽ thả mình? Anh ta làm sao có thể để cô rời đi?

Thật khờ, thật ngốc, thật ngu xuẩn.

Nguyễn Niệm Sơ cắn chặt môi, lấy hai tay che mặt, cô khóc, hai vai run run. Lệ Đăng từ đầu đến cuối chỉ đứng cách đó không xa, nhìn cô.

Cô không biết mình ở dưới mắt anh ta khóc bao lâu. Chỉ biết là, đang khóc lóc, thì nghe thấy đối phương mở miệng, vẫn là âm thanh lạnh như băng kia: "Nơi này cách thôn làng gần nhất cũng phải hơn 140km, toàn bộ đều là rừng rậm, có 8 nơi đặt bom mìn. Nếu cô cảm thấy mình có thể còn sống mà đi ra, thì đi đi."

Nguyễn Niệm Sơ khóc đến hai mắt đều sưng đỏ, đến tận lúc này, mới ý thức được chính mình lỗ mãng. Hoàn cảnh địa lý nơi này, cô hoàn toàn không biết, vừa nãy suýt nữa bước vào khu bom mìn. Nếu anh ta không xuất hiện, cô khả năng sẽ thành một nắm bùn nhão rồi.

Nguyễn Niệm Sơ nghĩ mà sợ, xương sống không tự chủ được mà lạnh buốt.

Lệ Đăng nhướn mày nhìn: "Không đi nữa à?"

"..." Cô buồn bực, không có lên tiếng.

"Người đã chết rồi thì cái gì cũng không còn. Theo tôi trở về." Anh nói xong, sau đó tiếng giày giẫm nát mấy cành lá dưới đất. Lệ Đăng xoay người, không quay đầu lại đi thẳng.

Nguyễn Niệm Sơ ngây người mấy giây.

Người đã chết rồi thì cái gì cũng không còn... Trong đầu cô vang vọng giọng nói của người kia. Cô nhắm mắt lại, mở ra, cất bước đi đằng sau anh ta.

*

Nguyễn Niệm Sơ chạy trốn lần này, chỉ mất một tiếng đồng hồ cô ra khỏi doanh trại và quay trở về. Nhưng mà cực kỳ không may, phát hiện cô chạy trốn ngoại trừ Lệ Đăng ra, còn có mấy người khác.

Doanh trại bốn phía đều là nhà, ở giữa có khoảng đất trống.

Hơn ba giờ chiều, là thời điểm Campuchia có ánh mặt trời mãnh liệt nhất, nhiệt độ chói chang như thiêu đốt mặt đất rộng lớn.

Trên đất trống đặt một bàn gỗ dài hình chữ nhật, trên bàn rải rác các tờ đôla Mỹ. Một đám thiếu niên đứng quanh bàn, đang hò hét, cổ vũ đánh bạc.

Đám thiếu niên này, nhỏ nhất là mười tuổi, lớn nhất cũng mới mười bảy mười tám, Nguyễn Niệm Sơ không dám nhìn loạn, cô theo bản năng núp sau lưng Lê Đăng.

Cũng may, mấy cậu nhóc này cũng chỉ lo đánh bài, không mấy chú ý đến cô. Một trong những người đó nhìn thấy Lê Đăng, nhếch môi, cao giọng chào hỏi: "Anh Lê!"

Lê Đăng cười nhạt, vỗ vỗ bờ vai ngăm đen của cậu ta, vẻ mặt lạnh lẽo hiếm khi nhu hoà đi: "Vận may thế nào?"

"Cũng được ạ." Thiếu niên này đoán chừng mười ba mười bốn tuổi, gọi là Thác Lý. Tâm trạng cậu ta rất tốt, vừa nói, vừa rút ra mấy tờ tiền mặt đưa cho Lê Đăng, "Anh, cho anh tiền mua rượu uống."

"Giữ lại cho mình đi."

".....Vâng." Cậu ta gãi gãi trán, tầm mắt đảo qua Nguyễn Niệm Sơ thì sừng sốt một chút, sau đó bắt đầu cười ngây ngô nói: "Em giữ lại, tương lai cũng sẽ kiếm một người vợ xinh đẹp."

Lê Đăng liếc nhìn Nguyễn Niệm Sơ một cái. Cô gái này trốn ở sau lưng anh, tay nắm vạt áo, đầu cúi xuống, sắc mặt cũng không tốt, chiếc cằm nhỏ nhỏ so với lần đầu tiên gặp đã nhọn đi một chút. Da cô vốn đã trắng, giờ mặt đi một phần huyết sắc, lại càng trắng hơn.

Tầm mắt anh dừng lại trên người cô vài giây, rất nhanh dời đi. Cũng không giải thích gì thêm.

Đang nói chuyện, bỗng nhiên có loạt bước chân gấp gáp truyền đến. Bọn họ nghiêng đầu qua, nhìn thấy một người đàn ông mặt tròn thân hình mập mạp. Hần thở hồng hộc, chạy đến bên Lê Đăng, đứng vững rồi nói: "Anh Lê."

"Chuyện gì?"

Mặt tròn nhú mày, như có như không liếc mắt nhìn Nguyễn Niệm Sơ, lấp bắp nói: "Ông nội...gọi anh qua một chuyện. Nói là, cũng phải đem người phụ nữ Trung Quốc đến."

Nguyễn Niệm Sơ nhận thức mờ mịt. Lê Đăng im lặng, vẻ mặt không có cảm xúc gì gât đầu: "Được."

Mấy phút sau, Nguyễn Niệm Sơ theo Lê Đăng đi tới một căn nhà gỗ chân cao. Nó nằm ở nơi sâu nhất trong toàn bộ doanh trại, được bao quanh bởi các vệ sĩ, chung quanh đều có người canh gác, đều cầm trong tay súng AK47, thay phiên nhau trực suốt cả ngày.

Không phải là phòng cô ở trong mấy ngày nay. Nguyễn Niệm Sơ nhìn bốn phía xung quanh, trái tim ngày càng siết lại.

Lê Đăng dừng lại, giơ tay lên, vừa muốn gõ cửa, lại bị một lực yếu ớt chặn lại. Anh quay đầu nhìn, bàn tay trắng nõn của cô không biết khi nào đã kéo góc áo anh, có chút dùng sức.

Tầm mắt anh lạnh lùng di chuyển từ phía dưới lên, nhìn cô.

"..." Nguyễn Niệm Sơ giật giật môi, lúng túng nói, "Anh dẫn tôi đến đây để làm gì?"

Chỗ này là hang ổ ỏ sói, cô phải cẩn thận từng li từng tí một, như có băng trên giày, thật sự rất đáng sợ.

Lê Đăng nói: "Vào trong thì biết." Vừa nói xong, anh gõ cửa phòng. Bên trong có một giọng nói trung niên truyền ra, hơi ho khan, dùng Miên ngữ nói: "À?"

Lê Đăng đáp: "Ông nội, là tôi."

Ông ta hắng giọng: "Vào đi."

Lê Đăng đẩy cửa phòng đi vào, Nguyễn Niệm Sơ nhắm mắt đi sau lưng anh, cô khề cấn rặng, mồ hôi rịn trên thái dương lạnh toát. Làm nàng không nghĩ tới chính là, trong nháy mắt vào nhà, người kia đã cúi đầu nói với cô 3 từ, xưa nay giọng anh luôn lạnh lẽo, bắt ngờ có vẻ nhu hoà hơn. Anh nói, đừng sợ. Âm lượng chỉ đủ cho cô nghe thấy.

Nguyễn Niệm Sơ mắt nhảy lên.

Căn phòng này, bốn phía đều có rèm cửa sổ, tuy là sau giờ ngo, nhưng ánh sáng lại có chút tối tăm. Đồ Ngõa cầm trong tay chuỗi Phật châu, nhắm mắt thăm niệm cái gì. Nghe thấy tiếng động, ông ta mắt cũng không mở, chỉ nhếch môi nói: "Ta nghe nói, người phụ nữ của cậu hôm nay không nghe lời, tự mình đi ra ngoài sao?"

Lệ Đăng cười cực nhật, nói: "Cô ấy thấy chán, tôi cho phép cô ấy đi dạo xung quanh một chút. Nhưng cô ấy ngốc quá, không tìm được đường trở về."

"Thật không?"

"Vâng."

"Lee, cậu xác định không có lừa gạt ta?"

"Tôi xác định."

Nghe vậy, Đồ Ngoã chậm chậm nhấc mí mắt lên. Lệ Đăng chỉ đứng cách ông ta mấy bước, mắt hơi rù xuống, mặt lạnh lùng, không hề có cảm xúc. Đồ Ngoã híp mắt. Năm xưa, ông bị người ta phản bội, đứng trước cái chết và sự sống đã được người này cứu, từ đó về sau, người thanh niên này luôn đi theo ông làm việc, vào sinh ra tử ròng rã bốn năm. Từ lần đầu gặp gỡ, Đồ Ngoã đã biết, người thanh niên này không đơn giản, nếu dùng được, anh ta sẽ là lưỡi dao sắc bén nhất, không dùng được, anh ta có thể khiến bạn rơi vào địa ngục, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Đồ Ngoã đứng dậy, tiến vài bước về phía Lệ Đăng. Nguyễn Niệm Sơ thấy ông ta đến gần, càng hướng về phía sau lưng của Lệ Đăng trốn, trong mắt đầy cảnh giác.

Sau đó cô nhìn thấy Đồ Ngoã giật giật, lấy ra một con dao sắc bén, khoát tay, chống đỡ ở trên cổ Lệ Đăng.

Trong phòng, lặng ngắt vài giây.

Đột nhiên, Đồ Ngoã cong khoe miệng, thấp giọng nở nụ cười, đưa con dao cho Lệ Đăng: "Đây là hàng tốt đấy. Tặng cậu."

"..." Nguyễn Niệm Sơ căng thẳng đột nhiên được buông lỏng, thở ra một hơi. Ánh mắt vô thức đảo qua con dao kia, con người co lại, cô thoáng nhìn thấy chữ "không quân Trung Quốc" khắc trên chuôi dao.

Rất nhanh, chẳng nhìn thấy rõ nữa.

Lệ Đăng nhận lấy con dao. Anh quan sát con dao này, không có một gợn sóng, hỏi: "Đây là dao gì?"

Đồ Ngoãn cười, giọng điệu rất tùy ý, như thể đang bàn về một chiếc bánh rế tiền: "Là dao của lính đặc chủng đặc biệt của không quân Trung Quốc. Bốn năm trước, ta cùng với boss giết 2 người, hai con dao chính là chiến lợi phẩm. Một cái boss giữ, còn một cái tặng cho ta. Hiện tại, ta đem con dao này tặng cho cậu."

Lệ Đăng khẽ cong khoe miệng, "Dao của không quân Trung Quốc, đương nhiên là đồ tốt. Nhưng món đồ quan trọng như vậy, ngài nên giữ lại thì hơn."

Đồ Ngoã xua tay, ôm lấy bờ vai anh: "Lee, ta xem cậu như con trai của mình. Đừng khách khí với ta."

Lệ Đăng nói: "Cảm ơn, A Công."

Hai người đàn ông đứng nói chuyện, Nguyễn Niệm Sơ đứng ở bên cạnh, hoàn toàn phớt lờ đi. Không biết có phải ảo giác hay không, cô nhìn thấy, Lệ Đăng nắm ngón tay cầm dao, thon dài mạnh mẽ, càng nắm càng chặt. Như thể đang cố gắng kiềm chế cái gì.

Nhưng về mặt của anh vẫn như trước, như gió thoảng mây trôi.

*

Việc Nguyễn Niệm Sơ chạy trốn, bị Lệ Đăng hỏi hột giấu đi, Đồ Ngoã đối với cô đã nổi lên sát tâm, nhưng thấy Lệ Đăng cứng rắn bảo vệ, đành phải thôi. Cô lại một lần nữa nhờ anh bảo vệ mà tránh thoát được một kiếp.

Cô vẫn như cũ đầu đầy ý định chạy trốn. Nhưng lại kiêng kỵ cảnh cáo của người kia, cũng không dám làm càn.

Cứ như vậy, tháng ngày khó khăn và gian nan cứ hướng về phía trước. Nguyễn Niệm Sơ như cũ với Lệ Đăng ở cùng nhau, ban ngày, anh ta sẽ thỉnh thoảng ra ngoài, cô ngồi chờ ra ở trong phòng, buổi tối, cô nằm giường ngủ, anh nằm đất, hai người gần như không nói với nhau câu nào.

Cô cũng không rõ hành vi của anh ta.

Có lúc cô nghĩ, anh ta thật là một kẻ lập dị. Có khi lại nghĩ, anh ta đại khái vẫn còn lương tâm, miễn cưỡng vẫn tính là người tốt. Ở trong một hoàn cảnh đầy hung ác thế này, vẫn còn giữ được lòng tốt, thực sự cũng không hề dễ dàng.

Tuy nhiên, anh ta đã nói sẽ đảm bảo sự an toàn cho cô. Nhìn tình huống trước mắt, Nguyễn Niệm Sơ tin tưởng vào lời hứa của anh ta. Vì vậy, ngôi nhà tre đơn sơ nhưng lạnh lẽo và sạch sẽ này trở thành nơi duy nhất cô có thể yên tâm ở lại.

Ngoài ra, cô cũng không có cách nào khác để trốn thoát. Cũng may, hai người ở chung tạm thời cũng rất hoà hợp, chí ít vẫn bình an vô sự, nước sông không phạm nước giếng.

Mãi đến tận ngày thứ sáu, hài hoà trong lúc vô tình bị đánh vỡ.

Mùa mưa ở Campuchia, bình thường nhiệt độ rất cao, chỗ sâu nơi rừng rậm lại ẩm ướt, Nguyễn Niệm Sơ nhẫn nhịn sáu ngày, rốt cuộc cũng không thể chịu nổi.

Lúc ăn cơm chiều, cô mất một lúc lâu lựa chọn từ ngữ, mới lấy dũng khí, thấp giọng hỏi Lê Đăng: "...Mấy người bọn anh, bình thường tắm ở đâu?"

Lê Đăng đang ăn một miếng thịt bò kho tương, hờ hững nói: "Ở sông."

"..." Về mặt Nguyễn Niệm Sơ hơi dừng lại, nhất thời không biết phải nói sao.

Lê Đăng ý thức được điều gì, ngẩng đầu nhìn, ánh mắt rơi trên mặt cô. Anh hỏi: "Cô muốn tắm à?"

Cô chần chờ một chút, ừm một tiếng.

Lê Đăng gật đầu, "Được rồi." Lời vừa nói xong, anh thả miếng thịt bò xuống, bước ra khỏi cửa. Khi anh quay lại, anh một tay mang theo một thùng gỗ lớn.

Nguyễn Niệm Sơ thấy thế, theo bản năng muốn đến giúp một tay, đầu ngón tay vừa mới chạm vào mặt thùng, Lê Đăng đã lạnh nhạt nói, "Tránh ra."

Cô: "..."

"Cái thùng này nặng, cô bê không nổi." Anh nói xong, như trước vẫn bê cái thùng bằng một tay. Nguyễn Niệm Sơ cau mày, ánh mắt theo thùng nước nhìn về phía cánh tay trái của anh, mới phát hiện hoa văn hình đuôi rồng trên bắp thịt căng cứng, gân xanh nổi lên, phảng phất nhận thấy một lực tác dụng vô cùng mạnh.

Cô không thể làm gì khác hơn là đứng yên.

Không bao lâu, Lê Đăng thả thùng xuống, lại đi ra ngoài, mấy phút sau, anh xách hai vại nước về, đun nó lên. Nguyễn Niệm Sơ liếc nhìn trên bàn vẫn còn nửa khối thịt bò, ấp úng nói: "...Anh đi ăn cơm đi, tôi tự mình lấy nước được."

Lê Đăng căn bản không để ý đến cô, sau đó lại đi ra ngoài lấy nước, đi qua đi lại mấy lần, cuối cùng thùng cũng được khoảng hai phần ba nước. Lần cuối cùng vào nhà, anh còn ném cái gì đó cho Nguyễn Niệm Sơ.

Cô nghi hoặc, cúi xuống nhìn, đó là chiếc quần xà rồng Campuchia màu trắng. Lại nghe Lê Đăng nói: "Quần áo là của A Tân. Trừ cô và bà ấy ra thì doanh trại không có phụ nữ khác. Chỉ có cái này thôi."

Nguyễn Niệm Sơ nhớ đến bà lão mỗi ngày đều đưa đồ ăn và dọn dẹp bát đĩa cho họ kia. Cô gật đầu, chần chờ định nói cái gì, người kia đã xoay người đi ra khỏi phòng, còn tiện tay đóng cửa lại.

Cô hơi bối rối, cầm chiếc xà rồng này, hai từ "cảm ơn" nghẹn ở cổ, lại nuốt trở về.

*

Người phụ nữ kia xuất hiện không hề nằm trong kế hoạch của Lê Đăng. Cô là một bất ngờ.

Tên béo lùn là người háo sắc, nếu muốn làm, thỉnh thoảng cũng sẽ mang phụ nữ từ bên ngoài vào. Mấy năm nay, Lê Đăng nhìn mãi cũng thành quen, chưa bao giờ quan tâm những chuyện vô bổ. Nhưng buổi tối ngày hôm ấy...

Đầu anh gối lên cánh tay, nằm ở trên nóc nhà, ngậm nhánh cỏ, hípc mắt, quan sát bản hộ chiếu trong tay.

Không bao lâu, Lê Đăng cất hộ chiếu đi, móc vào túi quần lấy bao thuốc. Lại lần tìm, thì phát hiện bật lửa không mang trên người. Anh liền từ nóc nhà nhảy xuống, chuẩn bị về phòng lấy. Nhưng đến cửa thì mới nhớ ra là cô gái kia đang tắm.

Thiếu một chút thì quên. Lê Đăng ngậm thuốc lá nhứu mảy, xoay người rời đi.

Bỗng nhiên, trời nổi gió. Nhà gỗ cửa sổ không đóng, gió làm rèm cửa bay một góc, ánh mắt của anh lại vô tình đảo qua, nhìn thấy trong thùng nước nóng hổi, tấm lưng trần trắng như tuyết hiện ra. Cô đang xoa tóc, vẩy vẩy đầu, bỗng đứng nghiêng người.

Khoảnh khắc ấy Lê Đăng có chút thất thần.

Trong giây tiếp theo, máu trong cơ thể anh như sôi trào, cơ bắp căng ra, như sắp nổ tung.

Ngoài phòng hình như có tiếng bước chân nặng nề, vội vã rời đi.

Nguyễn Niệm Sơ trong lòng căng thẳng, cô cẩn thận lắng nghe một lúc, nhưng không thấy có động tĩnh gì. Chắc là cô nghe lầm. Cô liền thả lỏng, đem cả người chìm trong thùng nước. Ấm áp, rất thoải mái.

Cô không biết, bây giờ, Lê Đăng đang ở sông tắm nước lạnh cho tỉnh táo.

Cảnh đó đã in sâu vào tâm trí anh, xua đi cũng không được.

Tầm lưng trắng nổi mề mại, eo nhỏ tinh tế, khi cô nghiêng người, trên ngực có một nụ hoa màu đỏ tươi... Lê Đăng nghiêng rặng, mi tâm nhú lại thành hình chữ xuyên 川. Thật sự..... Mẹ kiếp!

Bạn đang đọc truyện *Bán Ngâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Hoa lúa (2755 từ)

Mấy ngày nay đều không được sạch sẽ, tắm nước nóng đã làm trôi đi không ít mệt mỏi. Nguyễn Niệm Sơ thay quần áo trắng mới của bà A Tân.

Trong phòng không có gương, cô cũng không biết mặc kiểu này trông cô như thế nào, chỉ cảm thấy hơi rộng. Tuy nhiên quần áo rất sạch sẽ, không có mùi gì, màu sắc cũng nhẹ nhàng và thanh nhã, có còn hơn không. Bây giờ trong hoàn cảnh này, hôm nay cũng không biết ngày mai ra sao, chỉ đến đâu thì hay đến đó.

Cô cầm lấy khăn mặt, đẩy cửa sổ ra, vừa nhìn vào bóng đêm vừa lau tóc của mình. Trong bóng đêm, vẫn có thể nhìn thấy ánh lửa trên khoảng đất trống, các thiếu niên tụm năm tụm ba lại, vừa uống rượu vừa đánh bạc, toàn bộ doanh trại giống như phiên bản thu nhỏ nơi rượu thịt rừng cây.

Ánh mắt Nguyễn Niệm Sơ dần mê man.

Người đã chết rồi cái gì cũng không còn. Vì vậy, còn có thể sống chính là một điều tốt đẹp. Nếu như có một ngày cô chạy thoát được, đó sẽ là may mắn lớn nhất trong cuộc đời cô.

Nghĩ như vậy, Nguyễn Niệm Sơ sững sờ thất thần, nửa khắc sau liền nở ra nụ cười gượng gạo. Cô giờ tay định đóng cửa sổ, nhưng đột nhiên, cô nhận ra được có tầm mắt ở ngoài cửa sổ.

Cô hơi run, nghiêng đầu qua, cách vài mét ở bên cạnh vại nước có mấy người đàn ông cao to đang ngồi xổm xuống. Bọn họ một bên thì hút thuốc, một bên thì đang ghé vào tai nhau thầm thì gì đó, tình cờ nhìn thấy cô, ánh mắt đó, đầy hạ lưu hèn mọn.

Nguyễn Niệm Sơ trong lòng đột nhiên hoảng hốt, ánh mắt lạnh đi mấy phần, xiết chặt khăn mặt, "cách" một tiếng đem cửa sổ đóng chặt.

Bên ngoài lập tức vang lên trận cười, còn có người nhìn về phía cửa sổ đóng kín huyết sáo.

Cô đỏ mặt, nỗ lực ngẩng đầu nhìn chằm chằm lên trần nhà, cắn chặt môi, đem nước mắt nuốt ngược về trong. Nơi này chính là hang động của bọn ma quỷ ăn tươi nuốt sống, ở lại nơi đây chính là con đường chết, cô nhất định phải tìm cách trốn thoát.

Nhưng tám bãi mìn ở các vùng lân cận..

Nguyễn Niệm Sơ nhớ tới cảnh cáo của người kia, trái tim như chìm xuống đáy. Đúng lúc này, có người đập cửa, ầm ầm mấy tiếng.

Cô trong nháy mắt lấy lại tinh thần, lưng tung lau mặt, hít sâu, đi ra mở cửa.

Là Lê Đăng.

Tóc của anh ta ngắn và rất ướt, rũ xuống trán còn mấy vệt nước chảy. Từ trên sống mũi nhìn xuống. Trên người anh ta mặc một chiếc áo màu đen quân dụng, cánh tay lộ ra ngoài không khí, cơ bắp cuộn cuộn, nước vẫn chảy ròng ròng trên chiếc cổ màu đồng của anh, toả ra một loại nam tính bức người.

Nguyễn Niệm Sơ chỉ dám quét mắt một chút, cũng không dám nhìn thêm, cho rằng anh muốn vào nhà, liền hơi cúi đầu xuống, nghiêng người sang, nhường đường cho anh ta.

Ai ngờ trên đỉnh đầu lại truyền đến một âm thanh, nặng nề, rất lạnh nhạt: "Đem cho tôi cái bật lửa đến đây. Ở trên bàn."

"Ồ." Cô gạt gù, đi lấy cái bật lửa kim loại hình vuông, đưa cho anh.

Lê Đăng mặt lạnh nhận lấy, chẳng nói chẳng rằng, xoay người rồi đi, hình như còn chà thêm liếc cô một cái. Đi chưa được mấy bước, sau lưng "ề" một tiếng, âm lượng rất thấp, ngữ khí hơi do dự, không lắng nghe căn bản cũng không phát hiện được.

Anh dừng lại, nghiêng đầu, tầm mắt quét phía sau lưng, mơ hồ nhìn thoáng qua dưới chiếc quần xà rồng là một đôi chân nhỏ, thon dài thẳng tắp, hơn nữa lại còn trắng đến chói mắt.

Nguyễn Niệm Sơ cắn cắn môi dưới, rụt rè nói: "Tối nay anh có về đây không?"

Câu hỏi này, dù đặt ở trong tình huống nào, cũng đều làm cho người ta tưởng tượng. Lòng mi Lê Đăng hơi run, rớt cuộc cùng nhắc mí mắt lên nhìn cô. Vẫn không nói câu nào.

Nguyễn Niệm Sơ không thể làm gì khác hơn là giải thích: "... Tôi phải khoá cửa lại. Đến lúc đó anh về, sợ không mở được cửa." Mấy tên đàn ông kia đối với cô không có ý tốt, anh ở đây, bọn họ không dám làm gì, nhưng không có anh, đó lại là một điều khác. Cô nhất định phải làm hết sức để bảo vệ mình.

Lê Đăng bình thản nói: "Không về. Cô hãy tự mình khoá cửa và cửa sổ cho thật kĩ."

Nguyễn Niệm Sơ gật đầu: "À, được." Nói xong, cô liền đóng cửa lại, cụp một tiếng, khoá trái cửa từ bên trong.

Lê Đăng đứng trước cửa nửa khắc, lấy ra điều thuốc ngậm trong miệng, châm thuốc. Mắt nhìn về phía vại nước xa xa, con ngoi lạnh buốt. Ở chỗ vại nước kia, mấy tên đàn ông nhìn thấy thế thì hậm hực, sờ sờ mũi, lẩm bầm vài tiếng, không bao lâu liền tản đi.

Anh phì thuốc một cái. Vừa quay đầu, vừa vận nhìn thấy bà A Tân từ phòng bếp đi ra, mặt mũi đầy nếp nhăn già nua, nhìn rất hiền lành phúc hậu.

Bà A Tân chủ động nói chuyện với anh, dùng Miên ngữ cười nói: "Đúng rồi, bộ quần áo kia cô gái đó mặc vừa không?"

Lê Đăng gật đầu một cái, "Được."

Bà con môi, nụ cười trên mặt càng xán lạn, "Cô gái đó da dẻ lại trắng, mặc vào chắc chắn rất xinh đẹp."

Lê Đăng cụp mắt, trong đầu lại xuất hiện dáng vẻ mặc xà rồng của cô lúc nãy, tóc dài ướt đến ngang vai, dưới đôi vai là hai cánh tay nhỏ mảnh mai, mang đến một cảm giác hương vị đặc biệt. Anh mặt không cảm xúc, hít sâu một cái, "Vâng."

Sau đó, Lê Đăng ngủ trên mái nhà bằng gỗ tre.

Trong bóng đêm bao la vô tận, bầu trời thật sâu và rộng lớn, anh nhìn một chút, bỗng nhiên nở nụ cười tự giễu. Điều xấu hổ này, con mẹ nó anh không phải là người làm ra.

*

Hai ngày tiếp theo trôi qua rất yên bình. Điều duy nhất thay đổi là số lần Nguyễn Niệm Sơ nói chuyện với Lê Đăng càng ngày càng ít. Hai người nói chuyện vốn đã không nhiều, thông thường đều là một người hỏi, một người trả lời. Anh ta là người duy nhất ở đây có thể nói tiếng Trung, bởi vậy, với mấy người kia cô thậm chí cơ hội để nói chuyện cũng không có.

Nguyễn Niệm Sơ ngày càng trở nên trầm mặc.

Thỉnh thoảng, cô sẽ nghĩ về thời gian lúc cô hai mươi tuổi. Cô từ khi sinh ra đến khi học đại học năm thứ ba, cô vẫn luôn là người khiến giáo viên và cha mẹ đau đầu, cô rất tùy ý, buông thả, không thích bị ràng buộc, lên trung học thì lại gặp phải mấy người bạn xấu, suýt chút nữa thì sẽ phát triển theo hướng của mấy thiếu nữ đó.

Cũng may là lá gan của cô không lớn. Lý do dễ kiểm chế hướng phát triển này chính là do cô sợ bệnh tật, nên không dám hút thuốc. Mấy thanh niên thấy cô như thế, cũng lười để ý đến cô.

Nguyễn Niệm Sơ có lúc đã nghĩ, nếu như cô từ nhỏ đến lớn đều siêng năng nỗ lực, học giỏi về mọi mặt, vận mệnh của cô chắc sẽ không tệ đi. Ít nhất cũng không phải gặp rào cản về ngôn ngữ, sau khi bị bắt cóc, cũng không có cách nào cùng với bọn cướp bàn điều kiện.

Cô cứ như vậy ngồi chờ trong phòng hai ngày, lời nói cũng không vượt quá hai câu.

Đến ngày thứ ba thì rớt cuộc cũng bị đánh vỡ. Hôm nay, Lê Đăng ra ngoài cùng với Đồ Ngoã, bởi vậy anh đã bảo một người khác đưa bữa trưa cho cô.

"Cộc, cộc." Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Nguyễn Niệm Sơ mở cửa ra, ngẩng đầu nhìn thì sững sờ. Ở cửa là một thiếu niên tầm mười ba mười bốn tuổi. Da đen, đôi mắt rất to, cười với cô một cái, hàm răng trắng của cậu ta như phản chiếu dưới ánh mặt trời, đầu cao gần bằng cô.

Cô hơi nhú mồm, tầm mắt nhìn xuống, thấy trên tay thiếu niên này đang cầm đồ ăn.

Thiếu niên vui cười hơn hờ, dùng Miên ngữ nói: "Anh Lê có việc đi ra ngoài, vào buổi trưa và buổi tối, đều là tôi đến đưa cơm." Nói xong đem đồ ăn đến trước mặt cô, "Này, còn nóng hổi đây."

Cậu ta nói huyền thuyên một trận, Nguyễn Niệm Sơ ngoại trừ nghe thấy tên Lee ra, cái gì cũng không hiểu, nhưng cũng đại khái hiểu được ý của cậu ta. Liền nhận lấy, có chút lạnh nhạt nói: "Thank you."

Thiếu niên sững sờ, lúc này mới vỗ trán một cái, gãi gãi tóc, thật lâu mới đỏ mặt, vận vẹo nói ra mấy từ Tiếng anh đơn giản: "Hello...My name is Thác Lý...Nice to meet you!"

Mặc dù cách phát âm không chuẩn, nhưng Nguyễn Niệm Sơ vẫn nghe hiểu. Cô gật đầu, thấy Thác Lý ngây thơ ngại ngùng, nội tâm cảnh giác cùng đề phòng cũng giảm đi mấy phần.

Dù sao vẫn chỉ là một đứa trẻ, nếu nó không xấu, cũng không nên thù địch nó.

Suy nghĩ một chút, Nguyễn Niệm Sơ cong môi, có chút cứng đờ cười một cái, "Nice to meet you, too."

Cô có khuôn mặt rất xinh đẹp, trước thì mặt bần đến nỗi không nhận ra, tấm xong có vẻ sạch sẽ mà ôn hoà. Thác Lý vì nụ cười của cô mà bối rối, gãi gãi đầu, dùng Miên ngữ nói: "Chị ăn cơm đi. Cơm tối tôi lại mang đến cho, tạm biệt." Nói xong nghiêng đầu qua chỗ khác, bỏ chạy như một làn khói.

Buổi chiều cũng không có gì làm, cô liền đi ngủ trưa, khi tỉnh dậy đã đến gần tối. Thiếu niên tên Thác Lý quả nhiên lại đưa cơm đến.

Lần này, Nguyễn Niệm Sơ để Thác Lý vào nhà ngồi một lát.

Thác Lý vẫn trưng ra khuôn mặt tươi cười kia, nhưng chợt nhớ tới cái gì, vội vã thấp âm thanh xuống, nói bằng giọng Miên ngữ: "Anh Lê chắc đêm nay sẽ không về được, một mình chị ở đây, nhớ phải chú ý an toàn."

Nguyễn Niệm Sơ hơi run, có chút lúng túng cười, dùng tiếng Trung nói: "Xin lỗi, tôi không hiểu tiếng Campuchia."

Trí tưởng tượng của thiếu niên luôn vô hạn. Tiểu Thác Lý suy nghĩ một chút, chắc là cô nói cái đó, "Mặc dù mọi người đều sợ anh Lê, ở bên ngoài cũng không dám đối với chị làm trò xằng bậy, nhưng chị vẫn phải nâng cao cảnh giác."

Nguyễn Niệm Sơ nghe cậu ta lại nói đến tên Lee, suy nghĩ một chút, nói: "Lee... so với những người ở đây thì tốt hơn. Mỗi tội là quá nhàm chán."

Thác Lý tiếp tục nói tiếng Miên: "Chị có nhan sắc xinh đẹp, mấy cô gái xinh đẹp ở đây rất nguy hiểm. Tuy nhiên chị yên tâm, sau khi tôi và chị đã là bạn bè, khi anh Lê không có ở đây", cậu ta ưỡn ngực một cái, đập đập ngực, "Tôi sẽ bảo vệ chị."

Nguyễn Niệm Sơ lại nói tiếp tiếng Trung: "À, cậu nói tương đối nhiều, rất hiếu động."

Đột nhiên, mắt Thác Lý sáng lên, "Đúng rồi", cậu ta lấy ra một bông hoa màu vàng óng, đưa cho Nguyễn Niệm Sơ, vẫn nói tiếng Miên: "Lúc xế chiều tôi hái được chút hoa, cái này, tặng cho chị."

Cô nhận lấy bông hoa, quan sát vài lần, nghi hoặc hỏi: "Đây là cỏ sao?"

Thác Lý: "Anh Lê từng đưa cái này cho chị chưa?"

Nguyễn Niệm Sơ lăm bà lăm bầm: "Nhìn có chút giống như lúa."

Trong phòng, cô gái cùng thiếu niên nói chuyện, hàn huyên hơn nửa ngày. Lê Đăng đứng ở ngưỡng cửa, nhìn thấy tia sáng nhu hoà trong phòng, gò má của Nguyễn Niệm Sơ mông lung như một dải lụa vàng óng, thực sự tuổi vẫn còn rất trẻ, gần như có thể nhìn thấy lớp lông tơ mềm mịn trên da.

Khi mặt trăng lên cao cùng với muôn vàn sao, anh hút một điếu thuốc, nghe bên trong ông nói gà bà nói vịt, không có một tiếng động khẽ con mồi, cười rời khỏi.

*

Nguyễn Niệm Sơ nhận lấy bó hoa như lúa kia.

Cô tìm thấy ở trong phòng có một cái bình hoa bị sút một chút, đổ đầy nước vào trong, cắm hoa lúa vào. Những bông hoa kia rất sáng và vàng, chợt nhớ tới, loại hoa này từ cây lúa nước mà nở ra, gọi là hoa lúa, cũng là quốc hoa của Campuchia.

Nguyễn Niệm Sơ đem bình hoa đặt lên bàn, một tay chống cằm, tĩnh tế quan sát, cô nhớ tới tân khí nhanh (tây dạ nguyệt - bên trong nói dạ hành cát vàng). Hoa lúa được cho là thu hoạch hàng năm được thu hoạch rất tốt.

Hoa lúa được mùa tượng trưng cho sự hi vọng, các thi nhân từ thời xa xưa, đều dùng hoa lúa để thể hiện niềm vui của mình. Trong một đêm tối lạnh lẽo buốt giá, được một bó hi vọng, thật sự là điều tốt.

Cô lặng lẽ suy nghĩ.

Qua một đêm, chạng vạng ngày thứ 2, khiến Nguyễn Niệm Sơ kinh ngạc nhất chính là, cô lại đang nhìn thấy một bó hoa lúa vàng tươi khác trên bàn trước cửa sổ. Cô cảm thấy mừng rỡ. Sau đó, khi Thác Lý đi ngang qua cửa sổ, cô gơ gơ bó hoa lúa trong tay lên, nhắc mồi, đối với Thác Lý nói: "Thank you."

Thác Lý trong mắt nghi hoặc, nhưng vẫn gãi đầu cười hi hi với cô.

Cứ như vậy, đều từ đâu xuất hiện hoa lúa, liên tục trong ba ngày, không hề gián đoạn. Nguyễn Niệm Sơ đều đem chúng cắm trong chiếc bình hoa. Dù chúng bị mất rễ, nhưng với sức sống ngoan cường của hoa lúa, ngày càng tươi đẹp. Cùng lúc đó, cô càng ngày càng cảm thấy yêu mến cậu thiếu niên

đáng yêu kia.

Tối ngày thứ ba, Lê Đăng trở về.

Lúc đó, Nguyễn Niệm Sơ vừa vặn thấy Thác Lý đi qua liền nói cảm ơn. Lê Đăng nghe vậy, dừng bước dây giày, quay sang nhìn cô, mi hạ xuống: "Cô sao lại cảm ơn cậu ấy?"

Nguyễn Niệm Sơ hoàn toàn không nghĩ đến anh ta sẽ chủ động nói chuyện với mình. Cô hơi dừng lại trong giây lát mới gật gật đầu, thấp giọng nói: "Thác Lý mỗi ngày đều đưa cho tôi một bó hoa. Cậu ấy rất tốt bụng."

Lê Đăng mặt không hề mang ý cười, cái gì cũng không nói. Xoay người đi ra ngoài.

Ngày hôm đó, vẫn là ban đêm, vẫn là mặt trăng cùng với sao trên trời, anh như thường ngủ trên nóc nhà. Một tay cầm bình rượu còn hơn nửa, một tay chơi con dao hàng không 99 trong không khí, ánh mắt xuyên qua đêm đen rơi vào khoảng không, vẻ mặt lạnh tanh.

Bà A Tân ngồi ở cửa phòng bếp may quần áo, đột nhiên, bà mỉm cười, dùng Miên ngữ hỏi: "Hoa là cậu tặng, tại sao không nói cho cô ấy biết?"

Lê Đăng ngửa đầu uống một hớp rượu mạnh, nhắm mắt lại, ngữ khí lạnh nhạt hững hờ: "Không cần điều đó."

Bạn đang đọc truyện *Bán Ngâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Thả cô ấy ra (2636 từ)

Sáng sớm ngày thứ hai, ngày mới nổi lên chút ánh sáng, Nguyễn Niệm Sơ bị tiếng động trên nóc nhà làm cho tỉnh giấc. Cô mở mắt ra, vừa có chút cảnh giác vừa có chút mờ mịt nhìn chăm chăm trần nhà. Năng sớm mờ mờ chiếu vào trong phòng, trên nóc nhà như có người đang đi lại, một cách rất linh hoạt.

Nguyễn Niệm Sơ phản ứng lại, là người kia. Mấy ngày nay, anh ta không còn ngủ dưới đất, mà là ngủ trên nóc nhà.

Quả nhiên, một bóng người cao lớn rất nhanh từ trên nóc nhà nhảy xuống. Tầm mắt cô nhìn theo bóng người di chuyển, thấy người kia đứng ở cửa sổ một lúc, không bao lâu, ở xa xa có người dùng Miên ngữ nói gì đó, anh ta gật gật đầu, tiếng bước chân vững vàng dần dần đi xa.

Lê Đăng vừa rời khỏi, Nguyễn Niệm Sơ cũng rời giường, rửa mặt đơn giản, trời bên ngoài đã sáng hơn.

Cô không có chuyện gì để làm, không thể làm gì khác hơn là ngồi ở trên ghế, vừa nghịch bình hoa lúa, vừa dờ ra nhìn trời.

Cô đã từng nghĩ cách liên lạc đến bên ngoài. Nhưng điện thoại di động của cô không rõ tung tích, cũng không có thiết bị nào khác, chỉ có thể chấp nhận từ bỏ. Hôm nay là ngày thứ bảy cô bị trôi đến đây, ở đây, cô có ăn, có uống, tính mạng cũng an toàn. Tuy nhiên mỗi giờ mỗi phút ở nơi này, đều dày vò tinh thần của cô.

Nguyễn Niệm Sơ tự mình hiểu, để đối mặt với tình cảnh hiện tại, cô cần phải có sức khỏe mới có thể chống đỡ được.

Cô chưa bao giờ buông tha ý định chạy trốn. Mỗi khi cái ý niệm này bị sợ hãi cùng tuyệt vọng nuốt chửng, cô sẽ cố gắng nhớ đến tất cả kỷ niệm của quê hương. Lãnh thổ Trung Quốc, gió ở Vân Thành, cha mẹ cô tóc đã hoa râm hàng ngày đều lái nhái...

Nơi này hết thảy chỉ là con ác mộng, nó sẽ trở thành quá khứ, sẽ dần bị lãng quên.

Nguyễn Niệm Sơ nắm ngón tay cuộn lại, nắm chặt hoa lúa trong lòng bàn tay.

Đến buổi trưa, cậu bé Thác Lý kia vẫn chưa xuất hiện. Bình thường, Thác Lý khoảng tám chưa đến 12h đã đưa cơm, mà hiện tại, kim đồng hồ đã chỉ đúng số 12 nhưng vẫn không thấy tăm hơi của cậu bé.

Cô có chút đói bụng, liên tục nhìn ra ngoài cửa phòng. Cuối cùng, vào lúc 1h30, là bà A Tân đưa cơm tới cho cô.

Nguyễn Niệm Sơ nở nụ cười, nói cảm ơn với bà.

Bà A Tân mặt mũi già nua mang theo ý cười, ánh mắt quan sát tỉ mỉ trên người cô, sau đó dùng Miên ngữ nói: "Cô mặc chiếc váy này thực sự rất đẹp."

Nguyễn Niệm Sơ nghe không hiểu. Nhưng thấy bà cứ nhìn chăm chăm vào mình, đột nhiên nhớ tới cái gì. Cô bối rối nói: "Ừm, cái váy này, trước đây con vẫn chưa nói cảm ơn với bà. Cảm ơn bà nhiều!"

Bà A Tân cười không đáp.

Nguyễn Niệm Sơ giật mình, phản ứng lại, "Quên mất bà nghe cũng không hiểu..." Cô thoáng dừng lại, nhớ đến Thác Lý từng dạy mình tiếng Miên ngữ, vát và nói ra: "Cảm ơn." Vừa nói vừa chỉ chỉ quần xà rồng.

Bà A Tân xua xua tay, ngồi ở bên cạnh yên tĩnh cười, khi Nguyễn Niệm Sơ ăn xong, bà mới đứng dậy thu dọn bát đĩa rồi đi. Cậu bé Thác Lý từ đầu đến cuối cũng không có xuất hiện.

Chắc là có việc gì đó nên không đi được. Nguyễn Niệm Sơ nghĩ vậy, cũng không suy nghĩ gì thêm.

Buổi chiều vừa đến lúc 6h, có một tiếng bước chân vội vã hướng tới căn nhà gỗ của cô, sau đó là một loạt tiếng gõ cửa. Cô mở cửa, bên ngoài là một thiếu niên xa lạ, có con mắt to đen láy, nhìn qua thì nhỏ tuổi hơn Thác Lý.

Mấy ngày gần đây, bởi vì có sự xuất hiện của Thác Lý, ấn tượng của cô đối với đám nhóc này cũng thay đổi đi nhiều. Cô khẽ nhún mày, dùng ánh mắt nghi hoặc mà xa lạ nhìn cậu thiếu niên.

Thiếu niên vẻ mặt lo lắng, khua khua tay, nói ra mấy từ Tiếng anh đơn giản: "Thác Lý...is ill!"

Nguyễn Niệm Sơ bắt đầu lo lắng: "...is it serious?"

Thiếu niên gật đầu, "Fever...Cough..." < Sốt...Ho> Vừa nói vừa xoay người chạy về hướng khác, vẫy vẫy tay với cô, "Come with me! Quick!"

Nguyễn Niệm Sơ bình tĩnh vài giây, cần cần môi nói: "Wait." Nói xong đi vào phòng.

Cô đi tới ngăn tủ, kéo ngăn kéo cuối cùng bên trái. Một con dao loé lên ánh sáng lạnh được đặt cùng vỏ dao, yên tĩnh nằm ở phía trong, chính là con dao Đồ Ngõa đưa cho Lee. Cô trong lúc rảnh rỗi dọn dẹp lại nhà, vô tình phát hiện ra con dao này. Cô lấy con dao ra, dặt chặt bên trong vòng đai rộng ở thắt lưng, bình tĩnh theo thiếu niên kia rời đi.

Thiếu niên đưa cô đi xuyên qua mấy trại, không nói câu nào. Sắc trời dần dần tối, dần dà, xung quanh hầu như không còn nhìn thấy những người khác.

Nguyễn Niệm Sơ nhún mày, mơ hồ ý thức được có điều không đúng, liền đứng yên không đi nữa, cất giọng hỏi: "Where is Thác Lý?"

Thiếu niên kia quay đầu lại nhìn cô, nhếch miệng cười, không nói gì, trong lòng cô vì nụ cười này dần dần sợ hãi, xoay người định chạy, nhưng bất ngờ va vào một bức tường người.

Là một người đàn ông cường tráng, ngoài hấn ra, xung quanh còn có bốn, năm tên khác. Nguyễn Niệm Sơ nhìn thấy những người này, sắc mặt lạnh đi, trái tim như chìm xuống đáy. Những người này gương mặt dữ tợn, rất phù hợp với hai từ cận bã.

Tên chủ cũng đang cười, hàm răng trên miệng vàng khè, Nguyễn Niệm Sơ nhìn mà buồn nôn. Hấn vẫy tay, thiếu niên kia chạy tới, từ chỗ tên béo lầy được một tấm đồ da, sau đó vô cùng phấn khởi chạy đi.

Nguyễn Niệm Sơ biết mình đã rơi vào bẫy. Cô đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, cố gắng bình tĩnh, nghĩ phương pháp thoát thân.

Tên chủ nói cái gì đó, rồi sau đó liền nắm lấy tay cô. Cô không tránh, trái lại còn cười cợt, giả vờ nhăn nhó mở bàn tay tên béo ra, đẩy nhẹ một cái. Tên béo thấy cô như vậy, nghĩ rằng cô không có phản kháng, lực đạo trên tay hơi thả lỏng.

Nhân lúc này, Nguyễn Niệm Sơ liền tránh hấn rồi tức tốc chạy đi.

"Mẹ kiếp!" Tên béo bức mình, thấp giọng nói 2 tiếng chửi rủa, nhanh chóng nhảy lên hai ba bước. Những người kia thấy thế cũng cùng nhau tiến lên, chỉ trong vài giây liền đem Nguyễn Niệm Sơ lôi về, nhấn ngã xuống đất.

Cô kinh hoàng thét lên, vải của xà rồng bị xé nát hơn một nửa. Giữa đêm tối, làn da trắng cùng với xương quai xanh hiện rõ mồn một, những đường cong đầy mềm mại.

"Anh Lê thật mẹ nó hẹp hòi, một cô gái xinh đẹp thế này, mình anh ta chiếm đóng." Mấy tên đàn ông nói bằng giọng Miên ngữ, nụ cười cũng hèn mọn, "A, chúng ta cuối cùng cũng nắm bắt được cơ hội."

Nguyễn Niệm Sơ mắt đỏ hần lên, nghiêng răng sò con dao dặt trên eo. Mới vừa chạm tới, một thanh âm rất gần truyền đến.

"Thả cô ấy ra." Giọng điệu cực thấp, âm điệu lạnh đến thấu xương.

Không biết vì sao, khi Nguyễn Niệm Sơ nghe thấy âm thanh này, thoáng chốc thấy nhẹ nhõm, sức lực toàn thân cũng như bị rút sạch.

Tên béo động tác liền cứng lại. Sau gáy thấy lạnh buốt, như có một khí lạnh ở trên đầu. Mặt hấn trắng bệch, buông hai tay giơ lên cao, nở nụ cười cay đắng: "...Anh Lê, một đứa con gái thôi mà, là anh em với nhau cũng không cần phải tức giận."

Lê Đăng nói: "Đừng con mẹ nó phí lời."

Mấy tên đàn ông không còn dám xằng bậy, cũng lùi qua một bên, Nguyễn Niệm Sơ nước mắt chảy dài trên mặt, cô cúi đầu, nắm chặt lấy quần áo đứng lên, màu trắng xà rồng đều là bùn đất cùng với vệt bẩn, nhìn qua vô cùng chật vật.

Tầm mắt Lê Đăng dừng trên người cô, lông mày như thất lại: "Có bị thương không?"

Nguyễn Niệm Sơ lắc lắc đầu.

Tên béo trong lòng bồn chồn, khẽ cắn răng, chậm chậm xoay người lại, liếc mắt thấy trên tay Lê Đăng cầm một con dao, nở nụ cười nói: "Anh, chúng ta đều là huynh đệ trong nhà, vào sinh ra tử đã bao nhiêu năm, anh sẽ không vì một người phụ nữ mà muốn lấy mạng của em chứ? Anh thật muốn đụng tới em, A Công sợ sẽ không hài lòng đâu."

Lê Đăng khẽ khịt mũi, không nói gì.

Tên béo cho rằng anh đã bị dọa nên vui vẻ, cũng không cảm thấy sợ nữa, nhàn nhả nói: "Anh Lê, mọi người đều làm việc cho A Công, chạm vào người phụ nữ của anh là em không đúng, em xin lỗi, được chưa?" Lòng bàn tay cầm đến mũi dao, chậm chậm đẩy ra bên ngoài, "Anh cũng đừng tức giận như vậy, chúng ta đều cùng một kiểu, mọi việc cũng là lần đầu tiên..."

Tầm mấy giây, Nguyễn Niệm Sơ căn bản cũng không kịp phản ứng.

Chỉ nghe thấy, tên béo kia lời còn chưa nói hết, thay vào đó là tiếng kêu gào như lợn bị chọc tiết, mạn rợ và khủng khiếp.

Cô theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn.

Tên béo kia ngồi xồm trên đất ôm bàn tay phải, máu theo đó mà chảy xuống bàn tay trái của hắn, hắn như là đau đến cực điểm, trên mặt đã không có tí huyết sắc nào. Mọi người xung quanh cảm như hèn, trơ mắt nhìn, cũng không có ai dám tiến lên giúp hắn.

Lê Đăng cầm trên tay con dao vẫn còn đang đầm đìa máu. Anh khom lưng, gần sát vào tên béo gần như sắp ngã đi kia, nở nụ cười tàn nhẫn mà âm trầm: "Đây vẫn còn giữ cho A Công mấy phần mặt mũi. Lần sau còn có ý đồ gì với cô ấy, tao róc thịt mày."

Nói xong vừa xoay người lại, thì đụng phải ánh mắt của Nguyễn Niệm Sơ. Cô ngỡ ngác nhìn hắn, trong con ngươi đen nhánh đan xen sự sợ hãi rõ rệt.

Lê Đăng sắc mặt lạnh lùng, vừa chơi cùn dao trong tay vừa tiến đến gần cô, chỉ nói mấy từ: "Muộn rồi. Theo tôi trở về."

"..." Nguyễn Niệm Sơ mím môi, liếc nhìn ngón tay bị cắt đứt kia, lại nhìn bóng lưng cao ngất như bằng trời kia, đột nhiên nhận thấy, cô xưa nay cũng chưa bao giờ hiểu biết người này.

*

Quần áo bị hỏng hết rồi, Nguyễn Niệm Sơ thay đổi xà rồng, lấy khăn lông ướt đem mình từ trong ra ngoài chà xát một lần nữa, mới đổi quần áo khác. Quần short và áo T-shirt, bà A Tân giúp cô đã giúp cô giặt sạch khô, có mùi xà phòng thơm ngát.

Cô đi ra khỏi phòng, thấy Lee quả nhiên đang ngồi trên nóc nhà, đang lấy khăn lau con dao của anh.

Nguyễn Niệm Sơ ngước nhìn, trầm mặc nhìn con dao trong tay anh, im lặng nửa khắc, sau đó hít sâu một hơi, gọi anh: "Lee."

Anh cup mắt, ánh trăng chiếu xuống gò má của cô, trắng trắng, với màu hồng rất nhạt, đôi mắt cô đặc biệt trong trẻo.

Anh nói: "Chuyện gì?"

Cô hỏi: "Có hứng thú nói chuyện một chút không?"

Lê Đăng khẽ nhún lông mày, không tỏ rõ ý kiến, nửa khắc sau, duỗi ra một cánh tay về phía cô. Lòng bàn tay anh rộng lớn, có một lớp chai dày, năm ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, móng tay được cắt tỉa rất gọn gàng.

Nguyễn Niệm Sơ không hiểu: "Làm gì vậy?"

Lê Đăng liếc nhìn nóc nhà, rất lạnh nhạt nói: "Tự cô có thể trèo lên?"

"..." Cô không nói lên lời, mấy giây sau, không biết tìm đâu ra một cái băng ghế, đứng lên trên, nhón chân, hai tay dùng sức nắm lấy tay anh. Anh nhìn động tác ngu ngốc của cô, cơ thể cô cũng không phối hợp, anh nhìn mà thấy buồn cười, anh xì một tiếng, thả hai tay của cô ra.

Cô ngẩn ra, còn chưa lấy lại tinh thần, hai bàn tay Lê Đăng đã xuyên qua hai bên nách cô, hơi dùng sức, trực tiếp đem cô kéo lên.

Ánh mắt cô loé lên, hơi xấu hổ, hai gò má nhất thời đỏ bừng lên.

Hành động này làm cho khoảng cách giữa hai người như không có kẽ hở. Lê Đăng nghiêng đầu, hơi thở như có như không rơi trên vành tai cô. Anh ngừng lại rất lạnh nhạt: "Ngu ngốc."

Nguyễn Niệm Sơ: "..."

Anh rất nhanh thả cô ra, tầm mắt lại trở về con dao của mình, lại lấy miếng vải lau: "Nói đi, cô có chuyện gì?"

Cô cau mày, hơi di chuyển cho đến khi khoảng cách giữa anh và cô càng xa, hơi do dự rồi mới thấp giọng nói: "...Anh đã giúp tôi nhiều lần. Cảm ơn anh."

Lệ Đăng nói: "Không có gì."

"Tôi tên là Nguyễn Niệm Sơ." Theo phép lịch sự, đầu tiên cô giới thiệu tên mình trước, "Anh là?"

Lệ Đăng liếc nhìn cô một cái: "Cô cũng không phải không biết."

Cô cau mày, "Lee?"

Anh chậm một điệu thuốc, im lặng vài giây, nói hai từ: "Lệ Đăng."

Lệ Đăng, Nguyễn Niệm Sơ gật gù ở trong lòng đọc lại tên này một lần, lại do dự nửa khắc, nói: "Thật ra, tôi hôm nay muốn hỏi anh một chuyện."

Anh thờ ơ đáp lại: "Ồ."

"Trên tay anh cầm một con dao," Cô đưa tay chỉ, "Là con dao A Công trước đưa cho anh?"

Lệ Đăng mặt không có cảm xúc, vô thức vuốt nhẹ thân đao, đầu ngón tay chậm chậm lướt qua chữ điều khắc, không có ngữ khí gì: "Ừ."

"...Cái này..." Nguyễn Niệm Sơ im lặng nửa khắc, cô ở bên hông tìm tòi một lúc, sau đó nhấc mắt. Nhìn thẳng tắp về phía cặp mắt sâu không đáy kia, "Cái này, chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?"

Lệ Đăng cúi đầu nhìn, híp mắt lại, con ngươi trong nháy mắt co rút.

Trong tay anh và trong tay cô, hai con dao giống nhau như đúc đều là không quân dao 99, trên thân đao khắc bốn chữ "không quân Trung Quốc", dưới ánh trắng trở nên cực kỳ rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Bán Ngâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Nguyễn Niệm Sơ ngạc nhiên, cả người bị anh đè trong bóng tối (2571 từ)

Xung quanh, nháy mắt đều tĩnh lặng.

Nguyễn Niệm Sơ mím môi nhìn Lệ Đăng, không nói gì, ánh mắt nghi hoặc mà tìm tòi nghiên cứu. Trên tay hắn là dao của A Công cho, vậy dao trên tay cô từ đâu mà có. Cô cũng không nghĩ ra.

Đối phương ung dung bình thản, tầm mắt âm trầm dừng lại ở trên con dao, nhanh chóng lạnh nhạt dời đi, nhìn về phía cô, ngữ khí lạnh lùng: "Cô động vào đồ của tôi?"

"...Tôi không cố ý." Nguyễn Niệm Sơ ánh mắt mất mông lung, giải thích, "Cây dao này là tôi trước quét dọn phòng nên tìm thấy được. Tôi chỉ định dùng để phòng thân."

Nghe vậy, Lệ Đăng cũng không có hé răng, chỉ hút thuốc nhìn cô chăm chăm, ánh mắt đầy nghiên cứu và phán đoán.

Nguyễn Niệm Sơ nói tiếp: "Anh vẫn chưa trả lời tôi."

Anh lạnh nhạt, "Trả lời gì?"

Cô căng thẳng cầm con dao trong tay, "Hai con dao kia. Trên tay anh là của A Công đưa, vậy cái này trên tay tôi từ đâu mà có?"

Lệ Đăng phui tàn thuốc, "Dao này từ đâu mà đến, có liên quan tới cô sao?"

Nguyễn Niệm Sơ cắn môi, liếc ngang liếc dọc, sau đó ép giọng xuống rất thấp nói: "Anh có biết không, đây là mã tấu của không quân Trung Quốc."

Anh xì một tiếng, có vẻ như không quan tâm: "Thật không? Lợi hại đấy."

Cô chân mày càng nhíu chặt: "Các người vì sao lại có?"

Trên đỉnh đầu mây như bị gió thổi mờ, mặt trăng nhô ra, ánh trăng chiếu xuống toàn bộ nóc nhà. Lê Đăng một nửa mặt ở chỗ sáng, một nửa chìm trong bóng tối, rất lạnh lùng, nhìn không thấy bất kì cảm xúc gì.

Nửa khác, Lê Đăng dụi tàn thuốc tiện tay ném xuống đất, liếc nhìn cô cong khoé miệng: "Công việc này của bọn tôi, nếu cô giết càng nhiều người, người khác càng sợ cô." Vừa nói vừa đoạt lấy con dao trong tay cô, nhìn một chút, nụ cười âm trầm mà tàn nhẫn: "Làm thịt cừu, thê nào cũng thuận lợi mà chiếm được một ít chiến lợi phẩm, tôi nói đúng không?"

Tay Nguyễn Niệm Sơ run run, ánh mắt từ nghi hoặc biến thành sợ hãi, cuối cùng biến thành phần nộ. Cô căm tức nhìn anh, hàm răng nghiến chặt lại.

Một hồi lâu, cô mới run giọng nói: "Các người sẽ gặp báo ứng."

"Thật không?" Lê Đăng hơi cười, ngả người nằm xuống nóc nhà, lấy cánh tay gối sau gáy, nhìn thẳng vào màn đêm, nhàn nhạt nói: "Cô cảm thấy điều này sẽ có báo ứng sao?"

Cô châm chọc: "Đương nhiên rồi."

Anh cười khê không nói, ánh mắt càng ngày càng sâu.

"Anh không sợ sao?" Không biết do sự phần nộ hay do sợ hãi hoặc là muốn phát tiết, cô gần như buột miệng nói: "Các người làm nhiều chuyện trái với ý trời như vậy, sau khi chết đi chắc chắn sẽ xuống địa ngục."

Lê Đăng cũng không có chút tức giận nào, "Nơi này không phải à?"

"..." Nguyễn Niệm Sơ không nói gì.

Từ đó đến nay, lần đầu tiên cô cùng người này tán gẫu, thẳng thắn mà nói, cũng không vui về gì cho cam. Ban đầu, cô hoài nghi thân phận của anh ta, cô cho rằng anh và những tên khác không giống nhau. Anh cứu cô mấy lần, chứng minh lương tâm vẫn chưa mất, thêm vào đó là con dao không rõ lai lịch... Cô cho rằng, anh biết chủ nhân của con dao này, hoặc chí ít có liên hệ nào đó.

Nguyễn Niệm Sơ vốn định đưa ra, xin anh ta giờ cao đánh khê mà thả mình đi.

Chỉ tiếc, con dao kia thật khiến cô thất vọng, nó chỉ là chiến lợi phẩm bọn họ thu được, mà chủ nhân cũ của con dao này, khả năng đã gặp phải bọn hung ác.

Cô cụp mắt trong giây lát, khê nhúc nhích người, chuẩn bị từ trên nóc nhà nhảy xuống. Cô vừa nắm lấy mái hiên, người kia bất thành linh mở miệng: "Nguyễn Niệm Sơ, tôi cũng giống như cô, là người Trung Quốc."

"..." Nguyễn Niệm Sơ dừng động tác, quay đầu lại nhìn anh.

Lê Đăng vẻ mặt vẫn như thường, "Quê nhà tôi ở phía Bắc của Trung Quốc. Năm mười tuổi, tôi bị bán sang Campuchia, là A Công thu nhận giúp đỡ tôi, để tôi và ông ta cùng chiến tuyến. Vì vậy, tôi cũng chỉ có thể bán mạng cho ông ta."

Cô nghe xong, trong lòng có chút khó chịu. Ngón tay vô thức nắm chặt, móng tay trượt qua mái nhà tre gỗ, lưu lại mấy vết trắng trắng xước.

Gió lạnh lẽo thổi qua, trên nóc nhà, mái tóc đen của cô đung đưa trong gió.

Đột nhiên, Lê Đăng mở to mắt nhìn cô một cái, hơi nhíu mày: "Tin à?"

Nguyễn Niệm Sơ ngây người.

Lê Đăng lòi ra cái bật lửa, ngậm thuốc lá híp mắt nói: "Đây là lần đầu tiên tôi nói dối. Mất hai phút."

"Anh..." Nguyễn Niệm Sơ tức giận, cảm thấy khó có thể tin nổi, nắm chặt tay: "Anh lại ra chuyện kiểu đây để lừa gạt tôi? Không thấy nhảm chán sao?"

Dù sao vẫn là một cô gái trẻ, khi tức giận, hai con mắt tròn xoe trợn lên, hai bên má phồng lên, thoát nhìn như mấy con cá vàng trong hồ cá. Anh nhìn chăm chăm cô, hơi chớp mắt, nhả ra một làn khói, làn khói như che mờ đi khuôn mặt đẹp đẽ, nói: "Ai bảo cô sau lưng nói xấu tôi?"

Lúc này, Nguyễn Niệm Sơ căn bản không muốn tiếp lời. Cô không nhớ ngày hôm ấy đã ông nói gà bà nói vịt với Thác Lý cái gì. Cô thấp giọng lầm bầm chửi rủa, tay chân vụng về treo xuống.

Lê Đăng hút thuốc, vẫn ung dung khoan tay đứng nhìn, nửa khác sau hơi nhíu mày, "Có cần giúp một tay không?"

"Không cần."

Cô thờ hờng học, không chút do dự nào liền từ chối, dùng cả hai tay lẩn chân, động tác đáng yêu nhìn buồn cười vô cùng. Ai biết được, khi mới treo xuống một nửa, dưới chân trượt một cái, trực tiếp rơi xuống đất.

"..." Lê Đăng giật mình, hơi chớp mắt, trong nháy mắt vươn mình nhảy xuống. Nhìn theo, cô gái kia vừa vịn rơi xuống đồng cỏ khô dưới đất, nửa người như vùi vào bên trong, trên mặt, trên tóc đều là cỏ khô vàng óng, nhìn qua vô cùng tội nghiệp.

Đáy mắt anh loé lên ý cười rồi tắt, tay rút túi quần, tiến lên hai bước, đến trước đồng cỏ khô thì dừng lại. Ngậm thuốc lá, lần thứ hai hỏi cô: "Có cần giúp một tay không?"

"...Không cần." Nguyễn Niệm Sơ cảm thấy rất mất mặt, ngữ khí so với trước cũng ác liệt hơn, một hồi lâu sau mới cố hết sức từ đồng cỏ khô bò ra ngoài. Sau khi đứng vững, phúi phúi đầu và người đem cỏ khô vứt xuống. Sau đó lườm anh một cái, xoay người định đi vào nhà.

"Này." Lê Đăng gọi cô lại.

Cô dừng bước, nghi hoặc quay đầu, dưới ánh trăng, anh từ từ đến gần, ánh mắt thẳng tắp rơi trên khuôn mặt trắng như tuyết của cô, trong giây lát, gió tay lên đưa đến.

Nguyễn Niệm Sơ sùng sốt.

Ngay khi trong một giây đầu ngón tay anh chuẩn bị chạm tới gò má cô, cô hoàn hồn chớp mắt, phản xạ có điều kiện nghiêng đầu đi, lùi về phía sau. Tay Lê Đăng dừng lại giữa khoảng không, mái tóc cô mềm mại lướt qua ngón tay anh.

Không khí xung quanh chợt tĩnh lặng.

Không lâu sau, anh thu tay về, chỉ đỉnh đầu cô, lạnh nhạt nói: "Cò đại."

"..." Cô ngượng ngừng gật đầu, "À."

Lê Đăng không nói gì thêm, xoay người rời đi.

Nguyễn Niệm Sơ đứng tại chỗ một lúc, sờ sờ đầu, làm sạch cỏ khô cẩn thận một lần nữa, rồi quay vào nhà.

Hoa lúa trong bình hoa đã bắt đầu khô héo, cô nằm xuống bàn nhìn mấy bông hoa kia, đột nhiên, một cuộc nói chuyện nhảy ra từ trên đầu cô.

Nguyễn Niệm Sơ thay đổi sắc mặt. Cô nhớ lại.

Lê Đăng nói, cô ở sau lưng nói xấu anh ta...Buổi chiều mấy ngày trước, cô nhân rồi té nhạt, liền cùng Thác Lý nói chuyện không ít. Anh ta đều nghe thấy hết?

"..." Trong lòng cô căng thẳng, tầm mắt vô thức nhìn về phía bó hoa lúa khô héo kia, trong đầu chợt nảy ra một suy đoán hoang đường.

*

Vào trưa ngày thứ hai, cô lại nhìn thấy Thác Lý. Cậu ta đưa cơm tới cho cô.

Đêm hôm qua xảy ra chuyện, trong lòng cô vẫn còn sợ hãi, suy nghĩ một chút, vẫn không nhận được hỏi: "Where did you go yesterday?"

Thác Lý chậm rãi quay người, suy nghĩ nửa ngày, sứt sọc nói ra mấy từ Tiếng Anh: "Tôi...went out..."

Nguyễn Niệm Sơ gật đầu. Thác Lý không biết chuyện gì, xem ra, chuyện hôm qua cũng không liên quan tới cậu ta. Cô mới thoáng yên tâm, cười cười, cầm lấy đĩa chuẩn bị ăn cơm.

Tên béo bị Lê Đăng chặt đứt một ngón tay, gọi là Nạp Tháp, cũng là một thành viên ưu tú trong nhóm Đồ Ngoã. Hắn ta tức giận không chịu nổi, nuốt không trôi cơn tức này, liền đến chỗ Đồ Ngoã, mong ông ta xử lý công bằng. Vì vậy vào buổi tối, Đồ Ngoã gọi Nạp Tháp cùng với Lê Đăng đến.

Nhưng mà, sự việc phát triển diễn ra ngoài dự liệu của mọi người.

Khi tranh chấp cùng Lê Đăng, Nạp Tháp không may làm vỡ bức tượng vị Quan Thế Âm mà Đồ Ngoã thích nhất. Đồ Ngoã liền giết hắn, thi thể cũng chà thềm chôn, trực tiếp ném xuống sông Mê Công. Lúc rạng sáng, Nguyễn Niệm Sơ nghe thấy có người đập cửa bà A Tân, động tác rất thô lỗ, âm âm đập vào. Đàn chó cũng vì thế mà sủa vang lên.

"A Tân! A Tân!" Tên đàn ông thô lỗ, dùng Miên ngữ nói: "Sàn nhà trong phòng Ông nội đã đầy máu, bà hãy nhanh đi quét sạch."

"Biết rồi."

Mấy phút sau, bà lão lồm khồm đi ra, trong tay mang theo chổi và cây lau nhà, sắc mặt lạnh tanh.

Nguyễn Niệm Sơ nhìn cửa sổ trời đen thui, không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ cảm thấy, qua lớp áo có một trận lạnh đến thấu xương.

Chỗ Đồ Ngoã.

Bà A Tân cong người, lau lau vết máu trên đất, rất nhanh liền đi ra ngoài. Đồ Ngoã nhắm mắt, ngồi trên chiếc ghế cầm một chuỗi phật châu, thỉnh thoảng chạm vào nhau lạch cách mấy tiếng.

Mấy giây sau, Đồ Ngoã nói: "Bảy ngày sau, boss muốn cùng với người Tây Ban Nha bàn về một vụ làm ăn lớn, để an toàn, boss muốn gặp mặt ở chỗ chúng ta, cậu thông báo đến các anh em chuẩn bị một chút.

Lệ Đăng gật đầu, "Vâng."

"Nạp Thập đã theo ta tám năm, hấn chết, trong lòng ta cũng không hề dễ chịu." Đồ Ngoã giả vờ thương tiếc, "Người của Nạp Thập hấn từng xử lý như thế nào, cậu cứ theo đó mà làm. Đám tiêu tử kia, tuy rằng vô dụng, nhưng cũng có thể giúp cậu được một tay."

Lệ Đăng rũ mắt, mặt không cảm xúc nói: "Cảm ơn, Ông Nội."

Đồ Ngoã mở mắt ra, cầm chuỗi phật châu chậm rãi đi tới cạnh anh, cười nói: "Bảy ngày sau thấy boss, ta nhất định sẽ giới thiệu cậu với hấn. Thời buổi này, người trẻ tuổi có khả năng như cậu cũng không nhiều, đến lúc đó nếu boss vừa ý, tiêu tử cậu, tiền đồ sẽ ngày càng phát triển."

"Ông cứ nói đùa." Lệ Đăng nói: "Nếu không có ông, cũng không có tôi của bây giờ."

Tâm trạng ông ta rất tốt, đưa tay vỗ vỗ bờ vai anh, "Có lòng báo đáp, ta rất thích cậu ở điểm này. Tốt lắm, ta với cậu như cha với con, ta chắc chắn không bao giờ bạc đãi cậu."

Lệ Đăng cong khoe môi, mặt hơi rù xuồng, màu mắt trầm đến đáng sợ.

*

Sau đó, trong hai ngày tới khu rừng có mưa lớn.

Từ hôm đó, Nguyễn Niệm Sơ cũng chưa gặp lại Lệ Đăng. Cô bị bắt cóc đến nay đã mười bốn ngày, khiến cho người ta tuyệt vọng nhất là, cô vẫn chưa nghĩ được làm sao có thể chạy thoát.

Cô cũng không nhận được bó hoa lúa nào mới nữa. Trong bình mấy bông hoa kia, toàn bộ đều đã chết héo.

Tất cả mọi thứ như rơi vào bế tắc kinh khủng.

Mấy ngày qua, cô vẫn sinh hoạt như cũ, Thác Lý buổi trưa sẽ đưa cơm đến cho cô, buổi chiều thì cô xách ghế ngồi trước cửa phòng bà A Tân, nhìn bà may quần áo, cứ như vậy, mặt trời từ phía Tây lại chậm rãi lặn xuống.

Nguyễn Niệm Sơ sau khi ăn xong cơm tối thì đợi một chút, nghĩ rằng Lệ Đăng chắc đêm nay cũng không về, liền rửa mặt một chút, khoá cửa phòng rồi đi ngủ.

Đánh thức cô dậy là một tràng tiếng gõ cửa. Cộc cộc, chậm mà rất có quy luật.

"..." Nguyễn Niệm Sơ cau mày, lòng tơ cả người thoáng chốc dựng lên. Cô cảnh giác phòng bị, trầm giọng hỏi: "Who is outside?"

Đằng sau cánh cửa truyền đến một âm thanh nặng nề, rất quen thuộc, lộ ra vài tia mệt mỏi: "Tôi."

Là Lệ Đăng, Nguyễn Niệm Sơ ánh mắt loé lên, xuống giường, đi ra mở cửa.

Vừa mở cửa nhìn, bên ngoài quả nhiên có một bóng người, xung quanh tối om, không nhìn thấy rõ khuôn mặt anh, chỉ mơ hồ nhìn thấy một vóc dáng cao lớn. Cô không suy nghĩ nhiều, hơi cúi đầu, nghiêng người sang để anh đi vào.

Lệ Đăng hơi di chuyển, nhưng bất ngờ, cơ thể đột nhiên đổ về phía trước. Nguyễn Niệm Sơ hoảng hốt, theo bản năng đưa tay ra đỡ, cánh tay anh vô thức ôm lấy vai cô, sau đó, một nửa trọng lượng hướng cô đè xuống.

"...Này, anh làm sao thế?" Nguyễn Niệm Sơ ngạc nhiên, cả người bị anh đè trong bóng tối, hai chân anh lơ đãng, hầu như không đứng vững được.

Hô hấp trên đỉnh đầu vừa trầm đục vừa nặng nề, nóng hổi. Cô nhận ra được điều gì, lấy tay thử chạm vào eo anh, thấy có gì đó ướt một mảng.

Đó đều là máu.

Bạn đang đọc truyện *Bán Ngâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Dáng vẻ khi cô cười, rất đẹp (2356 từ)

Nguyễn Niệm Sơ trong lòng chìm xuống, hai tay không khống chế được mà run rẩy, giọng nói hơi khàn: "...Lệ Đăng?"

"Đừng nói chuyện."

Trong bóng tối, cô nghe thấy trên đỉnh đầu truyền ra âm thanh, trầm thấp, khàn đặc đến cực điểm: "Nguyễn Niệm Sơ, đi thôi đi vào."

Nguyễn Niệm Sơ mím môi, khẽ cắn răng, dùng hết toàn lực nhắc cánh tay anh lên. Lệ Đăng cao cũng phải tới mét chín, trên cơ thể đều săn chắc bắp thịt, người cực to lớn. Thể trạng cô thì nhỏ bé mềm mại, tay chân yếu đuối mỏng manh, phải dùng hết toàn khí lực mới có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Từ đây đến giường, khoảng cách chỉ có vài bước, Nguyễn Niệm Sơ đưa Lệ Đăng tới cũng phải mất gần hai phút.

Vừa đến mép giường, trong nháy mắt người kia đã nằm chổng vó. Cơ thể nặng nề ngã xuống cái ván trên giường, tạo ra thanh âm một phát. Nguyễn Niệm Sơ bị hai tay trên vai đè, khẽ hô một tiếng, cũng nằm xuống cùng.

Hô hấp nóng hôi lướt qua trán cô, hơi thở nam tính mạnh mẽ trộn với mùi máu tanh phả vào mặt cô, cô run lên, lòng cũng co lại, tay chân luống cuống đứng dậy lui lại.

"Đi đóng cửa." Lệ Đăng nhắm mắt, lồng ngực phập phồng kịch liệt.

Nguyễn Niệm Sơ hít sâu một cái, gật gật đầu, xoay người đi đóng cửa. Xong cô đi đến trước bàn, thấp sáng đèn dầu hoà lên, dựa vào ánh lửa tối tăm, cô nhìn thấy trên giường người đàn ông đang nhũn nhũn thành hình chữ xuyên, sắc mặt tái nhợt, khuôn mặt đầy mồ hôi, chiếc áo đen như bị ướt nước, dính trên người, chỗ áo trên bụng bị nát tan bởi một vết hẹp dài, máu đã bị nhuộm thành màu nâu sẫm.

Vết thương máu thịt be bét, nhìn rất dữ tợn và kinh khủng.

Ngón tay cô run run, cô hít sâu một hơi rồi thả ra, cố gắng bình tĩnh, "Anh bị thương." Nói xong, bỗng nhiên như mới lấy lại được tinh thần, lau lau mặt, xoay người đi đến cửa, "Tôi đi tìm người giúp."

"Cô đứng lại." Yết hầu Lệ Đăng lăn xuống, trầm mặt, cổ nén đau nhức nói, "Nơi nào cô cũng không được phép đi."

Nghe vậy, Nguyễn Niệm Sơ đứng yên tại chỗ, xoay người, cau mày nói: "Anh bị thương rất nặng, bệnh viện đã không thể đi, chí ít cũng phải tìm bác sĩ đến."

"Chỗ này có người là bác sĩ?"

"..."

"Quay lại." Thanh âm Lệ Đăng vẫn ổn như cũ, nhưng hơi thở rõ ràng đang hỗn loạn, nghiêng răng nói: "Trong ngăn kéo có thuốc và băng gạc, đưa nó cho tôi."

Căn phòng đơn giản này, nhìn xung quanh cũng chỉ nhìn thấy một cái tủ, đặt dựa vào tường, muốn bao nhiêu bắt mắt thì có bấy nhiêu. Nguyễn Niệm Sơ liếc nhìn anh, đi tới, mở ngăn kéo ra. Bên trong trống rỗng, chỉ có hai bình thuốc thủy tinh màu nâu sẫm, băng gạc, kéo, cái nhíp, dao găm, cùng với một cái đèn có nắp đậy.

Nguyễn Niệm Sơ lấy ra băng gạc cùng với thuốc, "Những cái khác có cần không?"

Sau lưng nói lạnh nhạt, "Những cái kia đều để gấp viên đạn. Không dùng đến."

Mắt cô nhảy lên, nhớ đến người kia một thân mà vết sẹo đầy mình, không lên tiếng, yên lặng mang đồ đi đến bên giường. Lệ Đăng hít sâu một cái, mở mắt ra, một tay chống đỡ vịn ngồi thẳng dậy, trán hằn đầy gân xanh, cánh tay cơ bắp căng cứng, quai hàm như sắp vỡ ra.

Miệng vết thương ở vị trí bụng, vừa mới đông máu lại bắt đầu chảy ồ ạt ra bên ngoài.

Màu máu đỏ đến chói mắt, Nguyễn Niệm Sơ mím môi, hỏi thử: "Có cần tôi giúp không?"

Lệ Đăng từ chối, "Không cần." Nói xong liền ngửa đầu, dựa gáy vào tường, một chân cong lên, đem áo cởi ra ném xuống đất.

Nguyễn Niệm Sơ tầm mắt khẽ nhìn xuống, thấy vết thương kia từ vai kéo xuống eo trái, con rồng xám đen lơ lửng trên vai ngực anh, giương nanh múa vuốt, thần thái hung tợn, dưới vuốt rồng chính là vết dao đâm máu, như đám mây bị nhuộm đỏ ở thung lũng máu mà ra, nhìn cực kì dọa người.

Cô có chút sợ, chỉ nhìn không đến vài lần rồi dời tầm mắt, nhưng cô lại không thể nào nhịn được mà liếc trộm.

Lệ Đăng vịn bình thuốc, mùi cồn nhất thời tràn ngập đầy căn phòng. Anh rót cái chai, đem rượu thuốc trực tiếp đổ vào vết thương để khử trùng, sau đó nghiêng răng, bôi thuốc bột màu trắng lên. Bởi vì đau đớn, bắp thịt nhẹ nhàng co giật, anh thế nhưng mí mắt cũng không động đậy. Thuốc bột gặp máu, rất

nhanh bị nhuộm thành đỏ tươi, cũng may, máu không bao lâu thì dừng chảy.

Cuối cùng, anh cầm lấy băng gạc, phủ lên vết thương từ thắt lưng trở lại, quấn lại vài vòng, cuối cùng thắt lại. Động tác rất linh hoạt như đã quen thuộc.

Nguyễn Niệm Sơ lúc này mới thở phào một hơi.

Xử lý đơn giản vết thương xong, Lê Đăng nhắm mắt, ổn định lại, sau đó liền ngồi dậy định ra khỏi giường.

Cô ý thức được điều gì đó, bật thốt lên: "Anh bị thương, đừng nên đi ra ngoài ngủ."

Lê Đăng đến liếc mắt cũng không hề liếc cô, xì một tiếng, ngữ khí suy yếu mang theo tia đùa cợt, "Tôi ngủ ở đây, cô cũng ngủ cùng?"

Nguyễn Niệm Sơ nhenh nhong, dừng lại một chút mới nói: "Đây vốn là giường của anh, anh cứ ngủ ở đây đi. Không cần phải để ý đến tôi."

Lê Đăng không lên tiếng, có thể vừa mới đứng lên, cảm thấy hoa mắt chóng mặt, lão đảo chuẩn bị lại ngã chổng vó. Nguyễn Niệm Sơ đứng ở chỗ cửa cách xa mấy bước, thấy thế, liền vội vàng chạy đến đỡ lấy anh, sau đó cẩn thận hạ quyết tâm, dùng sức ấn bờ vai anh nằm xuống, đánh bạo nói: "Nhanh nằm xuống đi. Bị thương nghiêm trọng như thế, anh còn có thể làm gì khác..."

Lời còn chưa dứt, một nguồn sức mạnh cầm chặt lấy cổ tay cô.

Nguyễn Niệm Sơ bị làm cho khiếp sợ, theo phản xạ giương mắt nhìn, mặt của anh gần cô trong gang tấc, cùng mặt cô cách không đến 5cm, sau đó, anh hơi nghiêng đầu đi.

Không nói đến các yếu tố khác, Nguyễn Niệm Sơ cảm thấy, gương mặt của Lê Đăng, thực sự không tìm thấy một khuyết điểm nào. Khí chất anh quá đặc biệt, vừa lưu manh, lại vừa chính khí, dù ở trong nhóm của bọn hung ác này, cũng thật khó để có thể làm người ta căm ghét. Lúc này, anh nhìn chăm chăm cô, con ngươi lạnh giá bị âm đạm làm nhạt, nhìn giống như biển sâu.

Khoảng cách gần như vậy khiến cô có chút xấu hổ, cô liền lùi về phía sau, hai gò má đỏ ửng, "...Anh buông tôi ra."

"..." Lê Đăng không buông tay, nhắm mắt lại, mày nhíu chặt, vẻ mặt mệt mỏi không chịu nổi, "Nguyễn..."

"Cái gì?"

"Nguyễn Niệm Sơ." Giọng nói anh khàn đến đáng sợ, môi hơi mở, hơi thở phả bên vành tai cô, xen lẫn mùi thuốc lá nhàn nhạt, "Cô ngoan một chút."

Ngón tay anh thon dài thô ráp, nhiệt độ nóng bỏng, như thiêu đốt da trên cổ tay cô. Nguyễn Niệm Sơ mặt đỏ hết lên, cụp mắt, cổ họng như khô lại, "Anh đang rất mệt, nhanh nghỉ ngơi đi."

Lê Đăng lúc này mới nhắm mắt lại, rơi vào hôn mê.

Anh đã ngủ, nhưng năm ngón tay trên cổ tay cô, như cũ nắm rất chặt. Nguyễn Niệm Sơ giật giật tay, không thể nhúc nhích, không thể làm gì khác hơn là dùng tay còn lại đem ngón tay anh từng cái một tách ra. Người này khí lực thật lớn, cô sau khi đã gỡ được nhìn đến, làn da trắng như tuyết của cô đã xuất hiện dấu tay hồng nhạt.

Nguyễn Niệm Sơ không nói gì, theo bản năng xoa xoa tay. Cổ tay hơi đau đớn, vẫn còn lưu nhiệt độ của ngón tay anh, có chút nóng...

Nóng? Cô hơi run, ánh mắt loé lên, nghĩ tới điều gì, cô cúi xuống, lấy tay sờ trán Lê Đăng. Quả nhiên, nhiệt độ cao đến đáng sợ. Xem ra là bị sốt.

Nguyễn Niệm Sơ trong lòng chìm xuống, nhũ mày suy tư trong chốc lát, đứng dậy, mở cửa đi ra ngoài.

*

Ở doanh trại, ngoại trừ Lê Đăng ra, cô cũng chỉ quen với bà A Tân và Thác Lý. Trừ hai người họ, cô không tin tưởng bất kì ai khác.

Nghĩ tới nghĩ lui, cô quyết định tìm bà A Tân nhờ bà giúp.

Cộc cộc, cửa phòng vang lên đánh nát sự yên tĩnh. Nguyễn Niệm Sơ đứng ở ngoài cửa lo lắng chờ đợi.

Không bao lâu, trong nhà truyền đến tiếng bước chân chậm chậm, sau đó, cửa liền mở ra, bà A Tân đem đèn nâng cao, tầm mắt hiện lên khuôn mặt của cô gái trẻ.

"..." Bà ấy có chút mê man nhìn cô.

Nguyễn Niệm Sơ biết bà ấy nghe không hiểu tiếng Trung, suy nghĩ một chút nói: "Do you know English?"

Bà A Tân cười, có chút xin lỗi nói bằng giọng Miên ngữ: "Xin lỗi. Cô gái, ta không biết cô đang nói cái gì."

Cô nhắm mắt lại, nhũ mày một lúc, nửa khắc sau, liền trực tiếp dắt bà ấy đi về phía trước. Bà A Tân tuy không hiểu, nhưng cũng không có từ chối, cùng

với cô đi vào căn nhà gỗ của Lê Đăng. Vừa đến bên giường nhìn, trong nháy mắt liền hiểu được.

Nguyễn Niệm Sơ hướng ánh mắt cầu xin giúp đỡ về phía bà.

Bà A Tân im lặng, cảm lấy tay cô vỗ vỗ trấn an, sau đó nghiêng người chỉ chỉ ở bên ngoài. Nguyễn Niệm Sơ theo ngón tay bà chỉ, thấy một bể chứa nước. Bà A Tân nhìn cô khoa tay mấy động tác, ra hiệu cô múc nước cho Lê Đăng hạ sốt.

Nguyễn Niệm Sơ liền vội vàng găt đầu, cảm lấy cái chậu như một làn khói chạy ra ngoài.

Mấy phút sau, khi cô bùng chậu nước trở về, đã không nhìn thấy bà A Tân đâu. Cô cũng không suy nghĩ nhiều, thả chậu nước xuống, đem khăn mặt ngâm xuống nước, cảm lên, vắt cho khô, khề cần răng, hít sâu, đưa tay lau trán cho Lê Đăng.

Nhưng mà, khăn còn chưa chạm vào một bên mặt, Lê Đăng bỗng nhiên mở mắt.

Nguyễn Niệm Sơ bất ngờ, tay đang cầm khăn mặt chợt thấy đau nhức, sau đó liền cảm giác thân thể bị một nguồn sức mạnh lôi về phía trước, cực kì thô lỗ. Vài giây ngắn ngủi, cô trời đất quay cuồng mạnh mẽ bị nhấn xuống giường, cảm có một thứ gì lạnh buốt, là một con dao.

Lê Đăng hai mắt tràn đầy máu, nhìn chăm chăm cô, ánh mắt âm trầm đầy sát khí.

Giọng nói anh tàn nhẫn: "Con mẹ nó cô là muốn làm gì?"

"..." Cô hoảng sợ, khó khăn nuốt ngụm nước bọt, lên tiếng: "Anh bị sốt, tôi lấy nước lạnh để lau cho anh...theo lý thì sẽ hạ nhiệt độ."

Bị sốt?

Lê Đăng nhắm mắt lại cau mày, thu hồi con dao, cảm lấy cổ tay cô, vớt cô sang một bên, sau đó lại nằm về ván giường. Anh nằm ngửa, hơi thở nặng nề, băng gạc màu trắng đỏ một mảng lớn.

Nguyễn Niệm Sơ không nói gì, lửa giận trong bụng không có nơi nào xua tan, không thể làm gì hơn là liếc nhìn anh, thấp giọng nói thầm "Chó cắn Lã Động Tân."

(là một câu chuyện cổ của Trung Quốc, ý chỉ những người không nhìn thấy lòng tốt của con người)

Người trên giường ngửi hơi khác: "Măng ai đó?"

Cô im lặng vài giây, khô khan ồ hai tiếng, "Anh nghe lầm rồi, tôi không măng ai cả." Nói xong thần sắc bình tĩnh, một lần nữa lấy khăn ra lau trán và mặt cho anh.

Lần này Lê Đăng không có động tác gì.

Trán, mặt, cổ, vai rộng, cơ ngực hẹp, vòng eo mạnh mẽ... Nguyễn Niệm Sơ lau rất chậm rãi, khi lau đến xung quanh vết thương thì cẩn thận từng li từng tí một để không động đến nó.

Trước khi làm việc này, cô đã nhắc nhở bản thân nhiều lần, nhưng khi bắt đầu thực hiện, nhiệt độ trên mặt cô, không cách nào khắc chế dần dần đỏ lên. Lần đầu tiên Nguyễn Niệm Sơ biết, đã là một người đàn ông gọi cảm thì dù có bị thương đến mức sống dở chết dở, vẫn như trước quyến rũ đến bức người.

Trong đầu cô miên man suy nghĩ.

Đột nhiên, "Nguyễn Niệm Sơ."

Người kia vẫn như cũ nhắm mắt, thanh âm nặng nề, thấp và nhẹ, càng lộ ra mấy phần nhu hoà hiếm thấy.

Nguyễn Niệm Sơ dừng động tác. Trong ấn tượng của cô, anh rất ít khi gọi tên cô, mà đêm nay, đã gọi ba lần.

Cô khẽ ừ một tiếng.

"Không biết đã có ai nói với cô chưa" Ở khoảng cách này, hô hấp của anh như quanh quẩn trong hơi thở của cô: "Dáng vẻ cô khi cười lên, rất đẹp."

Bạn đang đọc truyện *Bán Ngâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Thoát ra ngoài, hãy đem mọi việc quên đi sạch sẽ (2447

từ)

Anh ta là đang nói mê sảng. Đây là ý nghĩ đầu tiên của Nguyễn Niệm Sơ khi nghe thấy Lê Đăng nói câu đó.

Mấy ngày tiếp xúc, có thể nhìn ra anh ta là một người không thích nói chuyện, cô không cho rằng, nụ cười của mình có thể làm tăng băng trôi mở miệng khen ngợi. Hơn nữa, cô còn chưa bao giờ cười với anh ta.

Vừa nãy cô có cười sao? Không nhớ rõ.

Nguyễn Niệm Sơ một bên lau tay cho Lê Đăng, một bên suy nghĩ, cô định hỏi Lê Đăng một chút, nhưng vừa nhấc mắt nhìn thì thấy anh nhíu chặt mày, hô hấp đều đều và đã ngủ.

Theo bản năng động tác của cô càng thêm nhẹ nhàng.

Lau xong, cô lại vò sạch khăn mặt một lần nữa, vắt cho khô, cẩn thận từng li từng tí một lau trán anh, cuối cùng lấy chăn đắp toàn bộ người anh. Tất cả vừa làm xong, một loạt tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến.

Nguyễn Niệm Sơ quay đầu nhìn, là bà A Tân.

Bà ấy cầm trong tay một cốc nước nóng, cùng một viên thuốc màu trắng, dùng Miên ngữ nói: "Ta nhớ tới trong phòng ta còn có thuốc hạ sốt, tìm nửa ngày, cuối cùng cũng tìm thấy nó." Vừa nói vừa đưa cho cô, "Nhanh, cho cậu ấy uống đi."

Nguyễn Niệm Sơ đại khái đoán được ý của bà, nhận lấy thuốc hạ sốt, dùng Miên ngữ nói "cảm ơn", sau đó khua khua tay làm động tác với bà A Tân, ý nói: "Đã muộn lắm rồi. Bà cứ về ngủ trước đi."

Bà ấy có chút do dự, nửa khắc sau mới gạt đầu, chỉ vào Lê Đăng đang hôn mê, lại chỉ hướng phòng mình.

Nguyễn Niệm Sơ cười với bà, "Biết ạ. Có việc gì con sẽ tìm nhờ bà hỗ trợ."

Tiếng bước chân dần xa, Nguyễn Niệm Sơ đóng cửa lại, cầm thuốc hạ sốt gấp gấp đi về phía giường, đẩy người trên giường một cái, thấp giọng gọi: "Tỉnh lại. Tỉnh lại đi."

Lê Đăng lúc này đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, đầu đau như búa bổ, lông mày nhíu chặt lại, thật lâu sau mới chậm chậm mở mắt ra. Một gương mặt nhỏ sạch sẽ đập vào mắt, làn da rất trắng, các đường nét thanh tú, con mắt to mà đen láy, đôi môi màu hồng nhạt, là dung mạo điển hình của các cô gái phương Nam.

Anh không nói gì, chỉ nhìn cô chăm chăm, đôi mắt đầy tơ máu tràn ngập sự không kiên nhẫn cùng lạnh nhạt.

Nguyễn Niệm Sơ nói: "Bà A Tân tìm được thuốc hạ sốt cho anh, anh uống thuốc đã rồi hãy ngủ tiếp."

"..." Lê Đăng theo tầm mắt nhìn xuống, thấy trong tay cô cầm cốc nước nóng cùng với viên thuốc hạ sốt, im lặng, tay chống lên cổ gắng ngồi dậy, cảm như run rẩy. Nguyễn Niệm Sơ mắt thấy miệng vết thương của anh lại muốn rạn nứt, cô nhíu mày, thả cốc nước cùng thuốc xuống, dùng sức đỡ anh dậy.

Lê Đăng khoé mắt liếc cô một cái, "Đưa thuốc cho tôi."

Nguyễn Niệm Sơ nghe theo. Lê Đăng nhận lấy, cầm viên thuốc ném vào trong miệng, lại từ trong tay cô lấy cốc nước, ngửa mặt lên, nhô ra yết hầu lên xuống. Vài giây ngắn ngủi, cốc nước nóng đã thấy đáy.

Sau đó anh nhắm mắt nằm lại trên giường, nước theo yết hầu chảy xuống xương quai xanh. Cô nhìn thấy, liền cầm lấy khăn mặt lau cho anh.

Đôi tay nhỏ mềm mại vô tình lướt qua làn da nóng bỏng, như lông chim chọc vào, lạnh lạnh, lại có chút ngứa. Lông mày Lê Đăng càng nhíu chặt, nhắm lại nửa khắc, rốt cuộc không thở không mở miệng lần nữa: "Đừng chạm vào tôi."

"..." Nguyễn Niệm Sơ thoáng sững sốt, động tác trên tay dừng lại.

Anh nhắm mắt trầm mặc một lúc, lại nói: "Tôi phải nghỉ ngơi. Cô cứ như vậy, tôi không ngủ được."

"À. Thật đúng là không tiện." Vài giây sau cô phản ứng lại, có chút lúng túng thu khăn mặt về, cười gượng gạo, làm bà làm bầm nói thầm: "Đây là lần đầu tiên tôi chăm sóc người khác, nên không có kinh nghiệm gì."

Một câu nói này, Nguyễn Niệm Sơ thấy mình đã rất thấp giọng nói, ai ngờ, vẫn bị Lê Đăng nghe được.

Anh cực kì nhạt xì một tiếng: "Chẳng trách."

Cô nghe thấy hai chữ này nói ra, có mùi vị trào phúng, không khỏi bùng lên ngọn lửa: "Làm sao? So với người chăm sóc anh trước đây kém rất xa?" Người này sợ cũng không biết cái gì gọi là tri ân báo đáp, cảm ân đãi đức.

Lệ Đăng nói: "Đúng vậy."

Giờ phút này, Nguyễn Niệm Sơ cảm thấy cô phải ăn no rảnh mỡ rồi mới chăm sóc anh.

Nguyễn Niệm Sơ trợn mắt trắng, đem khăn mặt một lần nữa đắp lên trán anh, ngữ khí đầy châm biếm: "Là phục vụ của mấy người bạn gái?"

Hơi thở anh nặng nề, dần trở nên nhẹ nhàng, thanh âm thấp không thể nghe thấy: "Mẹ tôi."

"..."

Nguyễn Niệm Sơ ở lại trong phòng chốc lát, xoay người, kéo ghế đặt bên cạnh giường, khom lưng ngồi xuống, một tay chống cằm. Lệ Đăng nhắm hai mắt, lông mi màu đen vừa dài vừa dày. Chắc là thuốc hạ sốt có tác dụng, lông mày anh so với trước như ôn hoà hơn, không có sự lạnh lùng sắc bén như ngày thường.

Vẫn là bị bệnh thì dễ nhìn hơn. Cô nghĩ có chút ý xấu.

Gió bắt đầu thổi bên ngoài cửa sổ, thổi tan những đám mây trên bầu trời, ánh trăng chiếu xuống lượn lờ trên sông, tiếng nước chảy róc rách. Nguyễn Niệm Sơ buồn ngủ, nằm nhoài bên giường, chìm vào giấc ngủ mơ màng trong tiếng nước chảy.

*

Dưới tác dụng của thuốc, Lệ Đăng ngủ thẳng cho đến năm giờ sáng.

Ngoài cửa sổ bầu trời vẫn đen kịt.

Cảm giác mệt mỏi và sụp đổ đã biến mất, anh mở mắt, ngồi dậy chuẩn bị rời giường. Lúc này, giác quan nhạy cảm của anh nhận thấy một mùi hương kì lạ trong không khí. Anh nghĩ thấy mùi hương của người phụ nữ, rất tươi mới, hoà lẫn một chút ngọt ngào như có như không.

Quay đầu nhìn, liền thấy khuôn mặt của Nguyễn Niệm Sơ.

Cô nghiêng mặt, cảm ti lên cánh tay, má trái bị chèn lại, đôi môi hơi mở, chìm vào giấc ngủ say. Anh đảo mắt, mái tóc đen dài của cô nằm rải rác ở trên gối anh, có vài sợi tóc còn bị anh ép ở sau gáy. Trạng thái của hai người bây giờ, có thể nói là cực kì thân mật.

Đôi mắt của Lệ Đăng dừng lại ở khuôn mặt cô.

Không biết là do tác dụng của thuốc hay lí do khác, anh chợt nhớ đến ban đêm hôm ấy, tấm lưng trắng nõn của cô gái được bao phủ bởi làn hơi nước nóng, eo thon nhỏ, còn có phong cảnh hữu tình khi chợt nghiêng người sang..

Máu nóng trong đầu chợt dâng lên cuộn cuộn, anh nhủ mảy, gần như bật dậy lao ra khỏi giường. Động tác mạnh làm ảnh hưởng đến vết thương ở bụng, máu rỉ ra, anh cắn răng hừ một tiếng.

Động tĩnh lần này, tự nhiên đánh thức Nguyễn Niệm Sơ.

Cô ngáp một cái, đứng dậy, dụi dụi mắt, đôi mắt vẫn còn lơ mơ, "Anh tỉnh rồi?"

Lệ Đăng không trả lời, sắc mặt lạnh lùng nhìn cô chăm chăm, đôi mắt tỉnh táo, không có một chút nào là yếu đuối như tối hôm qua.

Hôm qua Nguyễn Niệm Sơ thức đến quá nửa đêm, còn chưa tỉnh ngủ hẳn, não vẫn bị kẹt, nên cô đưa tay sờ trán của anh. Đôi phương rõ ràng cứng đờ người, nhưng cũng không né tránh.

Cô thử nhiệt độ, lại lấy bàn tay kia sờ lên trán mình, gật đầu, giọng điệu rất vui sướng, "Xem ra thuốc của bà A Tân chưa hết hạn. Sốt của anh đã giảm."

Lệ Đăng hất tay cô ra, giọng lạnh nhạt: "Cảm ơn."

"... Không cần khách khí. Anh cũng giúp tôi nhiều lần, đây cũng coi như báo đáp." Cô ý thức được hành động của mình có chút không thích hợp, không thể làm gì khác hơn là cong khoé môi, nở một nụ cười che giấu.

Cuộc đối thoại chỉ trong một vòng, liền rơi vào tẻ ngắt.

Nửa khắc sau, Lệ Đăng đứng dậy xuống giường, ở trên đế trần đi tới một bên ngăn tủ, nhấc lên một cái giỏ, anh rút ra một chiếc áo màu đen. Khoé mắt liếc thấy cô đang ngồi ngốc ở bên giường.

Anh quay đầu lại, neho mắt nhìn cái ghế bên cạnh giường, "Tối hôm qua cô cứ ngồi như vậy mà ngủ?"

Nguyễn Niệm Sơ gật đầu.

Lệ Đăng đem cái áo T màu đen hôm qua nhặt lên, vừa nhìn, thấy mồ hôi và máu đã đông lại một khoảng, đã không thể mặc được, liền vò thành một cục ném vào thùng rác. Nghe không ra ngữ khí gì: "Tôi ngủ ở giường, cô có thể sang chỗ bà A Tân ngủ. Không cần thiết phải làm khổ chính mình."

Nguyễn Niệm Sơ không trả lời. Cô cũng không phải tự làm khổ mình, tối hôm qua anh sốt cao không ngừng, khi cứu người, dù về tình hay về lý, cô hẳn là phải ở lại chăm sóc.

Mặc quần áo xong xuôi, Lê Đăng xoay người đi ra cửa.

Cô sững sờ: "Anh muốn đi ra ngoài?"

Anh dừng động tác, không nghĩ tới cô sẽ hỏi vậy, "Ừ."

Nguyễn Niệm Sơ quả thực khó mà tin được, nhủ mảy nói: "Trên bụng anh có một vết thương như vậy, ít nhất phải dưỡng thương nửa tháng mới có thể đi lại."

Lần này, Lê Đăng xoay người nhìn về hướng cô, nhếch khoé miệng, đáy mắt như trước lạnh nhạt, "Cô khi nào mà tốt thế?"

"..." Cô ghen hòng, nhìn đôi môi vẫn tái nhợt của anh ta, cuối cùng không nói gì.

Vài giây sau, anh thu tầm mắt, kéo cửa phòng đi ra ngoài, chỉ để lại bóng lưng và bốn chữ Hán: "Đừng lo chuyện bao đồng."

*

Bà A Tân nhớ đến vết thương của Lê Đăng, lúc ăn cơm tối đặc biệt hầm cho anh một bát canh gà. Chỉ tiếc, lúc Lê Đăng trở lại thì canh đã nguội.

Anh cũng không để ý, cơm ăn với canh lạnh, ăn một chút cũng không thừa.

Nguyễn Niệm Sơ ngồi ở trên bệ cửa sổ, đem bó hoa chết héo ném vào thùng rác, thuận miệng nói: "Có thể thấy được bà A Tân là một người tốt."

Lê Đăng liếc nhìn bó hoa bị ném đi kia, không chút biến sắc, cố gắng không nhìn cô nói: "Là rất tốt."

Nguyễn Niệm Sơ quay đầu nhìn anh, môi hơi cười, "Vậy vì sao bà ấy lại ở cùng với mấy người?"

"Kỳ quái?"

"Rất kỳ quái." Cô không che giấu, cũng không có ác ý, nói một cách thực tế: "Bà A Tân là người tốt, mấy người bọn anh là người xấu."

Lê Đăng không trả lời. Vài giây sau đứng dậy, ở ngay trước mặt cô, không e dè cởi áo, lấy ra một gói thảo dược bị nghiền nát, trực tiếp đắp lên miệng vết thương ở bụng. Cô mặt đỏ lên, dời ánh mắt sang chỗ khác, nói lắp bắp, "...Lần sau anh muốn cởi quần áo, có thể hay không nói trước cho tôi biết một tiếng, hoặc là quay lưng lại với tôi?"

Thật là một người man rợ.

Lê Đăng hững hờ, "Trước mặt mình quen rồi. Xin lỗi."

Câu nói này, nghe như có một nghĩa khác. Nhưng khi anh ta nói thì rất bình tĩnh và lạnh lùng, thực sự không làm cho người ta liên tưởng đến cái gì.

Sau đó cô nghe thấy người bên cạnh hỏi: "Cô cảm thấy thế nào là người tốt, thế nào là người xấu?"

Nguyễn Niệm Sơ hơi suy nghĩ, nói: "Người tốt thì thiện lương, người xấu là lòng dạ độc ác."

Lê Đăng mỉm cười.

Cô mỉm môi, "Anh cười cái gì?"

Anh đứng dựa lưng vào tường, nhen lửa châm một điếu thuốc, lấy ra con dao cùng với giấy rách, một thoáng im lặng, anh hơi hé mắt "Bà A Tân cũng từng giết người."

"..." Nguyễn Niệm Sơ ánh mắt trở nên kinh ngạc.

"Giết người đã làm hại con gái của bà ấy. Cô gái kia sắp lập gia đình nhưng sau khi xảy ra chuyện đó, ngày thứ ba liền nhảy sông." Ngờ khi Lê Đăng rất nhạt, trong giây lát, ngược mắt lên nhìn cô, "Đôi khi cái tốt và cái xấu cũng không rõ ràng lắm. Có người làm điều xấu, cũng là thân bất do kỷ."

Nói xong, trong phòng nháy mắt tĩnh lặng.

Cô yên lặng nhìn anh, đột nhiên hỏi: "Vậy anh có phải không?"

"..." Lê Đăng động tác mài dao dừng lại, nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt tinh táo sắc bén, như có thể nhìn thấu lòng người.

Nguyễn Niệm Sơ không tránh né, nhìn thẳng vào mắt của anh.

Nửa khắc sau, anh dòi tầm mắt, tiếp tục mài dao trong tay mình, bỗng nhiên cong môi, cười một tiếng không rõ ý, "Xem hộ chiếu của cô, cô vừa mới bước sang tuổi mười chín. Vậy nên cô bé, khi đã thoát được ra ngoài, hãy đem mọi việc quên đi sạch sẽ. Thanh xuân tươi đẹp, đừng lưu lại bóng tối quá sâu."

Thoát ra ngoài? Cô nằm mơ cũng muốn, thực sự được sao? Nguyễn Niệm Sơ ánh mắt ảm đạm hạ xuống, nhún vai, giọng tự giễu: "Chỉ mong lời chúc của anh tốt lành, thực sự sẽ có ngày được đi ra khỏi đây."

Lệ Đăng cup mắt, ngón tay lướt qua con dao sắc bén.

Nhất thời căn phòng lặng im.

Khi đó, không hiểu sao, Nguyễn Niệm Sơ mơ hồ cảm thấy có điều gì đó sắp xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Bán Ngâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Anh rốt cuộc là ai? (2707 từ)

Vài ngày sau, Nguyễn Niệm Sơ rõ ràng nhận thấy được, toàn bộ doanh trại thủ vệ càng thêm nghiêm ngặt. Số lượng tuần tra và người canh gác đã tăng gấp ba lần so với trước.

Lệ Đăng như cũ bận rộn, đi sớm về trễ, một ngày đều hơn nửa thời gian ở chỗ Đồ Ngõa hội họp.

Đồ Ngõa giáo hoạt cần thận, nhiều năm qua khiến cho khu vực Tam Giác Vàng các nước chính phủ đau đầu không thôi. Dưới tay hấn là một đám bạo phi, cao lớn thô kệch, văn hóa trình độ thấp, nhưng không ngoại lệ đều là những nhân vật hung ác. Mỗi lần cấp trên có chỉ đạo, bọn họ trước đó sẽ lập ra một bộ kế hoạch tỉ mỉ chặt chẽ.

Lần hành động này liên quan đến đỉnh đầu Boss, mọi người không dám thiếu cảnh giác.

"Buôn bán lần này rất lớn, Boss quyết định tự mình cùng người mua đàm luận."

Trong phòng tối tăm, Đồ Ngõa vừa nói chuyện, vừa hướng trước mặt Quan Thế Âm vái 3 lần, điểm hương kính Phật, thần thái thành kính, "Địa bàn này của ta bí ẩn, rừng sâu núi thẳm, xung quanh tất cả đều là khu địa lôi, người bình thường không dám đặt chân, dù sao vẫn tương đối an toàn. Vì lẽ đó Boss mới cùng người mua gặp mặt ở địa phương này của chúng ta. Tất cả mọi người đều là dựa vào BOSS thưởng cơm ăn, tốn nhiều điểm tâm, sự tình làm thỏa đáng, BOSS đương nhiên sẽ không bạc đãi chúng ta."

Nói chưa hết lời, tên lùn mập một thoáng nhảy lên, vỗ bộ ngực nói: "A Công ngài yên tâm. Máy anh em ta, ngài nói một, chúng ta tuyệt không nói hai, có chuyện gì ngài cứ việc phân phó!"

Bên cạnh có người cười nhạo: "Mày mẹ nó chỉ có cái miệng đáng giá. Muốn chiến muốn giết, cái nào không phải là Lệ ca làm đầu tiên, có bản lĩnh, mày cũng để dao của mày dính máu đi."

Tên lùn mập chột dạ, như muốn che dấu cái gì mắng to: "Ai nói đao của lão tử không thấy máu!" Nói xong, rút ra đao ở eo, "Rắc" một tiếng chém vào góc bàn, lập luận sắc sảo, "Lão tử đối với A Công cùng Boss trung thành tuyệt đối, chỉ cần hai vị nói một câu, lão tử gấp thần giết thần gấp Phật giết Phật!"

Đầu kia, Đồ Ngõa thấp xong hương, sờ chuôi Phật châu chậm rãi ngồi trở lại chỗ chủ vị, liếc mắt nhìn tên mập kia, "Đồ không ra hồn. Đầu cùng là thủ hạ của ta, người cùng Lee làm sao lại kém xa như vậy." Sắc mặt càng lạnh hơn, "Người một nhà mở họp, thanh đao thu hồi đi."

"....." Tên lùn mập cười mĩa, hậm hực cầm thanh đao vào vỏ đeo lại trên eo.

Nửa khắc sau, Đồ Ngõa liếc mắt nhìn bên tay phải mình: "Lee, việc giao cho cậu làm thế nào rồi?"

Lệ Đăng mặt không hề cảm xúc, nhàn nhạt nói, "Toàn bộ doanh trại bảy ngày liên tục phong tỏa toàn bộ, không có người tiến vào, cũng không có người ra, đội tuần tra Tuần Sát phạm vi đã mở rộng đến 10 km. Hơn nữa trừ trình sát nhân viên ở ngoài, tất cả mọi thông tin thiết bị cũng đã hoàn toàn tiêu hủy. Sẽ không xảy ra vấn đề gì."

Đồ Ngõa hài lòng cười cười, "Cậu làm việc ta rất yên tâm."

Lúc này, cửa phòng "ầm ầm" hai tiếng, bị người từ bên ngoài gõ vang.

Đồ Ngõa nhíu mày, "Ai?"

Thanh âm của bà A Tân truyền đến, "Nên cho Bò Tát thêm kim."

Đồ Ngoã quét mắt nhìn đồng hồ treo tường, đúng 7 giờ tối. Vì vậy nói: "Vào đi."

Bà A Tân đẩy cửa phòng ra, bùng mấy lá giấy thép vàng đi vào, vòng qua mọi người, tỉ mỉ xoa kim phần cho Quan Thế Âm.

Sự chú ý của mọi người cũng không dừng lại trên người phụ nhân quá lâu.

Đồ Ngoã uống một hộp trà, nửa khắc sau, như chợt nhớ tới cái gì, nói: "À, đừng rồi. Lần trước Boss cùng người mua dự định gặp mặt vào đúng 8 giờ tối mai, nhưng ở bên Boss lại xảy ra chút chuyện, vì vậy dời thành 5 giờ chiều mai. Bất quá cũng không ảnh hưởng gì lớn."

Bà A Tân động tác trên tay hơi dừng lại.

Lệ Đăng rũ mắt, nhìn không ra biểu tình gì.

Rất nhanh, lá giấy vàng đã dùng hết, bà A Tân xoay người, lấy bình nước rót thêm nước cho cái chén trên bàn. Lúc nhìn qua Lệ Đăng, ánh mắt hai người chạm nhau. Chỉ trong vài giây, lại dời tầm mắt.

Sau đó bà A Tân liền cong lưng lẹm khộm lui ra.

*

Chạng vạng ngày hôm nay, tiểu Thác Lý lại tìm Nguyễn Niệm Sơ nói chuyện phiếm, cô gái cùng với lại cậu thiếu niên, vừa ăn cơm tối vừa dùng Tiếng Anh đơn giản giao lưu, ngược lại cũng rất thú vị.

Lúc nói chuyện, theo ngoài cửa sổ nhìn thấy bóng dáng bà A Tân chậm chậm đi qua. Bà khom lưng, đi lại tập tễnh, trong ngực còn ôm một chậu đầy những quần áo bẩn.

Tiểu Thác Lý hai mắt nhìn ngó xung quanh, dùng Tiếng Anh nói: "Ngày hôm nay sao lại có nhiều quần áo bẩn như vậy? Bà ấy thật vất vả."

Nguyễn Niệm Sơ nhìn một bồn lớn quần áo bẩn, lại liên tưởng đến đôi tay già nua nứt nẻ chai sần của bà A Tân, nhú mào: "Bà ấy mỗi ngày đều phải giặt nhiều quần áo như vậy sao?"

Tiểu Thác Lý phản ứng khó khăn trong chốc lát, gật đầu, "Không kém bao nhiêu đâu. Bà ấy hầu như lúc chạng vạng sẽ ra sông giặt y phục."

Hàn huyền về bà A Tân một hồi, đội nhiên Nguyễn Niệm Sơ nghĩ đến cái gì, không khỏi tò mò hỏi: "Đừng rồi, Tiếng Anh là ai dạy cho cậu vậy? So với lúc trước, ngữ âm của cậu hình như tiến bộ lên rất nhiều." Ở cái nơi quốc gia nghèo khổ này, các đứa trẻ trong thôn không có cách nào được giáo dục bình thường, chứ khỏi phải nói là trưởng thành trong môi trường như thế này.

Nghe vậy, tiểu thiếu niên bỗng nhiên lộ ra nụ cười thần bí, ngoắc ngoắc ngón tay.

Nguyễn Niệm Sơ hướng đến gần cậu ta.

Thiếu niên đề thấp âm thanh: "Là Lee."

Lệ Đăng?

Nguyễn Niệm Sơ kinh ngạc, "Lee? He can speak English?" Cô vẫn cho là, anh ta chỉ là một con người man rợ không có văn hoá, chỉ nói được Miên ngữ và tiếng Trung, vì có thể anh ta là người Trung lai Campuchia.

Thác Lý trình trọng gật đầu, vẻ mặt lộ rõ vẻ sùng bái dùng Tiếng Anh nói: "Tiếng Anh của Lệ ca rất tốt. Anh ấy là một người cực kì giỏi, cũng vô cùng tốt với mọi người."

"Thật không?" Nguyễn Niệm Sơ không mặn không nhạt đáp.

Tiểu Thác Lý rất nghiêm túc, "Tất nhiên. Lệ ca còn nói với tôi, một mình cô rất cô đơn, nên bảo tôi đi tìm cô nói chuyện một chút."

"..." Cô gạt mình, vừa muốn mở miệng, lại nghe thấy cách đó không xa truyền đến một trận tiếng người, đều nói Miên ngữ.

Đầu tiên là của người đàn ông, tâm tình kích động, giống như đang cao giọng mắng to.

Sau đó là âm thanh của một phụ nhân, khàn khàn, hoảng sợ mà khiếp đảm... Nguyễn Niệm Sơ nhận ra là tiếng của bà A Tân. Lòng cô chìm xuống, khẽ cắn răng, đứng dậy nhanh chóng lao ra khỏi gian nhà.

Vài phút sau, cô ở giữa kẽ hở của 2 nhà tre trên đường nhỏ tìm thấy A Tân.

Tóc của bà lão đã loà xoà ra mấy sợi, có chút chạt vật ngã trên mặt đất, một trảng hán mặt chữ điền đang xách cổ áo bà A Tân chửi ầm lên. Trước mặt

hai người, có một nam nhân cao to đang đứng, trong miệng hán ngậm một miếng thuốc lá, khề cong mi, vẻ mặt không kiên nhẫn.

Là Lê Đăng.

Bước chân cô dừng lại, lùi vào bức tường gỗ phía sau lưng.

Tráng hán hùng hùng hồ hồ nói: "Lê ca, anh không phải nói mấy ngày nay là thời điểm đặc biệt, món đồ gì cũng không cho phép vào cũng không cho phép ra sao? Lão già này vừa nãy giặt quần áo, cố ý làm cho cái này trôi đi theo dòng nước." Hán lấy ra một cái váy xà rồng cũ đưa cho Lê Đăng nói: "Em một thoáng đã cho người vớt lên! Anh xem!"

Bà A Tân hung hăng lau nước mắt, "Ta không phải cố ý, thật không phải. Ta đã già đầu rồi, lớn tuổi nên tay có nhiều tật xấu, lúc giặt quần áo luôn không tránh được làm mất vài món. Thật không phải cố ý."

"Đều cảm tạ cho lão từ."

Lê Đăng cúi đầu, hít một hơi nhìn cái xà rồng kia một chút, sau đó cúi người xuống, đưa trả lại cho bà A Tân, "Cẩn cẩn thận. Đừng làm mất lần nữa."

Bà A Tân tiếp nhận quần áo luôn mồm nói cảm tạ, đứng lên, vội vàng vàng rời đi.

Nguyễn Niệm Sơ ánh mắt hơi lóe. Không biết có phải ảo giác hay không, cô thấy, khi bà A Tân đứng dậy rời đi, tựa hồ liếc mắt nhìn Lê Đăng một cái, ánh mắt rất sâu.

Bà A Tân sau khi rời đi, hán từ mặt chữ điền vô đầu, nhìn về phía Lê Đăng, "Lê ca, như vậy đã cho bà ta đi rồi?"

Lê Đăng liếc mắt nhìn hán, "Không thì mày còn muốn làm gì. "

Tráng hán nghe ra ngữ khí hán không tốt, hơi cười mỉa, lòng bàn chân di chuyển, như một làn khói chạy không còn cái bóng. Lê Đăng ngậm thuốc lá đứng tại chỗ trạm trong chốc lát, cụp mắt, cũng xoay người rời đi.

Đêm nay khúc nhạc dạo ngắn lần thứ nhất, cứ như vậy đi qua. Mà khúc nhạc dạo ngắn thứ hai, lại phát sinh ở lúc nửa đêm.

Nguyễn Niệm Sơ bỗng nhiên từ trong mộng bừng tỉnh.

Tiếng súng, gần trong gang tấc, đem rừng cây lạnh lẽo hoang vu trong đêm vắng xé rách. Ầm ầm, ầm ầm, ầm ——

"....." Cô không biết đã xảy ra chuyện gì, ngay người vài giây, nhanh chóng xuống giường chạy đến bên cửa sổ. Đẩy cửa sổ nhìn ra bên ngoài, toàn bộ doanh trại gỗ êm sóng lặng, cách đó không xa có một khoảng đất trống, một cái bóng đen quay lưng về phía cô, kéo cò súng, viên đạn rơi vào trong bia ngắm, tiếng vang đinh tai nhức óc.

Một đám côn đồ đều đang bên trong ổ chần oán giận, "Mẹ nó. Lê ca lúc nào không luyện lại chọn đúng nửa đêm luyện súng? Làm gì đây. "

Giường tầng trên nói an ủi: "Ngày mai là lần đầu tiên gặp ông chủ lớn, khả năng là khăn trương đi."

Có người thấp giọng nói: "Tháng ngày này là tháng ma quỷ. "

.....

Nguyễn Niệm Sơ an tĩnh đứng ở bên cửa sổ, bên tai, tiếng súng vang đột ngột, dứt quãng, theo gió đêm lạnh lùng rải rác đến nơi xa không biết.

*

Quá nửa đêm, Lê Đăng trở về phòng.

Vào cửa liền nhìn thấy Nguyễn Niệm Sơ ngồi ở ghế bên cạnh bàn. Hán đóng cửa lại, cầm lấy ly thủy tinh trên bàn uống nước, quét mắt liếc cô một cái, ngữ khí hơi chế nhạo, "Ngủ không được? Nếu không thì tán gẫu vài câu đi."

Cô rũ mắt, ngón tay khều khều chỗ mặt bàn gỗ loang lổ, không nói gì.

Anh kì thật cũng chỉ nói để trêu chọc cô. Nửa khắc sau, thả cái ly xuống, đem chăn chiếu trải trên sàn nhà, sau đó cời quần áo ngủ.

Mới vừa nằm xuống, cô gái kia bỗng nhiên thấp giọng mở miệng, hỏi hán: "Anh rốt cuộc là ai?"

Lê Đăng dừng lại, chuyển mắt, ánh mắt dừng lại khuôn mặt có phần tái nhợt của cô.

Anh rất bình tĩnh, "Cô không phải vẫn luôn biết sao."

"... " Nguyễn Niệm Sơ im lặng, hít sâu một hơi thở ra, "Tiếng súng của anh vừa nãy dừng lại rất có quy luật... Tôi biết một loại đồ vật, gọi là Morse mật mã. Trong phim ảnh, các quốc gia cảnh sát cùng quân đội, đều sẽ dùng nó để lan truyền tin tức. "

Trong phòng yên tĩnh vài giây.

Đột nhiên, Lê Đăng thấp giọng cười rộ lên, sau đó đứng dậy, kéo ghế dựa ngồi xuống trước mặt cô, khom lưng, mắt nhìn chăm chăm vào cô. Cô cũng lấy hết can đảm, giương mắt nhìn về phía hắn.

Hai đạo tầm mắt cứ như thế ở trong không khí tụ họp.

Sau vài giây ngắn im lặng, anh ta tiến lại gần cô, ngữ khí vẫn như thường, nhưng ánh mắt lại lạnh đến mức nguy hiểm.

Anh ta nói: "Cô bé, xem quá nhiều điện ảnh không phải là một chuyện tốt."

Tác giả có lời muốn nói: Đạo gần đây trời lạnh.... Ta cần rất nhiều kiên trì mới có thể ra khỏi giường đi gõ chữ.....thông báo quá ít thực sự không có động lực để viết tiếp.

Đề lại một số dấu chân sau khi đọc, đừng để ta một mình.

Cảm ơn.

Ngọt văn, yên tâm

Truyện này là một truyện mà ta viết rất cẩn thận, sẽ không vì ngọt mà ngọt, cũng sẽ không vì thật mà thật. Tất cả mọi thứ đều thuận theo tự nhiên. Thấy rằng rất nhiều chị em muốn hai nhân vật nhanh chóng trở về thành phố, đừng lo, nó rất nhanh sẽ đến.

PS:

Morse mật mã, ở trong văn bản ta đã dùng từ "có quy luật", kỳ thật Morse mật mã cũng không được nhiều người biết đến, cũng không phải nó rất bình thường, bằng không loại phương thức truyền tin tức này cũng không có khả năng lưu truyền đến nhiều năm như vậy. Chính là bởi vì nó rất bí ẩn.

Mấy lời này chỉ là muốn lí giải cho mọi người.

Có người hỏi vì cái gì chỉ có nữ chủ nghĩ nam chủ là người tốt, ta giải thích một chút:

Nữ chủ nghĩ nam chủ như vậy, là bởi vì bọn họ chỉ quen biết nhau được 20 ngày, 20 ngày này, nam chủ vẫn luôn bảo vệ nữ chủ, biểu hiện bất đồng so với những người khác. Cho nên nữ chủ cảm thấy nam chủ là người tốt.

Những người khác không nghĩ nam chủ như vậy, là bởi vì bọn họ ở chung bốn năm, bốn năm đó, nam chủ cùng bọn họ cùng nhau vào sinh ra tử, kề vai chiến đấu, bọn họ cũng không nhìn tới nam chủ đối với nữ chủ như thế nào, nên tự nhiên đều cho rằng nam chủ cùng bọn họ là loại người giống nhau.

Mọi người thông thường chỉ biết những người quen thuộc với mình, thì sẽ không bao giờ có chuyện sản sinh ra một tia hoài nghi nào, tựa như nếu thật có xảy ra chuyện gì, chúng ta trước tiên cũng không có khả năng hoài nghi người thân cận mà mình tin nhiệm.

Từ quan điểm của nữ chính, mọi người cũng đều là con mắt của thượng đế, khó tránh khỏi có một số nghi ngờ. Đó là một điều tốt để yêu cầu mọi người thảo luận với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Bán Ngâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Đợi ở bên cạnh tôi (2487 từ)

Nguyễn Niệm Sơ trong lòng chìm xuống, thanh âm mang theo một chút run rẩy, "...Những lời này, tôi có thể hay không hiểu thành, anh đang thừa nhận?"

Lê Đăng nhếch môi, không lên tiếng, chỉ hung hăng nhìn chăm chăm cô. Ánh mắt kia, như có thể ở trên mặt cô đâm thủng mấy cái lỗ.

Vài giây ngắn ngủi, vô số ý nghĩ hiện lên trên đầu Nguyễn Niệm Sơ. Cô nhủ mày, cũng tiến đến gần hắn, dùng âm lượng chỉ mình hắn nghe thấy hỏi: "Anh là cảnh sát?"

Lê Đăng lại bỗng nhiên cười rộ lên, nhướn mày, "Thật sự coi đang đóng phim đây."

"Có phải hay không?" Cô truy hỏi, đồng thời chăm chú nhìn chăm chăm vào đôi mắt của đối phương, nỗ lực tìm ra sơ hở cùng manh mối. Nhưng mà trong nháy mắt tiếp theo, anh ta liền đem ánh mắt dời đi.

"Không phải."

"Thật sự không phải?"

Lệ Đăng cầm trong tay chiếc bật lửa, "Cạch" một tiếng, ngọn lửa như nuốt trọn đêm đen. Hắn hút thuốc, ngửi khí lạnh nhạt mà tùy ý, "Không phải."

Vừa dứt lời, Nguyễn Niệm Sơ đôi mắt liền đỏ. Cô nghiêng đầu đi, không nói gì nữa, yên lặng lên giường hướng mặt vào bên trong tường, tay che miệng lại.

Từ góc độ của Lệ Đăng nhìn lên, chỉ có thể nhìn thấy cô gái nhỏ bé yếu ớt không có một tiếng động co rúm người, động tác rất nhỏ.

Anh hạ tầm mắt, hít sâu một cái, lửa trực tiếp từ giữa đốt tới cuống thuốc lá.

Nửa khắc sau, anh tiện tay ném tàn thuốc ra ngoài cửa sổ, lấy chân đẩy đẩy cái chăn đơn trên đất, cúi người, nằm xuống. Căn nhà gỗ trúc ở bên ngoài, mặt trăng hiện ra, ánh trăng chiếu vào căn nhà đơn sơ, thế nhưng lại có vẻ đẹp lạ lùng.

Lệ Đăng gồi một cánh tay sau gáy, nhắm hờ hai mắt, nói: "Tôi không phải cảnh sát, rất thất vọng?"

Người trên giường không trả lời, một cái không nhìn được, miệng thút tha thút thít hít vào ngum khí lạnh.

Anh nghe thấy được, không ngọn nguồn tự dung thấy bức bối, chân mày nhíu lại, thấp giọng gọi tên cô: "Nguyễn Niệm Sơ."

"Xin lỗi. Tôi hiện tại không muốn nói chuyện." Cô mở miệng vẫn còn giọng mũi nức nở, tận lực bình tĩnh lại. Nói xong lấy cái chăn, kéo cao che lại toàn bộ đầu.

Cô bị bắt cóc ròng rã 20 ngày. Mỗi ngày nay, người này tựa hồ đều cho cô hi vọng, nhưng cũng làm cho cô thất vọng. Cô dần trở nên mất cảm, nghi thần nghi quỷ, tinh thần cũng sắp sụp đổ. Cứ tiếp tục như thế, cô hoài nghi chính mình cũng không có khả năng chống đỡ cho đến khi được rời đi nơi này.

Cô quá mệt mỏi, cũng rất nhớ nhà.

Lúc này, người phía dưới bỗng nhiên nói một câu, tiếng nói nhẹ mà nhu hoà, phảng phất như nửa tỉnh nửa mê nói mơ. Anh ta hỏi: "Cô là người ở đâu?"

Cô chân chờ mấy giây, vẫn là trả lời: "Vân Thành."

Lệ Đăng nhẹ giọng: "Nói một chút đi."

Cô im lặng nửa khắc, đem chăn kéo thấp xuống, rồi nói tiếp: "Vân Thành là thành thị phát đạt số một số hai cả nước, dân cư số lượng lớn, kinh tế phồn vinh... Cái gì cũng tốt, chỉ là giá hàng quá cao, sương mù cũng tương đối nghiêm trọng..."

Lệ Đăng nhìn ban đêm bên ngoài cửa sổ, không nói gì. Nghe cô nói, non sông vạn dặm cũng từng cái một tràn ngập trong đầu, Nam, Bắc, núi cao, sông dài, bầu trời xanh ngắt, minh hoàng thổ địa... Anh bỗng nhiên cười một cái cực kì nhạt. Bốn năm. Ở chỗ này chờ đợi quá lâu, anh gần như sắp quên màu sắc của quê hương thổ địa.

Nguyễn Niệm Sơ nói rất nhiều. Địa lý Vân Thành, hoàn cảnh, khí hậu, món ăn đặc sắc... Nghĩ đến cái gì, cô hầu như đều lời ra nói một lần. Cô nghĩ, đại khái chỉ có thân ở tuyệt cảnh nhân tài mới hiểu được, lòng người chỉ hướng về hai điều, không có ai khác biệt.

Một là ảo tưởng về tương lai, hai là hoài ức tốt đẹp.

Ngoài cửa sổ ánh trăng mát lạnh như nước, hai người một người nghe, một người giảng, thời gian phảng phất có khoảnh khắc yên lặng.

Hồi ức xong Vân Thành, tâm tình Nguyễn Niệm Sơ cũng bình phục lại, ngửi khí cũng nhu hoà đi: "Anh sao?"

"Cái gì?"

"Anh là ở chỗ nào?"

Lệ Đăng bình tĩnh đáp: "Chưong Bắc."

Địa danh này, tương đối xa lạ. Hơn nữa, Nguyễn Niệm Sơ về địa lý lại rất kém, cô nghiêm túc suy nghĩ một chút, cũng không nhớ được đây là ở đâu. đành phải hỏi lại: "Ở phía Bắc?"

Anh ừ một tiếng, nhắm mắt lại, ngửi khí hờ hững, "Là một thành thị nhỏ. Cùng với chỗ của bọn cô không có cách nào so với."

Nguyễn Niệm Sơ ở trên giường trở mình, nhìn về phía anh, ngửi khí vừa bất ngờ, lại vừa nằm trong dự liệu, "Xem ra tôi đoán không sai. Lệ Đăng, anh quả nhiên là người Trung Quốc."

Đối phương về mặt thờ ơ, "Muộn rồi. Cô ngủ đi."

Nguyễn Niệm Sơ: "Cứu tôi, giúp tôi, bởi vì tôi và anh là đồng bào?"

Lệ Đăng nói: "Xem như vậy."

"Vậy cũng thật cảm ơn anh." Cô xì thanh, một lần nữa nằm xuống, ngửi khí nửa đùa nửa thật mang theo trào phúng, "Thiện niệm vẫn tồn tại, lương chi chưa mất."

Lệ Đăng cũng cười, ngửi khí nhàn nhạt: "Không cần khách khí."

Đêm nay tán gẫu, hai người đối thoại mấy chục câu, tuy rằng không tính là nhiều, nhưng so với trước kia, đã xem như có một bước nhảy vọt. Nguyễn Niệm Sơ cảm thấy, cần phải có một kết thúc hoàn hảo cho cuộc trò chuyện hiếm có khi hài hoà này.

Dù sao, khả năng nó sẽ là lần duy nhất, cũng là lần cuối cùng.

Vì thế cô nhẹ giọng nói: "Ngủ ngon."

Lần này Lệ Đăng im lặng một chút, mới nói: "Nguyễn Niệm Sơ." Tay anh vô thức sờ lên con dao bên hông, "Ngày mai cho dù phát sinh ra chuyện gì, tôi cần cô nghe lời tôi, đợi ở bên cạnh tôi."

"... Vì sao?"

"Tôi sẽ bảo vệ cô." Giữa những hàng chữ, không chút sợ hãi gọn sóng, phẳng phát như bảo vệ cô dưới cái nhìn của hắn, đó là đạo lý hiển nhiên.

Nguyễn Niệm Sơ lông mi có một chút rung động. Sau đó, cô nằm quay lưng lại với anh, nhắm mắt, "Tôi biết rồi. Ngủ ngon."

"Ngủ ngon." Lệ Đăng nói.

Phía trên hô hấp đều đều, dường như đã ngủ. Cô đương nhiên không biết, kể từ khi chào đời đến nay, anh là lần đầu tiên nói chúc ngủ ngon với một người con gái.

*

Ngày thứ 21 Nguyễn Niệm Sơ bị bắt cóc, mưa to.

Trời còn chưa sáng, cô đã bị tiếng mưa tí tách tí tách ngoài phòng đánh thức. Tối hôm qua ngủ quá muộn, cô vẫn như cũ thấy buồn ngủ, nhưng cũng chẳng có tâm tư ngủ, đơn giản rời giường rửa mặt.

Đang muốn chải đầu, cánh cửa gỗ kết một tiếng mở ra.

Nguyễn Niệm Sơ quay đầu lại, Lệ Đăng đi vào. Trong tay hắn bung hai cái sừng lớn, trên đó có vài miếng bánh mì khô và một quả trứng luộc. Đây là bữa sáng hàng ngày của bọn họ.

Anh đặt cái bát lên bàn, chớp chớp mắt, chỉ chỉ ý bảo cô ra ăn cơm.

Về mặt cô hơi kinh ngạc, "Anh không phải ra ngoài?"

Lệ Đăng cắn một miếng bánh mì, liếc mắt nhìn cô, "Làm sao?"

"... Thác Lý nói, ngày hôm nay chỗ này sẽ đón hai người khách quan trọng." Cô ngồi xuống, cầm lấy quả trứng luộc gỡ vỏ, chậm rãi bóc ra, "Tôi cho rằng anh phải ra đón tiếp."

Anh đem cả khối bánh mì nhét vào trong miệng, phui phui tay, mặt không thay đổi nói: "Tiểu tử kia cái gì cũng nói cho cô."

Nguyễn Niệm Sơ cân nhắc một chút những lời này, cảm thấy anh ta không tức giận, nhân tiện nói, "Nơi này đạo gần đây, tôi cảm thấy mọi người đều rất khản trương. Tôi cảm thấy kỳ quái, nên hỏi cậu ta vài câu."

Trứng được lột xong, cô cắn một miếng thì cảm thấy nóng, liền phải đặt ở bên miệng thổi.

Lệ Đăng nghiêng đầu muốn nói cái gì, trong chớp mắt, nhìn đến quai hàm đẹp đẽ của cô cùng hai má đang phình ra. Khuôn mặt trắng như tuyết cùng đôi môi hồng nhạt, hai màu sắc dường như đạt đến sự hài hoà chưa từng có. Đôi môi của cô nhỏ nhắn, khoé môi hơi nhếch lên, còn có một hạt nhỏ hồng ở giữa môi trên.

Không bao lâu, anh dời tầm mắt nhìn sang nơi khác, trầm giọng nói: "Đừng chạy loạn khắp nơi."

"Ồ." Cô ngửi khí tùy ý. Câu nói này hầu như mỗi ngày anh ta đều nói, cô nghe cũng rất quen thuộc.

Lệ Đăng cường điệu, "Đợi ở trong phòng. Chỗ nào cũng không được đi."

Nguyễn Niệm Sơ cắn một đầu trứng gà, chợt nhớ tới cái gì, giương mắt về phía anh, "Đêm qua, anh không phải đã nói tôi đợi ở bên cạnh anh sao?"

Lệ Đăng rũ mắt, tầm mắt dừng lại chỗ lòng đỏ trứng dính ở trên khoé miệng cô, mấy giây sau, duỗi tay ra lau cho cô.

Cô ngó ra, vẫn là theo bản năng mà né tránh.

Anh thu tay về, vẻ mặt lạnh nhạt không chút thay đổi, nói: "Đến lúc đó tôi sẽ đến tìm cô. Trước đó, chỗ nào cô cũng không được đi. Hiểu không?"

Nguyễn Niệm Sơ gật đầu một cái.

Giao phó xong, Lệ Đăng đứng dậy chuẩn bị rời đi, trước khi ra cửa còn chỉ chỉ khoé miệng của cô, "Dính lòng đỏ trứng, lấy giấy lau đi một chút." Nói xong xoay người, đi nhanh ra ngoài.

Cô cau mày, "Anh trứng gà còn chưa ăn."

Người kia đi vào trong mưa, cũng không quay đầu lại, "Cho cô."

Vốn dĩ, Nguyễn Niệm Sơ nghĩ ngày hôm nay, cô sẽ phải lo lắng đề phòng đến kinh tâm động phách. Nhưng mà, ngoài dự liệu của cô, vào ban ngày, lại bình yên đến khó tin nổi.

Thậm chí vào giữa trưa tiểu Thác Lý cùng với bà A Tân như thường ngày đến ăn cơm cùng cô, nói chuyện phiếm.

Sau bữa trưa, bà A Tân muốn đi doanh trại các nơi để thu gom bát đĩa. Nguyễn Niệm Sơ nhìn bóng dáng tập tễnh của bà, có chút không đành lòng, muốn đi theo hỗ trợ, lại bị Thác Lý ngăn lại.

Thiếu niên làm dấu tay chéo trước ngực, vẻ mặt nghiêm túc, dùng Tiếng Anh nói: "Lệ ca nói cô không thể chạy loạn khắp nơi."

Cô dờ khóc dờ cười, "...Anh ta để cậu giám sát tôi?"

Thác Lý lắc đầu như trống tỏi, "Dù sao cô cũng không được đi ra ngoài. Lệ ca nói hôm nay sẽ phát sinh chuyện lớn, hai chúng ta nhất định phải chờ ở đây với nhau."

Nguyễn Niệm Sơ không lay chuyển được, không thể làm gì khác hơn là đứng nhìn bà A Tân rời đi.

Buổi chiều không có gì làm, tiểu Thác Lý nghĩ tới nghĩ lui, dứt khoát dạy Nguyễn Niệm Sơ nói Miên ngữ. Cô không hứng thú lắm, nhưng thấy thiếu niên nhiệt tình như vậy, đành phải nhẫn nại học hỏi.

Học lần này, học đến tận năm giờ chiều. Mưa đã tạnh, mặt trời ngả về tây, chân trời như ẩn như hiện một đạo cầu vồng.

Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một trận xôn xao.

Nguyễn Niệm Sơ hoang mang, đẩy cửa sổ nhìn xung quanh bên ngoài, chỉ thấy miệng cổng mở rộng, mấy chiếc xe việt dã thành một đoàn lái vào doanh trại. Không bao lâu, xe dừng hẳn, có mấy người vạm vỡ cầm trên tay khẩu AK47 nhảy xuống xe, mà chiếc xe đi đầu tiên, hai người đàn ông trung niên hào hoa phong nhã bước ra.

Một người mặt to mày rậm, là khuôn mặt điển hình của người Âu Mỹ, người kia thì đeo kính râm và bịt khẩu trang, cả khuôn mặt bị che kín mít, không biết còn tưởng rằng đây là minh tinh nào ra phố.

Nguyễn Niệm Sơ hơi nhíu mày, "Who is this?"

Thác Lý đè thấp âm thanh, "Might be... Boss."

"..." Cô ánh mắt nhảy lên, nhìn thấy một đoàn người khác tiến lên nghênh đón. Người đi đầu cầm một chuỗi trân châu nở nụ cười thân thiết, là Đồ Ngoã, phía sau đều là cận vệ của hắn, còn có khuôn mặt vĩnh viễn lạnh lùng Lệ Đăng.

Đồ Ngoã cùng hai vị khách cười khanh khách chào hỏi một chút, rất nhanh liền dẫn bọn họ đi sâu vào trong doanh trại.

Tiếng bước chân dần đi xa.

Thanh âm Thác Lý đè cực thấp: "Nguyên lai đây chính là chuyện lớn mà Lệ ca nói."

"..." Nguyễn Niệm Sơ suy tư, "Có lẽ vậy." Đang muốn đóng cửa sổ, khoé mắt lại liếc thấy gian nhà của bà A Tân, cửa sổ cũng đang mở. Bà nhìn bóng lưng bọn họ xa dần, mặt không hề cảm xúc.

Nguyễn Niệm Sơ đột nhiên cảm thấy căng thẳng.

Bởi vì bà lão xưa nay ánh mắt luôn hiền lành ôn hoà, giờ đây lại âm trầm đến đáng sợ.

*

Cùng lúc đó, cách xa mặt đất cao chỗ trống 1000 mét. Cuồng phong gào thét.

"Báo cáo đội trưởng! Tất cả công tác chuẩn bị đều đã được sắp xếp! Xin chỉ thị!"

"Lệ đội phó chỗ đó có tình huống gì mới không?"

"Không có!"

"Tất cả cứ dựa theo kế hoạch mà chấp hành. Thông báo các chiến sĩ, hãy kiểm tra tất cả trang bị lần cuối cùng, năm phút sau mở cửa khoang thuyền, chuẩn bị nhảy."

Mọi người đồng thanh đáp: "Rõ!"

Bạn đang đọc truyện *Bán Ngâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Một điều bất ngờ (2898 từ)

Nơi mấy người đàm luận buôn bán địa phương, chính là ở chỗ gian nhà Đồ Ngoã bình thường hay ở. Ở phần giữa doanh trại, xung quanh ba tầng trong ba tầng ngoài, tất cả đều là những thuộc hạ trang bị súng máy vũ trang đầy đủ. Bọn họ đi qua đi lại, ánh mắt hung ác mà tinh nhuệ, tràn ngập sát khí.

Trong phòng, người đàn ông trung niên mang kính râm đeo khẩu trang ngồi ở vị trí chủ vị, bên 2 cánh tay phải và trái có trợ thủ đắc lực theo thứ tự lần lượt là tên Âu Mỹ và Đồ Ngoã. Lệ Đằng đứng sau lưng Đồ Ngoã, mắt cụp xuống, trên mặt không có biểu hiện gì.

Đồ Ngoã cười ha ha trước tiên mở miệng, giới thiệu: "Đúng rồi Boss, ta giới thiệu với ngài một chút. Người huynh đệ này gọi là Lee, bốn năm trước đã bắt đầu theo ta, thân thủ tốt, đầu óc được, tuyệt đối là nhân tài." Nói xong vội ho một tiếng, "Lee, lại đây chào hỏi Boss một cái."

Lệ Đằng liền tiến lên một bước, "Boss."

Tên trung niên giương mắt, đôi mắt ẩn phía sau cặp kính đen quét trên người Lệ Đằng đánh giá một hồi, sau đó mới thông thả gật đầu: "Ồm, là một thanh niên tuấn kiệt." Vừa nói vừa tháo kính râm cùng khẩu trang đặt trên bàn, "Ánh mắt của A Công, từ trước đến nay ai cũng khó chọn. Hiếm thấy hần mới thường thức được một người, không tồi, nếu chăm chỉ làm việc, tương lai nhất định sẽ đạt được nhiều thành tựu lớn."

Nghe hần nói xong, Lệ Đằng rút cuộc cũng nâng cao mí mắt.

Người trước mặt bộ dạng cũng không có gì đặc biệt, chừng năm mươi tuổi, tóc hoa râm, mặt chữ điền. Nhưng điểm trên khuôn mặt mà làm người ta ấn tượng khắc sâu, chính là đôi mắt kia, tựa cáo lại tựa như ưng, tràn đầy tinh quang cáo già xảo quyệt.

Đây chính là người buôn lậu súng ống đạn dược lớn nhất khu vực Á Châu, Khôn Sa.

Đây là mục tiêu thứ nhất của nhiệm vụ.

Lệ Đằng mắt lạnh nhìn thẳng tên đàn ông trung niên này, không lên tiếng. Ở Campuchia 5 năm, anh ngủ đông đêm tối, đầu dao liếm máu, đem chính mình hoàn toàn biến thành một người khác, vì chỉ chờ đúng vào ngày này.

Người đối diện chăm một điều thuốc, nhìn chăm chăm anh, khẽ híp mắt.

Lệ Đằng đột nhiên cong môi, cười nhạt: "Cảm ơn Boss, tôi nhất định sẽ làm việc chăm chỉ, không làm cho ngài và A Công thất vọng."

Khôn Sa nghe vậy cười vài tiếng, xua xua tay, sự chú ý quay trở lại trên người tên Âu Mỹ, nói: "Ao Bolun tiên sinh, đây là huynh đệ của Đồ Ngoã. Lee, đây là Ao Bolun tiên sinh."

Mọi người lịch sự chào hỏi nhau vài câu.

Ao Bolun tính nhẩn nại kém, không nói mấy câu liền đi thẳng vào vấn đề, dùng tiếng Anh nói: "Khôn Sa, người biết ta từ Madrid đi xa đến đây là có mục đích. Thời gian ta có hạn, không rảnh để cùng các người nói chuyện phiếm. Đưa hàng tới xem trước đi."

Khôn Sa chậm rì rì nhả khói, lại rút thuốc vào: "Hàng quan trọng như vậy, người cảm thấy ta sẽ mang theo bên mình sao?"

Lời vừa dứt, Ao Bolun đầu tiên là ngẩn ra, sau đó giật tím mặt, đứng dậy rút súng nhắm vào huyết thái dương của Khôn Sa: "Mày con mẹ nó đùa giỡn

tao?"

Trong chớp mắt, súng trong tay Lê Đăng liền nhắm ngay vào Ao Bolun. Xung quanh cũng "Loảng xoảng" mấy tiếng, đạn đã lên nòng, hai phe đều chìa súng giằng co nhau.

Khôn Sa không động tí nào, tiếp tục chậm rãi hút thuốc.

Cuối cùng vẫn là Đồ Ngoã lên tiếng, hần cuộn chuỗi phật châu với bộ dạng lão sư, cười nói: "Ày, mọi người có chuyện gì cứ bình tĩnh nói, đừng cứ động tí là đánh đánh giết giết. Làm ăn mà, quan trọng nhất là hoà khí, hoà khí mới có thể phát tài được, đúng không?"

Không khí tĩnh lặng vài giây.

Nửa khắc sau, Ao Bolun hít sâu một hơi rồi thở ra, để súng xuống, một lần nữa ngồi trở lại trên ghế, giãn quá hoá cười: "Khôn Sa, người tốt cuộc là có ý gì?"

Khôn Sa liếc nhìn hần một cái, "Đùa giỡn cái gì. Nguồn năng lượng thành phẩm cũng không phải vĩnh hằng, toàn thế giới đều muốn có, ta làm sao có thể lắt lư lắt lư mang đi khắp nơi. Nếu xảy ra chuyện gì, là người cũng chẳng thể động vào được."

Ao Bolun cân nhắc vài giây, "Có chút đạo lý." Hần hơi cúi xuống nhìn cục pin trên bàn, bỗng ngạc nhiên, "Ta nghe nói, cái pin này chế tạo từ liệu kỹ thuật, là các người đã giết một nhà khoa học người Trung Quốc nên mới có thể lấy được sao?"

"Giết tên nhà khoa học đã tính là gì." Đồ Ngoã cười rộ lên, giọng nói lộ ra tia đắc ý, đề thấp thanh, "Người đã nghe qua Liệp Ứng chưa?"

Lê Đăng sắc mặt bình tĩnh, nhưng năm ngón tay cầm súng đã bóp chặt.

"Là lũ đoàn Trung Quốc hàng không không quân mạnh nhất bộ đội đặc chủng."

"Không sai." Đồ Ngoã nhẹ giọng, "Khoảnh khắc gặp tên nhà khoa học, chúng ta còn thuận tay, làm thịt luôn hai con Ứng."

"Wow, so perfect." Ao Bolun tán thưởng nói.

Tiếng cười khinh miệt trong nhất thời tràn ngập toàn bộ gian phòng.

Đúng lúc này, ngoài phòng đột nhiên thốt lên đầy kinh hô: "Người nào!" Ngay sau đó là một loạt trận súng máy hạng nặng bắn phá liên hoàn. Đột nhiên, không biết từ chỗ nào lại ném một quả đạn mù, khói đặc cuộn cuộn tràn ngập làm gay mũi, trong phòng mọi người kêu lên mấy tiếng, toàn bộ đều mù quáng.

Ngoài phòng, tràn ngập doanh trại là tiếng súng vẫn vang lên hết đợt này đến đợt khác, rất hỗn loạn.

Khôn Sa sắc mặt đại biến, đứng dậy nói: "Sao lại thế này?"

"Mẹ nhà nó." Ao Bolun hung hăng mắng, hòng súng liền chìa vào người Đồ Ngoã, rống lên: "Cầu tạp chủng, nơi này của mày có nội gián!"

Đồ Ngoã lớn tiếng bác bỏ: "Người của ta tuyệt đối không thể có vấn đề!"

"Tất cả cầm mồm đi." Khôn Sa mắng, "Trước tiên phải tìm cách thoát thân đã."

*

Trước một giây phát sinh bạo loạn, Nguyễn Niệm Sơ vẫn đang cùng Thác Lý học Miên ngữ, sau đó, một loạt trận súng đạn vang lên tràn ngập bên tai.

Hai người đồng thời cả kinh, sau khi lấy lại tinh thần lập tức vọt tới cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Đang xảy ra giao tranh nhau, đám người xung quanh tất cả đều bị thương mà ngã xuống đất. Mà khu vực bên ngoài, một nhóm người không rõ thân phận cầm trong tay vũ khí từ bốn phương tám hướng cấp tốc phá vòng vây, phối hợp rất ăn ý, ngay ngắn trật tự...

Xung quanh đều là khói đặc, Nguyễn Niệm Sơ không thấy rõ trang phục của nhóm người kia, một bên đóng cửa sổ, một bên che miệng Thác Lý, ôm hần trốn đến bên góc giường.

Thác Lý mặt trắng bệch, thân thể gầy gò không ngừng run rẩy: "Nguyễn... Chuyện gì đang xảy ra vậy?"

"Tôi cũng không biết." Cô không ngừng hít vào thở ra ép chính mình phải bình tĩnh, đề thấp cổ họng, "Lee nói bất luận xảy ra chuyện gì cũng không được chạy lung tung, cho nên tạm thời chúng ta cứ trốn ở đây. Đừng sợ, sẽ không có chuyện gì. Không có chuyện gì."

Thác Lý nhỏ giọng hỏi: "Lệ ca sẽ tới tìm chúng ta, có đúng không? Sẽ tới cứu chúng ta, có đúng không?"

"..." Nguyễn Niệm Sơ dùng sức ôm cậu bé vào trong ngực, gật đầu, "Ừ. Sẽ. Nhất định sẽ... Đúng rồi, súng của cậu đâu?"

"Này." Thác Lý móc ra một khẩu súng lục cũ kỹ, đưa cho cô.

Ngoài phòng vẫn vang vọng tiếng súng hỗn loạn trong những tiếng nổ mạnh. Ánh lửa ngút trời.

Nguyễn Niệm Sơ hầu như đã cắn môi đến mức chảy máu, ôm chặt Thác Lý, hòng súng đen ngòm hướng tới phía cửa phòng đóng chặt, nhìn trừng trừng cảnh giác.

Đột nhiên có tiếng vang lớn, cửa bị một người từ bên ngoài một cước đá văng.

Cô sợ tới mức hoang mang, vô ý thức liền bóp cò súng.

"Đỉnh." Viên đạn sai lệch, vừa vọt đập vào chân của người kia.

"..." Lệ Đằng híp mắt, bị cô làm cho tức chết, đi nhanh đến túm lấy cánh tay cô. Nguyễn Niệm Sơ rất nhẹ, bị hắn xách nhấc lên như xách gà con. Hắn hung tợn mắng cô, "Họ Nguyễn, con mẹ nó cô bắn cái gì mà bắn?"

"Thực xin lỗi..." Nhìn thấy hắn, toàn thân cô không hiểu sao liền thả lỏng, không ngừng xin lỗi: "Tôi, tôi vừa rồi thật sự rất sợ hãi. Tôi cho rằng đó là người xấu. Thực xin lỗi."

Lệ Đằng khề cần rằng, "Đừng nói nhảm, đi ra ngoài trước rồi nói."

Nguyễn Niệm Sơ vội vàng dắt Thác Lý đi phía sau hắn.

Nhưng ba người mới bước ra cửa được hai bước, liền chậm chậm lùi lại. Thác Lý run giọng nói: "... A Công, nơi này nguy hiểm, ngại mau cùng chúng ta đi thôi!"

Đồ Ngõa trên người đã có nhiều vết thương, nhưng dù sao cũng là người gặp nhiều sóng to gió lớn, thần sắc hắn không có nhiều hoảng loạn, súng trong tay nhắm ngay vào 3 người. Lạnh giọng nói: "A Công đương nhiên phải đi, nhưng trước khi đi, A Công còn có chuyện muốn làm."

Lệ Đằng nghiêng người che cho cô cùng thiếu niên đằng sau, rất bình tĩnh, "A Công muốn làm chuyện gì, cứ giao cho tôi là được."

Đồ Ngõa nhìn chằm chằm Nguyễn Niệm Sơ, ánh mắt hung ác: "Ta ẩn nấp nơi này đã nhiều năm như vậy, trước nay chưa từng xảy ra chuyện gì. Con nhãi này vừa đến, tai họa cũng liền tới. Cô ta khẳng định có vấn đề. Lee, chờ ta giết nó xong, sẽ mang cậu cùng thẳng nhóc con này đi."

Nguyễn Niệm Sơ nhủ mảy, nghe không hiểu tiếng Miên ngữ của bọn họ.

Lệ Đằng bất động, "A Công, nơi này nhiều người như vậy, ngại cứ như vậy mà khẳng định cô ấy là quý?"

"Cô ta không phải quý, chẳng nhẽ cậu là quý?" Đồ Ngõa cười lạnh: "Lee, nhiều năm như vậy, ta vẫn xem cậu như con trai mà bồi dưỡng, nhưng ta đã quên mất không dạy cậu về lòng dạ đàn bà, bất quá cũng chỉ là một con nhóc Trung Quốc, nếu cậu thích, ta sẽ tìm trăm người cho cậu." Nói xong thanh âm liền trầm xuống, "Cậu tránh ra!"

"..." Lệ Đằng rừ mắt im lặng mấy giây, giọng nói lạnh nhạt: "Dù sao cũng có một hồi tình cảm, để tôi động thủ đi." Nói xong liền lấy đi súng trong tay Nguyễn Niệm Sơ.

Thác Lý kinh hãi đến biến sắc, hoảng hốt nói: "Lệ ca! Chắc chắn là có hiểu lầm ở đây! Không thể làm vậy!"

Lệ Đằng chậm rãi giờ súng lên. Đồ Ngõa trầm mặt, súng trong tay liền thả xuống.

Nguyễn Niệm Sơ không hiểu gì nhìn về phía Thác Lý: "What are they talking about?"

Thác Lý gấp đến độ muốn giơ chân: "Lee will kill you!"

Nguyễn Niệm Sơ: "..."

Nhưng mà chỉ trong chớp mắt tiếp theo, Lệ Đằng liền mãnh liệt đi nhanh ra phía sau lưng Đồ Ngõa, cướp lấy súng trong tay hắn, ghim chặt hai cánh tay Đồ Ngõa ra sau lưng, hòng súng đồng thời nhắm thẳng lên đầu. Động tác cực nhanh, dứt khoát mà lưu loát.

Đồ Ngõa choáng váng, hoàn toàn không phản ứng kịp: "... Lee?"

Anh nói: "Tôi là quý."

Đồ Ngõa lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, tức giận nói: "Mày rút cuộc là ai? Mày là loại người nào?"

Người sau lưng mặt không hề cảm xúc, chậm rãi nói từng chữ một, Hán ngữ rõ ràng: "Trung Quốc hàng không không quân lữ đoàn Liệp Ưng bộ đội đặc chủng, Lệ Đằng."

Khi anh ta vừa dứt lời, Nguyễn Niệm Sơ đầu óc ong ong, trong lúc nhất thời cũng không thể bình tĩnh nổi.

Mãi đến khi cách đó không xa, đám người mặc trang phục không quân vũ trang vũ khí đầy đủ vội vã chạy tới, một người trong đó nói: "Lệ ca, nơi này hầu như đã khống chế được. Nhưng tên Khôn Sa đã phá được vòng vây, đội trưởng nói anh đối với nơi này quen thuộc nhất, nên bảo anh lập tức qua chi viện!"

Lệ Đăng gật đầu, nói nhanh chóng: "Đây là mục tiêu số hai Đồ Ngoã, tìm hai người đến áp giải hắn đi. Nhớ kỹ, nhất định phải để sống."

"Đã rõ. Anh yên tâm."

Nói xong, chiến sĩ kia một cước đá vào chỗ xương chèn của Đồ Ngoã, hắn ta bị đau, liền quỵ xuống, bị kiểm chế không thể động đậy.

Lệ Đăng đi vòng về phòng, khom lưng, dưới đáy giường lấy ra một cái túi màu đen, xoạt một tiếng kéo khoá, từ bên trong lấy ra mấy khẩu súng cùng đạn dược. Các chiến sĩ liếc mắt nhìn theo, lúc này mới chú ý tới trong phòng có một cô gái trong treo.

Tên to xác sừng sờ: "Lệ ca, đây là..."

Lệ Đăng nhìn Nguyễn Niệm Sơ một chút, nói nhạt: "Một điều bất ngờ."

"... Trước anh nói xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chính là nói cô gái này?"

"Ừm."

Anh trang bị xong xuôi liền xoay người rời đi, khi đi đến chỗ các chiến sĩ thì dừng bước, nói: "Cô ấy là người Trung Quốc, tới chỗ này dạy học thì bị bắt cóc. Đưa cô ấy về đại sứ quán, bảo đảm an toàn."

"Rõ."

Bàn giao xong, Lệ Đăng yên lặng vài giây, xoay người đi đến trước mặt Nguyễn Niệm Sơ, đứng yên. Sau đó từ túi quần lấy ra mấy thứ đồ đưa cho cô. Cô rũ mắt nhìn, thì ra là thẻ căn cước của cô cùng hộ chiếu, còn có cả điện thoại di động.

Nguyễn Niệm Sơ chần chừ vươn tay, nhận lấy món đồ.

Anh một câu cũng không nói, xoay người định đi ra cửa.

Đột nhiên, "Lệ Đăng."

Anh dừng bước.

Nguyễn Niệm Sơ ngập ngừng một lát, mới nhẹ giọng nói: "Về sau, tôi làm thế nào thì tìm được anh?"

Lệ Đăng đứng nửa khắc, xoay người lại, tầm mắt lạnh nhạt nhìn về phía cô. Hỏi lại: "Cô tìm tôi làm gì?"

"..." Cũng đứng. Trong lòng cô nổi lên một tia khác thường, hướng về phía anh cười một cái: "VẬY... Cảm ơn anh."

"Nằm trong chức trách. Không có gì phải cảm ơn."

"..." Cô không biết nói cái gì, đơn giản liền trầm mặc. Sau đó lại nghe thấy anh ta nói: "Nhớ kỹ lời tôi đã nói với cô."

"Cái gì?"

"Đây là nhiệm vụ tuyệt mật. Sau khi đã ra ngoài, cô phải đem mọi người nơi này, những chuyện phát sinh ở đây, tất cả đều quên sạch sẽ, đời này cũng đừng bao giờ nhớ đến." Nghĩ kỹ của anh rất nhạt, "Nhớ chưa?"

Nguyễn Niệm Sơ rũ mắt, không biết vì sao, cô cầm hộ chiếu trong tay, dùng sức đến nỗi gân xanh cơ hồ nổi lên. Cuối cùng bình tĩnh gật đầu, "Ừm."

Tiếng bước chân vững vàng mà hữu lực vang lên, dần đi xa.

Cô ngược mắt, chỉ mơ hồ thấy trong khói súng hỗn loạn có một bóng dáng đang đi rất nhanh, hình dáng mơ hồ, rẽ sang một bên, cứ như vậy liền biến mất.

Nguyễn Niệm Sơ ngẩng đầu nhìn trời, mặt trời toả nắng rực rỡ, chiếu vào làm cô nheo mắt lại. Đã được cứu. Ngày này, là ngày cô bị bắt cóc vừa vặn 21 ngày trôi qua. Cô lần đầu tiên ở mảnh đất này nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

Thật tốt.

Tiếc nuối duy nhất chính là, cô cùng người kia quen biết một hồi, đến cuối cùng, câu tạm biệt cũng không kịp nói. Đại khái là sẽ không có ngày tạm biệt đó đi.

Cô nhìn bầu trời nghĩ.

Tạm biệt. Người xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Bán Ngâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Có chút hoạt (2614 từ)

Đồ Ngõa sa lưới, Ao Bolun lên máy bay trực thăng trốn thoát, mà hoạt động lần này nhằm vào mục tiêu số một Khôn Sa, vẫn còn đang trong quá trình bày hân. Đoàn người Khôn Sa được trang bị tiên tiến, hoả lực rất mạnh, hầu hết phần lớn toàn bộ chiến sĩ đã phải đi chi viện.

Một trận bắn nhau kịch liệt đã xảy ra ở sâu trong rừng, lửa đạn vang ầm trời.

Mà tất cả những điều này, đã không còn quan hệ gì với Nguyễn Niệm Sơ.

Hộ tống cô dời đi, là một tiểu chiến sĩ cao gầy, đội mũ giáp đeo bao tay, mặc áo giáp chống đạn, võ trang đầy đủ, trên mặt tô vẽ vệt sáng nguy trang, cơ hồ không thể nào nhìn ra khuôn mặt vốn dĩ của cậu ta.

Chiến sĩ mang Nguyễn Niệm Sơ lên một chiếc xe quân đội màu xanh việt dã.

Cô ngồi trên xe quay đầu nhìn, xuyên qua cửa sổ xe, doanh trại cùng tất cả mọi thứ xung quanh đều dần dần đi xa. Cô nhìn thấy các chiến sĩ lần lượt không chế những phần tử vũ trang, nhìn thấy những đồng tử Binh túm tụm lại với nhau, cảnh giác mà hoảng sợ nhìn những quân nhân Trung Quốc thành linh xuất hiện, nhìn thấy Thác Lý đang nỗ lực đuổi theo nhóm ô tô, lại bị các chiến sĩ ngăn lại...

Kết thúc rồi.

Nguyễn Niệm Sơ nhìn vào khoảng không một lúc, thu tầm mắt lại, thân thể ngồi ngay ngắn trên ghế phụ.

Bên cạnh, tiểu chiến sĩ vừa lái xe, vừa xem bản đồ, cẩn thận né tránh tất cả những bãi mìn gần đó.

Nguyễn Niệm Sơ hỏi: "Các anh dự định... xử lý những đồng tử Binh như thế nào?"

"À, cái đám mấy tên nhóc đó à." Chiến sĩ thuận miệng đáp, "Hắn là phải giao cho chính phủ Campuchia."

Cô gật gù, "Bọn chúng hầu hết đều là trẻ mồ côi, rất đáng thương, hơn nữa phần lớn tính tình cũng không xấu. Tuổi còn nhỏ, cải tạo cũng dễ dàng, có thể tốt nhất không làm tổn hại đến chúng."

Tiểu chiến sĩ cười rộ lên, hàm răng trắng cùng với màu da ngăm đen đối lập mãnh liệt, "Cô thật có tình thương. Bất quá cô nương, về sau nếu muốn cống hiến ái tâm, nên chọn lựa địa phương. Cũng đừng đến Campuchia, không yên ổn."

Nguyễn Niệm Sơ cong cong môi, không nói gì.

Đường xá xóc nảy, cô nhìn điện thoại di động, hai mươi ngày qua chưa động cũng chưa nạp pin, sớm đã tự động tắt máy. Cô vốn định gọi điện về cho gia đình thông báo bình an, chỉ có thể từ bỏ.

Đang mên mê, tiểu chiến sĩ lại mở miệng: "Đúng rồi. Quê của cô ở chỗ nào?"

"Vân Thành."

"À, đó là một chỗ tốt, thành thị cấp một. Chị gái của tôi cũng gả đến Vân Thành." Tính cách tiểu chiến sĩ rõ ràng rất hoạt bát, vừa mò đầu, câu nói kế tiếp đã nhảy ra, "Nói đến, chúng ta vậy cũng có chút duyên phận đi?"

Nguyễn Niệm Sơ có chút mệt mỏi, cười một cái, "Tính đi."

"Nhìn tuổi cô, còn chưa tốt nghiệp đại học?"

"Khai giảng đại học năm ba."

Chiến sĩ vui cười hơn hớn, "Ánh mặt trời sinh viên, thật tốt. Các cô đều là tố chất nhân tài cao của quốc gia."

Nguyễn Niệm Sơ nghe xong bật cười, ánh mắt rơi vào nơi nào đó ngoài cửa sổ, dường như lầm bầm lầu bầu, "Tôi vốn cho rằng, bộ đội đặc chủng như các anh đều không thích nói chuyện, rất nặng nề ngọt ngào. Xem ra chỉ có một mình anh ta là như vậy."

Tiểu chiến sĩ đôi mắt nhìn cô, hiểu kỳ: "Ai? Lệ ca?"

Nguyễn Niệm Sơ không tiếp lời.

Chiến sĩ cười, sắc mặt tiếp theo trầm xuống, trong giọng nói có vài phần kính trọng vài phần cảm khái, nói: "Lệ ca nếu không có tính tình như vậy, sợ cũng không thể nào ở trong hoàn cảnh đó đợi được bốn năm. Bất quá cũng đã qua. Bốn năm nằm gai nếm mật, không uống phí."

Nguyễn Niệm Sơ: "Vì để bắt Khôn Sa cùng Đồ Ngoã?"

Chiến sĩ trầm mặc, không lên tiếng.

Cô hơi ngửa đầu ra sau, dựa lưng vào ghế, nửa khắc sau, nhủ mảy lại, có một việc làm sao cũng nghĩ không ra, "Doanh trại đều đóng kín, Đồ Ngoã lại đa nghi như vậy, anh ta ở chỗ này bốn năm, bình thường làm sao liên hệ được với các anh?"

Chiến sĩ chăm chú lái xe, vẫn không nói lời nào.

Nguyễn Niệm Sơ minh bạch: "Không thể nói sao?"

Chiến sĩ biểu tình có chút khó xử, do dự vài giây, nói: "Ở chỗ đó chúng tôi có gián điệp. Cũng có cách đặc biệt để truyền thông tin."

Cô sùng sốt. Nghĩ một lúc ngẩng đầu lên, trong đầu nhảy lên một suy đoán: "Lẽ nào là bà A Tân? Bà ấy mỗi ngày đều đem quần áo bẩn của mọi người, ra bờ sông để giặt... Các anh thông qua quần áo kia để liên hệ? Trên y phục có tình báo?" Tha thứ cho cô thực sự xem điện ảnh quá nhiều.

Nghe cô nói xong, tiểu chiến sĩ lúng túng, ho khan vào tiếng nói: "Trước tiên, đây cũng chỉ là dự đoán của cô. Tôi cái gì cũng không nói cho cô."

Đại khái cũng biết gần hết chân tướng, Nguyễn Niệm Sơ cũng không hỏi thêm nữa. Tán gẫu cũng vì thế mà ngừng hẳn.

Sau đó thẳng một đường, tiểu chiến sĩ cùng cô rất ấn ý mà trầm mặc.

Rừng rậm rất sâu, cây cối che rợp trời, Nguyễn Niệm Sơ ngồi trên xe, thậm chí còn nhìn thấy không ít rắn độc, đang thè cái lưỡi dài, đủ màu sắc sặc sỡ. Cô nghĩ tới chính mình từng một thân một mình ở đây mà rừng mình, không nhận được hoảng sợ.

Ngày ấy, nếu không phải Lệ Đăng kịp thời ngăn cản, dù cô không tiến vào khu địa lôi, thì cũng chết ở rừng cây này.

Xe việt dã đi lòng vòng hồi lâu, mới đến một vùng đất trống rộng rãi. Phía trước khoảng trống, có mấy chiếc máy bay trực thăng đỗ lại, xung quanh còn có mấy chiến sĩ khác đang đứng đợi.

Nguyễn Niệm Sơ xuống xe, tiểu chiến sĩ theo sát phía sau.

Mấy chiến sĩ trong máy bay trực thăng nhìn thấy bọn họ, đều sững sờ, mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc, "Hà Hổ, cậu làm sao lại dẫn theo người tới..." Tầm mắt chuyển sang Nguyễn Niệm Sơ, càng ngờ vực, "Vị này là?"

Hà Hổ nói: "Cô ấy là một đồng bào được chúng ta cứu. Đừng hỏi nhiều, trước tiên cứ đưa cô ấy rời khỏi đây, trực tiếp đi tới đại sứ quán."

"Mệnh lệnh của ai?"

"Lệ đội phó."

Nghe xong lời này, các chiến sĩ không hẹn mà cùng liếc nhau một cái. Hà Hổ lại nói: "Đừng tôi nhìn anh anh nhìn tôi nữa." Hướng đến mấy người bên trong quét một vòng, "Là cậu đi, Tăng đá. Cậu họ tổng đồng chí này đòi đi."

Nguyễn Niệm Sơ theo bản năng liếc mắt. Chiến sĩ gọi là Tăng đá so với Hà Hổ còn trẻ hơn, nhìn qua cùng cô không quá chênh lệch. Cậu ta sắc thanh, không quá tình nguyện, "Làm sao lại là tôi... Đây là nhiệm vụ đầu tiên tôi được giao, tôi còn đang đợi bất cứ lúc nào để đến trợ giúp đây."

Hà Hổ cau mày, "Ít nói nhảm. Bảo cậu đi thì phải đi."

Tăng đá không nói gì, một lát sau mới bắt đầu dậm một tiếng.

Hà Hổ cười vài tiếng, quay đầu nói với Nguyễn Niệm Sơ: "Được rồi cô gái, tôi đã đưa cô đến đây. Yên tâm, Tiểu Thạch Đầu sẽ đem cô bình an đòi đi, đưa đến đại sứ quán. Cô rất nhanh có thể về nhà."

Nguyễn Niệm Sơ gật gù. Tăng đá hai ba lần trèo lên chiếc phi cơ, ngoắc ngoắc tay, "Cô lên đây, theo tôi đi."

Cô chạy tới.

"Ầm" một tiếng, cửa khoang đóng lại. Hà Hổ kiểm tra một chút, hướng đến phòng điều khiển của Tăng đá làm động tác tay, ra hiệu có thể cất cánh. Cánh quạt chuyển động, tốc độ càng lúc càng nhanh, mang theo tạp âm cực lớn.

Trong ánh hoàng hôn, máy bay trực thăng chậm rãi bay lên không.

Hà Hồ ở bên ngoài lớn tiếng nói với cô cái gì đó, cô không nghe thấy, chỉ có thể từ khẩu hình môi phán đoán ra máy từ dặn dò: "Chuyện phát sinh ở nơi đây, làm ơn giữ bí mật."

Cô gật đầu.

Cùng lúc đó, một tiếng nổ mạnh từ đằng xa truyền đến, đình tai nhưc ọc.

Nguyễn Niệm Sơ nắm ngón tay nắm chặt nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt loé lên. Trong tầm mắt, khoảng cách doanh trại đã dần xa mấy km mà tiến vào khoảng mây đen dày đặc, ánh lửa mờ hồ có thể thấy được, càng ngày càng xa, càng ngày càng xa...

Nguyễn Niệm Sơ nhắm hai mắt lại.

Cô cảm thấy, người kia có câu nói rất đúng. Nơi này tất cả cũng chỉ là một con ác mộng, cô vẫn có thanh xuân, vẫn có một cuộc sống tốt đẹp, không thể vì thế mà lưu lại bóng ma trong lòng.

Những chuyện kia, những người kia, đều quên sạch sẽ.

*

Quá trình đuổi bắt Khôn Sa, là một cuộc ác chiến.

Tên này là nhân vật tàn nhẫn có tiếng, giao hoạt ác độc, một nửa thuộc hạ của hắn ta đều là lính đánh thuê Châu Âu, hỏa lực rất mạnh. Khi bị các chiến sĩ hàng không vây bắt, hắn vẫn chưa từ bỏ bỏ tay chịu trời, mà còn mang theo một đám người dựa vào nơi hiểm yếu mà chống lại.

Trận chiến kéo dài từ lúc hoàng hôn đến tận tối đêm.

Lúc 9 giờ tối, Lê Đăng rình giết ba vệ sĩ thân cận bên người Khôn Sa, khi hắn ta đang trong tình trạng hỗn loạn, đã thương cánh tay phải cầm súng của hắn.

Mục tiêu số một Khôn Sa sa lưới.

Đến đây, Trung Quốc không quân bộ đội đặc chủng lữ đoàn Liệp Ưng đến bốn năm rưỡi "Tiềm giao" bí mật hành động, rốt cục cũng tuyên bố kết thúc.

Rạng sáng, khu vực vùng ngoại thành Phôn Pênh gió trời lạnh lẽo, xung quanh cực kì yên tĩnh, chỉ nghe thấy vài tiếng chó sủa vọng đến từ những ngôi làng bên cạnh.

Bên trong một nhà xưởng bỏ hoang.

Ánh sáng trên đỉnh đầu mờ nhạt, Lê Đăng cởi áo ngồi trên chiếc ghế gỗ, sắc mặt lạnh nhạt hơi trắng bệch, một thân cơ bắp cường tráng rì ra tầng mỡ hôi lạnh. Trên bàn bày rượu trắng, băng gạc, đèn cồn, cùng một cái mã tấu.

Chỗ bắp cánh tay trái, một viên đạn ghim sâu hoắm, thời gian lâu dài, mớ hồ máu thịt đã nghiêng sang đen thẫm lại.

Bên cạnh mấy chiến sĩ nhú mày, "Lê ca, có cần giúp một tay không?"

"Không cần."

Lê Đăng ngửi khí rất nhạt, lấy miệng cắn mở nắp bình rượu trắng ra, dội vào, rượu mạnh theo cánh tay đang căng chặt chảy xuống. Anh rũ mắt nhìn miệng vết thương, tay cầm mã tấu ở trên lửa hơi qua một chút, "Phập" một tiếng, đao nhọn đâm vào máu thịt, giữ nguyên.

Chỉ vài giây ngắn ngủi.

Anh mặt không chút thay đổi, môi mím chặt, nắm chặt đuôi đao hơi nghiêng đi, thái dương nổi gân xanh.

"Keng" một tiếng, viên đạn rơi trên mặt đất.

Thấy thế, Hà Hồ vội vã đem thuốc đã được chuẩn bị sẵn bôi cho anh, cầm lấy băng gạc, từ cánh tay của anh quấn thành mấy vòng, thuận thực băng bó lại.

Lê Đăng rũ mắt, lấy ra một điều thuốc lá trong hộp, châm lửa hút.

Lúc này, tiếng bước chân dần dần đến gần, một người đàn ông cao lớn từ ngoài bước vào. Các chiến sĩ lập tức nghiêm chỉnh cúi chào: "Dương đội!"

Dương Chính Phong gật đầu, nhìn về phía Lê Đăng, "Vết thương thế nào rồi?"

"Vết thương nhỏ, không chết được." Anh mặc áo lên, "Chỗ anh thế nào?"

"..." Dương Chính Phong sắc mặt vài phần ngưng trọng, bưng ly nước lạnh trên bàn uống sạch, ngồi xuống, đột nhiên nắm chặt quyền đập vào bàn, "Không tìm được pin, cũng không tìm được pin tư liệu kỹ thuật. Tên cáo già xảo quyệt kia căn bản không mang theo mấy thứ kia bên người."

"Đã lục soát chiếc phi cơ của hắn chưa?"

"Đều tìm khá cả, không có." Dương Chính Phong nhú mày, "Chỉ có thể mang hắn về nước chậm rãi thẩm vấn."

Lệ Đăng không nói gì, nửa khắc, từ bên hông lấy ra một thanh đao để lên bàn.

Mọi người ngẩn ra, "Đây là..."

"Đao của đội Lão Cao."

"..."

"5 năm trước, Khôn Sa cùng Đồ Ngoã giết Tề bác sĩ cùng Lão Cao và Lão Hạ, sau đó thuận tay đoạt lấy đao của bọn họ." Lệ Đăng nói, "Đao của Lão Cao, đao của Lão Hạ, hẳn là bị Khôn Sa mang trên người."

Lời vừa dứt, toàn bộ nhà xưởng trong nháy mắt một mảnh vắng ngắt.

Các chiến sĩ trầm mặc cúi đầu, trên chiến trường đều là những người anh dũng thẳng tay giết địch, giờ đây tất cả cũng đều đỏ mắt.

Một lúc lâu, Dương Chính Phong dùng sức cắn răng, nắm tay bóp kèn kẹt, "Lão tử sẽ thay bọn họ cảm về." Nói xong đứng dậy liền đi ra ngoài.

Lệ Đăng trầm mặt không nhúc nhích.

Không bao lâu, điều thuốc thứ ba đã hút xong, anh dụi tàn thuốc đứng lên, vừa định đi ra ngoài, khoe mắt lại thấy trên cửa sổ bày một thứ gì đó. Chờ thấy rõ, anh hí hóp, đồng tử đen trong nháy mắt co rút lại.

Lệ Đăng giọng nói cực thấp, "Cái này ai lấy về?"

"...Hả?" Tăng đá vội vàng chạy tới, vừa thấy, chột vồ đầu, "Ai da tôi ơi, thiếu chút nữa đã quên. Lệ ca, hoa này là của cô gái trước khi dòi đi đã hái, cô ấy bảo tôi đem về, cho anh."

Một bó hoa lúa màu vàng óng bay nhẹ theo gió đêm.

Lệ Đăng rũ mắt nhìn một lát, đưa đầu ngón tay đầy vết chai chạm bó hoa lúa. Anh nhớ tới Vân Thành, nhớ đến cô gái kia, nhớ gương mặt cô trắng nõn, ánh mắt trong trẻo, cùng với mái tóc dài lướt qua tay anh đầy xúc cảm. Lạnh lạnh, mềm mại, lại có chút hoạt.

Bên kia Tăng đá còn bòn chòn, "Anh là một đại nam nhân, chả biết cô ấy tặng hoa cho anh làm gì?"

"Đáp lễ."

Lệ Đăng nhạt nhẽo cười một cái. Sau đó không nhìn đến bó hoa kia nữa, xoay người đi ra ngoài.

Coi như là một hồi mộng xuân.

Tạm biệt. Người xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Bán Ngâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Hoa mắt (2968 từ)

Nguyễn Niệm Sơ được đưa đến Đại sứ quán Trung Quốc tại Campuchia. Có lẽ đã xem xét tình hình của cô trong thời gian này, tiếp đón cô, là một nữ quan chức, chừng bốn mươi tuổi, nhìn qua rất hoà thuận. Nguyễn Niệm Sơ hỏi mượn điện thoại di động của bà ấy, cho cô gọi điện về cho mẹ.

Sau một hồi chuông dài, cuối cùng cũng thông.

Thanh âm của mẹ Nguyễn từ trong ống nghe truyền ra, lộ ra vài tia mặt mỉm cười: "Alo?"

"..." Nguyễn Niệm Sơ chưa kịp nói chuyện, vừa mở miệng, đã là một trận nghẹn ngào cùng nước mắt. Hai mươi mốt ngày bị nhốt trong hầm cảnh, kiên cường cùng bình tĩnh của cô vào đúng lúc này sụp đổ. Mẹ Nguyễn đầu tiên ngăn ra, ý thức được điều gì, sau đó ngơ ngác, thăm dò gọi tên Nguyễn Niệm Sơ.

Nguyễn Niệm Sơ đáp một tiếng, mẹ Nguyễn trong nháy mắt mừng đến phát khóc.

Hai mẹ con ai cũng không nói lời nào, cứ như vậy vừa cầm điện thoại vừa khóc. Một hồi lâu, nữ quan chức lấy lại điện thoại, trấn an mẹ Nguyễn, nói Nguyễn Niệm Sơ đã bình an, hiện tại đang ở Đại sứ quán, bọn họ rất nhanh sẽ đưa cô về nước.

Mẹ Nguyễn vô cùng vui sướng, miệng nói không ngớt lời cảm tạ.

Sau đó, Nguyễn Niệm Sơ còn khóc một trận rất lâu, tâm tình mới từ từ ổn định lại. Nữ quan chức dẫn cô đi ăn bữa tối, sắp xếp chu đáo mọi thứ cho cô, còn kiên nhẫn cùng cô nói chuyện phiếm. Bà ấy nói cho cô biết, thì ra vào ngày cô mất tích ở vùng ngoại thành Phnom Penh đó, người HELP BRIDGE liền báo cảnh sát, cảnh sát Campuchia sau khi nhận được, trước tiên liền báo cho đại sứ quán.

Nguyễn Niệm Sơ hỏi hội HELP BRIDGE còn ở lại Campuchia hay không.

Nữ quan chức lắc đầu, "Người tình nguyện mất tích cũng không phải là việc nhỏ. Bọn họ lo lắng sẽ gặp sự cố, đã sớm sắp xếp để kết thúc kì giảng dạy này. Tất cả đều đã về nhà."

Về nhà, thật là một từ xa xỉ.

Quan chức mỉm cười, "Cháu cũng rất nhanh sẽ được về nhà."

Nguyễn Niệm Sơ nhìn bà ấy gật đầu.

"Cô bé ngoan, tắm rửa rồi hãy ngủ một giấc thật ngon, ngày mai cháu có thể nhìn thấy cha mẹ." Vừa nói, nữ quan chức mang theo nụ cười đứng lên, "Ngoài ra, trong khoảng thời gian vừa rồi chuyện cháu phải trải qua..."

Nguyễn Niệm Sơ biết quan chức muốn nói gì. Cô mỉm cười: "Hãy yên tâm, cháu sẽ không nói với bất cứ ai. Cháu đã hứa với một người, sau khi trở về, liền đem tất cả nơi này quên đi sạch sẽ."

*

Đại sứ quán hiệu suất rất cao, ngày thứ hai, quả nhiên Nguyễn Niệm Sơ được đi lên chuyến bay trở về Vân Thành. Nhận được tin, bố mẹ Nguyễn từ sáng sớm đã đến sân bay để đón con.

Chờ mấy tiếng, bóng dáng con gái vừa xuất hiện, hai người hốt mất liên đồ ửng.

So sánh với cảm xúc kích động của bố mẹ Nguyễn, hôm nay, Nguyễn Niệm Sơ đã bình tĩnh hơn nhiều. Trong sân bay, có bà mẹ trẻ gọi điện thoại, bên cạnh là đứa con đang nghịch ngợm kéo váy mẹ; có đôi vợ chồng già nâng đỡ lẫn nhau, run rẩy đi vào phòng chờ chuyến bay; còn có một tràng thanh âm của radio vang vang trong không khí, phát âm rõ ràng Hán ngữ...

Nguyễn Niệm Sơ dùng sức ôm lấy mẹ Nguyễn: "Mẹ, con đã trở về."

Mẹ Nguyễn khóc sưng cả hai mắt, hỏi cô: "Mấy ngày nay rốt cuộc con đã ở đâu? Con có biết mẹ và bố con lo lắng cho con lắm không? Mẹ đã gọi cho bên đội ngũ tình nguyện của con, bọn họ nói, con có thể bị phân tử vũ trang địa phương bắt cóc..."

"Những điều đó không phải quan trọng." Nguyễn Niệm Sơ nghẹn ngào, "Con có thể bình an trở về, người một nhà chúng ta vẫn ở bên nhau, đây mới là điều quan trọng nhất. Không phải sao."

"..." Bố mẹ Nguyễn nhìn nhau. Thấy cô không muốn đề cập tới, cũng không hỏi nhiều nữa.

Dựa theo truyền thống, người trở về quê đều sẽ được làm bữa tiệc phong yến. Để con gái có thể rửa được vận xui, bố Nguyễn đã sắp xếp một căn phòng nhỏ sang trọng, mời một hội bằng hữu thân thích đến.

Náo nhiệt tất nhiên tốt, nhưng người càng nhiều, miệng dĩ nhiên là tạp.

Trên bàn, bảy, tám người đi là nhóm quan tâm hàng đầu, không ngừng truy vấn Nguyễn Niệm Sơ, về hướng đi hai mươi mốt ngày của cô. Cô về mặt như thường gặp đồ ăn ăn com, bị hỏi nhiều, cô liền đáp: "Bị người bắt cóc."

Lời vừa nói ra, căn phòng nhỏ trong mấy giây liền yên tĩnh.

Mọi người ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, nhất thời không biết làm sao nói tiếp. Kì thật, chuyện Nguyễn Niệm Sơ bị bắt cóc, họ hàng thân thích ít hay nhiều đều biết, chỉ là bọn họ không nghĩ tới, người trong cuộc sẽ thẳng thắn nói ra như vậy.

Bố mẹ Nguyễn sắc mặt khê biến.

Người thân thích phía trước đặt câu hỏi cũng có chút lúng túng, dừng một chút, vẫn truy hỏi: "Vậy cái kia... là tự cháu trốn ra được?"

Nguyễn Niệm Sơ nhìn bà đi một cái, "Vâng."

Thân thích vội vàng tìm cho mình bậc thang, "Tôi đã nói rồi, đầu óc Niệm Sơ chúng ta từ trước nay rất tốt, mọi người xem, rất thông minh nha! Lúc mấu chốt có thể cứu mạng mình đây!"

Lời vừa dứt, các thân thích khác cũng sôi nổi phụ họa theo, một đám người giờ chén rượu với Nguyễn Niệm Sơ, chúc mừng cô đã chạy thoát, tất cả đều thuận lợi. Nguyễn Niệm Sơ đều nhận lấy những lời chúc may mắn này. Đều nói gặp đại nạn không chết sẽ có hậu, hi vọng thật sự là vậy.

Cuộc sống dần dần trở về quỹ đạo.

Nguyễn Niệm Sơ lại trở về cô của những ngày bình thường, trong một tuần, cô ở nhà chơi game trong ba ngày, ba ngày tiếp thì cùng đám bạn ca hát xem phim, còn dư một ngày còn lại thì để ngủ. Cô cảm thấy, thanh xuân, đặc biệt là trong kì nghỉ hè, không tiêu xài thoải thích thì thực sự có lỗi với bản thân.

Cô vẫn là cô trước đây, thật tốt.

Hai mươi một ngày trong rừng rậm Campuchia, tất cả mọi thứ ngay cả tên cô cũng không nhắc đến, tựa hồ như đã nát vụn trong trí nhớ của cô. Cứ như vậy, nghỉ hè đảo mắt đã kết thúc.

Trước khai giảng một tuần, bạn tốt Kiều Vũ Phi từ Maldives nghỉ mát trở về, liền hẹn Nguyễn Niệm Sơ ăn cơm.

Cô đến đó.

Chiếc đĩa đã không nhúc nhích vài cái, Kiều Vũ Phi lòng tò mò không kìm nén được, nhỏ giọng nói: "Này, có một chuyện tao thật sự rất muốn biết."

(Do đã là bạn thân của nhau nên tui quyết định để xưng hô là tao - mày cho hợp tình hợp lý nha>)

Nguyễn Niệm Sơ đang tận lực tiêu diệt một bàn đầy món ngon mỹ vị, thuận miệng đáp: "Ừ. Chuyện gì?"

"Sau khi mày bị người Campuchia bắt cóc... Là tự bản thân mày có thể chạy ra khỏi hang sói sao?" Kiều Vũ Phi mặt không thể tin được, "Mày thật sự lợi hại! Điều thần kì này, cư nhiên lại không có truyền thông nào đến làm một chuyên mục phỏng vấn mày sao?"

Câu nói này của bạn tốt, kì thực cũng là tiếng lòng của rất nhiều người. Nguyễn Niệm Sơ cảm thấy có chút buồn cười, hai mươi một ngày kinh hoàng cùng tuyệt vọng, thế nhưng trong mắt người bên ngoài, lại tỏ vẻ đẹp lên thành thần kì.

Bàn tay gấp thức ăn của cô hơi dừng lại, "Tao không phải đã nói sao, không muốn nhắc đến thời gian đó."

Kiều Vũ Phi lè lưỡi, hơi hậm hực, "Đừng tức giận đừng tức giận, mày không nói cũng không sao."

Cô rũ mắt, gấp miếng thịt nướng bỏ vào bát, một lát mới thấp giọng nói: "Có người giúp tao."

"Có người giúp mày?" Bạn tốt tính tình luôn hoạt bát hiếu động, lập tức cảm thấy kinh ngạc, "Ai vậy? Tên gọi là gì? Vì sao lại giúp mày?"

Nguyễn Niệm Sơ lắc đầu, "Tao không nhớ rõ."

Những lời này của Nguyễn Niệm Sơ, cũng không phải nói cho có lệ, cũng không phải nói dối. Về những chuyện kia cùng với mọi người, kí ức của cô thật sự đã có chút mơ hồ. Ngón tinh cổ xưa luôn có trò lãng quên này, Nguyễn Niệm Sơ trước đây không tin, hiện tại lại rất tin tưởng.

Con người có hai thái cực. Có những người luôn nhớ đến những chuyện không vui, do đó sẽ tạo thành vết thương cho tâm lí. Nhưng có nhiều người chọn quên đi những điều đó, mà bù đắp cho tâm lí bị thương.

Nguyễn Niệm Sơ nghĩ, mình chính là người sau, dù sao vì chuyện đó mà buồn từ xuân sang thu, không thích hợp với cô.

*

Ngày đó là lần cuối cùng Nguyễn Niệm Sơ đề cập đến thời gian ở Campuchia. Về sau, quốc gia và con người nơi ấy triệt để cùng với sinh mệnh nàng trôi biến. Khúc nhạc đệm mười chín tuổi ấy, là lần ngoài ý muốn chệch đường ray, từ đó bỏ mẹ Nguyễn do trong lòng vẫn còn sợ hãi nên đã dập tắt hoàn toàn ý niệm cho Nguyễn Niệm Sơ xuất ngoại du học, ngược lại an bài cho cô một con đường khác.

Cuộc đời của cô làm từng bước, không còn phát sinh một xú gì sai lệch.

Thực tập, tốt nghiệp, ăn bữa cơm, tham gia vài buổi lễ, đây là toàn bộ hoạt động thời sinh viên của cô.

Rời trường học hôm đó, các bạn cùng phòng thu dọn xong hành lí, cùng rủ nhau đi ăn cơm. Trong căn phòng trang nhã của một nhà hàng Trung Quốc, một bàn bảy người ngồi. Trừ Nguyễn Niệm Sơ, ba nữ sinh khác đều mang theo người nhà đi cùng. Những người nhà kia, trong giới quyền anh cũng có, tên tuổi lớn trong giới kinh doanh cũng có, tóm lại, đều là cao phú soái.

Kì thật, đáng người cô cùng diện mạo, lại học nghệ thuật, tự nhiên cũng có không ít người theo đuổi. Đáng tiếc, cô với những chàng trai đó chẳng có tâm tư gì. Cho nên Nguyễn Niệm Sơ vẫn luôn độc thân, từ lúc nhập học cho đến khi tốt nghiệp.

Một trong những người bạn cùng phòng cô từu lượng không tốt, uống liền hai ba chén bắt đầu nói mê sảng, tầm tắc nói: "Nguyễn Niệm Sơ cậu có biết hay không, điều tởn cười nhất thời đại học, chính là không thể thấy đại mỹ nữ như cậu thoát đàn."

Cô chỉ cười: "Yên tâm. Nếu như đến lúc tởn hai mươi lăm tuổi không gặp được người thích hợp, mẹ sẽ cho tởn đi xem mắt." Khi đó, Nguyễn Niệm Sơ không nhớ tới có thành ngữ gọi là "Một lời thành sáu"

Không biết do ánh mắt cô quá cao, hay do trình độ của những người theo đuổi cô quá kém, mấy năm trôi qua, Nguyễn Niệm Sơ cũng không thoát được số kiếp độc thân. Đối với điều này, Nguyễn Niệm Sơ đã quen thuộc nên cũng không để ý nhiều, nhưng bố mẹ Nguyễn lại rất lo lắng. Bọn họ thấy cô chưa bao giờ cùng với nam sinh nào nói chuyện yêu đương, liền hoài nghi năm đó sự kiện kia đã để lại bóng ma trong lòng cô, nên hiện tại xu hướng giới tính của cô có vấn đề.

Bọn họ gấp đến nỗi điên rồi.

Vì vậy, Nguyễn Niệm Sơ được cha mẹ an bài một cuộc xem mắt, để có thể có được người bạn trai đầu tiên trong đời.

Đối phương năm nay hai mươi chín tuổi, là một nhà điều hành tư nhân doanh nghiệp lớn, rất tinh anh. Người này lớn lên cũng không tệ, vóc dáng cũng cao, bố mẹ Nguyễn rất hài lòng. Nguyễn Niệm Sơ đối với vị tinh anh này không có hảo cảm, nhưng cũng không đến nỗi ghét, liền đồng ý để nghị kết giao với hắn.

Tinh anh này rất lịch sự, cũng rất hào phóng, mỗi lần cùng cô hẹn hò, đều đưa cô đến những nơi xa hoa. Vì để phối hợp với đầu óc đơn giản của Nguyễn Niệm Sơ, lúc bọn họ tìm đề tài để nói chuyện, tinh anh cũng lựa chọn những chủ đề theo hướng dễ hiểu hơn.

Đối với điều này, Nguyễn Niệm Sơ có chút cảm động.

Bất quá cảm động cũng có giới hạn.

Rốt cuộc, lúc hẹn hò với tinh anh được nửa tháng, Nguyễn Niệm Sơ hai mươi lăm tuổi lần đầu tiên đối với tình yêu nam nữ có cảm ngộ. Vậy thì chuyện tình cảm này, quả nhiên không thể miễn cưỡng được.

Cô kì thật không nghĩ tới, đoạn tình cảm gọi là mối tình đầu sẽ ngăn ngừ đến mức độ này, cô càng không nghĩ tới, trong chuyện tình cảm, nếu đối phương luôn giữ vị trí chủ động với mình, lâu ngày sẽ chán mà sinh thành bất cá hai tay.

Nguyễn Niệm Sơ đến nay hồi tưởng, cảm thấy tất cả đều phát sinh một màn hài kịch đầy sắc thái.

Ngày đó là cuối tuần, tinh anh theo thường ngày nhắn Wechat cho cô, mời cô đi ăn trưa. Vẫn là chỗ cũ, một nhà hàng Pháp đồ ăn kiểu Tây. Nguyễn Niệm Sơ chuẩn bị sẵn sàng tâm lí để nói lời chia tay, ung dung đến điểm hẹn.

Vừa đến phòng ăn, Nguyễn Niệm Sơ ánh mắt loé lên.

Tinh anh vẫn là tinh anh kia, tây trang giày da ngọc thụ lâm phong, chỉ là vẻ mặt có chút khó coi, mà chỗ ngồi bên tay hắn, còn có một cô gái chừng hai mươi tuổi. Cô gái kia mặc một chiếc váy liền màu đỏ, đi giày cao gót nhọn, chân dài, là một mỹ nữ tiêu chuẩn.

Nguyễn Niệm Sơ tươi cười đi qua, "Dẫn theo bằng hữu sao không nói trước cho em một tiếng." Nói xong hướng đến cô gái kia gật đầu, "Xin chào."

Cô gái kia vốn dĩ đang vênh vang đắc ý, bị nụ cười thân thiện của cô làm cho ngẩn ra, có chút cổ quái nhìn về phía tinh anh.

Tinh anh hơi ho khan, xoắn xuýt mở miệng, "Cái đó... Nguyễn Niệm Sơ, kì thực ngày hôm nay anh gọi em ra đây... Là muốn nói lời chia tay với em."

Lúc này, Nguyễn Niệm Sơ thật sự sửng sốt. Lời thoái của cô, không ngờ lại bị người khác đoạt mất.

Tinh anh và mỹ nữ nhìn về mặt kinh ngạc của cô, lại xuyên tạc thành biểu hiện bi thương đến cực điểm. Mỹ nữ mắt lộ ra vẻ kiêu căng, mà tinh anh lại đầy áy náy, "Niệm Sơ, là anh có lỗi với em, nhưng em cũng biết, anh chỉ là một nam nhân bình thường, chúng ta hẹn hò hơn một tháng, em đến tay cũng không cho anh sờ một chút... Na Na đã mang thai, anh thật sự không có cách nào... Anh biết giờ anh nói gì cũng vô dụng, nhưng anh vẫn hi vọng.. Em có thể tha thứ cho anh."

Nghe hắn nói xong, Nguyễn Niệm Sơ rốt cuộc cũng bùng tình đại ngộ, gật gật đầu, trưng ra bộ mặt để lý giải, "Hoá ra là vậy. Không có gì, không phải chuyện quan trọng lắm, anh đừng quá áy náy. Hãy chăm sóc thật tốt cho vợ của anh."

Tinh anh cau mày, "Niệm Sơ, em tức giận thì cứ đánh anh đi, đừng nhẫn nhịn như vậy."

Nguyễn Niệm Sơ thật không có gì tức giận, chỉ cảm thấy người này nói thật đúng lúc. Vì thế cười cười nói, "Được rồi, em còn có việc, đi trước." Vừa nói vừa đứng lên, hướng đến phía mỹ nữ cười đùa, "Tạm biệt nhé, cố gắng dưỡng thai thật tốt."

Mỹ nữ: "..."

Tiếng bước chân càng ngày càng xa. Nguyễn Niệm Sơ cầm theo túi đi đến cửa, kéo cửa ra, bên ngoài mặt trời chói chang nhô lên cao, ánh nắng vàng rực rỡ chiếu thẳng vào mắt cô, cô hơi nghiêng đầu tránh đi, thì khoé mắt tựa hồ thoáng nhìn thấy bóng một người.

Nguyễn Niệm Sơ bỗng đứng cứng đờ. Hai mắt liền tập trung cố định nhìn theo, nhưng tiệm cơm Tây sáng sủa trống trải, không hề có bóng người nào giống với người trong trí nhớ kia.

Xem ra là hoa mắt.

Cô cup mắt, bỗng nhiên bật cười. Bảy năm đã trôi qua, vốn dĩ, cô cho rằng chính mình đã sớm quên không còn một mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Bán Ngâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Cặp mắt kia giống y như trong kí ức cô (2683 từ)

Hồi trung học, Nguyễn Niệm Sơ từng có thời gian mê muội tiểu thuyết ngôn tình ngược tâm, trong truyện miêu tả phản ứng của nữ chính sau khi thất tình, không phải tìm cái chết, mà chính là đau đến chết đi sống lại. Cho đến khi điều đó xảy ra với mình, cô phát hiện hoàn toàn không có chuyện như vậy.

Cô chia tay, tựa như chỉ là làm mất một vật trang sức, chẳng có gì là đau khổ mấy.

Tình anh cùng người hán chọn đã có một cuộc sống hạnh phúc.

Còn cô lại khôi phục cuộc sống độc thân.

Biết được chuyện con gái bị bắt cả hai tay, bố mẹ Nguyễn tức giận nổi trận lôi đình, liền tìm đến bố mẹ Tình anh tra hỏi. Gia đình Tình anh đều là thư hương thế gia, cha mẹ hán cũng đều là giáo sư ưu tú, đối với chuyện của con trai, trên hai khuôn mặt tối tăm già nua, chỉ có thể liên tiếp hướng đến bố mẹ Nguyễn xin lỗi.

Đáng tiếc là, đôi phương thành khản tạ lỗi cũng không thể làm cho bố mẹ Nguyễn nguôi giận. Hữu nghị giữa hai nhà cứ như vậy mà lạt thuyên.

Mẹ Nguyễn đau lòng cho con gái, một mặt chửi rủa Tình anh bội bạc thay lòng đổi dạ, một mặt đi sắp xếp buổi ra mắt tiếp theo.

Nguyễn Niệm Sơ tuý theo mẹ Nguyễn.

Sau mấy ngày thất tình, tiêu dao tự tại, thực sự rất vui sướng, cô thậm chí còn hô hào bằng hữu đến để tham gia ăn mừng. Các bằng hữu vốn ôm tâm lý đến đây để an ủi, kết quả thấy bộ dáng cợt nhả như không có việc gì của cô, tất cả đều hết chỗ nói.

Kiều Vũ Phi nắn cô, "Mày có bị bệnh không? Lại còn bảo con tiểu tam kia là dưỡng thai cho tốt? Nếu là tao, một cái tát đã sớm roi trên mặt của hai đứa bị ôi kia rồi."

Nguyễn Niệm Sơ chăm chú chơi đùa với ngón tay, mắt cũng không nhấc: "Tao không tức giận, sao có thể đánh người?"

Kiều Vũ Phi khó mà tin nổi: "Này, bạn trai mày bắt cả hai tay, tiểu tam dưới mi mắt thấp hèn của mày thì vênh vào kiêu ngạo, mày còn không tức giận? Nào mày bị khuyết một nửa à?"

Lời này thật sự làm Nguyễn Niệm Sơ phải suy nghĩ. Cô dùng động tác lại, nghĩ một chút mới nói, "Có khả năng đấy."

"..." Kiều Vũ Phi lần này triệt để im lặng. Nói tiếp vài câu, cô áy sọ chính mình sẽ bị nữ nhân này làm cho tức chết.

Cuộc sống hết thấy vẫn như cũ.

Mẹ Nguyễn tiếp tục tìm kiếm đối tượng hẹn hò trong giới bằng hữu cho Nguyễn Niệm Sơ, Nguyễn Niệm Sơ thì tiếp tục tận hưởng cuộc sống độc thân, đi làm như cá mập.

Đơn vị cô làm việc, là nhờ quan hệ của bố Nguyễn giật dây, nhưng lại do chính cô thi đỗ vào được — đoàn diễn xuất dưới chương của quân khu nào đó ở Vân Thành, cô trong tư cách là một người bình thường đăng kí hợp đồng diễn viên, không quân tịch, không hưởng thụ đãi ngộ quân nhân. Nội dung công việc của cô cũng đơn giản, ngoài 100 buổi biểu diễn cố định mỗi năm, thời gian còn lại đều chỉ luyện tập tiết mục.

Đoàn diễn xuất đãi ngộ ổn định, phúc lợi được, Nguyễn Niệm Sơ một lần dời chính là bốn năm. Trong thời gian này, mấy người cùng cô đăng kí hợp đồng diễn viên kia, một nửa đã chuyển thành chính thức, một nửa cũng đang phấn đấu thành con đường đó, chỉ có cô ngoại lệ chẳng có sự phát triển gì.

Có đồng nghiệp quan hệ gần gũi không nói, khuyên cô, "Trời sinh cô có giọng để ca hát, kiến thức cơ bản cũng vững chắc, dấp dấp cô cũng tốt. Nhưng những cái đó không bằng cô có quân tịch, cô để tâm đến nó một chút đi được không?"

Nguyễn Niệm Sơ đối với đồng nghiệp nói cũng không dễ bụng. Cô ở năm mươi chín tuổi đã chết qua một lần, kiếp sau trọng sinh, đối với quan điểm cuộc sống khó tránh khỏi có nhiều suy nghĩ khác với mọi người.

Sống rất dễ dàng, sinh hoạt lại rất khó.

Hiện nay trạng thái cuộc sống của cô như vậy đã đủ tốt. Lười chiều lòng người, mọi việc không phải phí não cũng không quá mệt mỏi, như vậy rất tốt. Sinh hoạt gian nan nhưng cũng rất kì diệu ở chỗ, nó giời về mặt đang một mảnh gió êm sóng lặng, bất thành linh có thể tạo ra một cơn sóng lớn.

Một tháng sau.

Buổi sáng thứ hai, lãnh đạo đoàn diễn xuất triệu tập đầy đủ những thành viên trong hội. Đây là cuộc họp lần thứ sáu của tháng, các thành viên mới cũng thành thói quen, biết sẽ có nhiệm vụ mới.

Nguyễn Niệm Sơ hôm qua chơi game đánh đến 1 giờ rưỡi sáng, con buồn ngủ đang mạnh mẽ tràn vào đầu, lãnh đạo ở phía trên thao thao bất tuyệt, cô cầm bút tay dừng trên quyển sổ nhớ Hoà Tĩnh Văn. Chờ hội nghị kết thúc mới sửa sang lại, vuốt thanh nói nội dung buổi họp.

Bộ chính trị không quân giữa tháng tổ chức một lần học tập chính trị, trình độ không quân chính doanh trở lên và quan quân lữ chức trở xuống đều được tham dự hội nghị, mặt trên các cô phải diễn xuất thành đội hiệp trợ không quân tổng bộ đoàn văn công, làm tốt lần này đại hội sẽ thưởng bữa tiệc tối cho đoàn diễn xuất.

Dù sao, yếu tố diễn xuất cũng rất quan trọng.

Đội trưởng đoàn diễn xuất cũng đã đi đến đoàn văn công, mặt trên chỉ thị, tổng cộng phải chuẩn bị mười sáu tiết mục, đoàn diễn xuất phải chuẩn bị sáu, ba nhóm khiêu vũ, một dàn nhạc khí hợp tấu, một bài đại nhạc khí hợp xướng, một bài đơn ca.

Mọi người đều nóng lòng muốn thử. Nhóm thanh nhạc muốn tranh thủ cơ hội đơn ca, nhóm vũ đạo thì muốn giành lấy vị trí múa đứng nhất. Đội trưởng vẫn áp dụng biện pháp cũ, báo danh tuyển chọn.

Cấp bậc diễn viên thanh nhạc này của Niệm Sơ, đơn ca là không thể, nhiều nhất cũng chỉ có thể hợp xướng bên trong bộ phận hát giọng cao. Cô rất tự biết mình. Báo danh đều bỏ đi, dù sao đơn ca không hiện thực, mà hợp xướng không đủ nhân viên, vĩnh viễn không thể thiếu cô.

Cô chính là phiên lá Tiểu Diệp Lục mười nghìn năm, phụ trợ những diễn viên cấp một cấp hai đại hồng hoa.

Đoàn bộ đội diễn xuất hiệu suất làm việc rất cao.

Chưa đầy ba ngày, tất cả tiết mục đã quyết định xong, nhiệm vụ đơn ca được sắp xếp cho diễn viên ca xướng cấp một Khương Tuyết, mà tiết mục Nguyễn Niệm Sơ muốn tham gia còn lại là «Hoàng Hà đại hợp xướng», gió đang rống, ngựa đang gọi, Hoàng Hà đang gầm thét.

Đầu khúc này diễn xuất mỗi tràng đều có, Nguyễn Niệm Sơ mừng rỡ tự tại. Được, ngay cả luyện thanh âm cũng không cần đến.

Thời gian tập luyện cũng không đầy đủ.

Mọi người cả ngày nhốt trong phòng thanh nhạc luyện giọng, dần dần, liền đến buổi diễn tập lần thứ nhất.

Không biết là chuyện tốt hay xấu, trước diễn tập một đêm, phụ trách đơn ca là Khương Tuyết bị cảm lạnh, cổ họng liền bị viêm. Đội trưởng lòng như lửa đốt, không thể làm gì khác hơn là phải loại bỏ người cũ thay người mới.

Một lần đổi này, liền đổi tới trên đầu Nguyễn Niệm Sơ. Cô rất sốc. Sau mới biết được, là Khương Tuyết đề cử cô với đội trưởng. Nguyễn Niệm Sơ bình thường ở đơn vị không nói nhiều, là bộ dạng ăn no chờ cá mồi chết, hiếm thấy không có người nào làm phiền.

Khương Tuyết không muốn để mấy diễn viên hoa hoè loè loẹt chiếm tiện nghi, nên đơn giản đề cử Nguyễn Niệm Sơ.

Cô nghĩ đại khái đây chính là vận cứt chó trong truyền thuyết.

Cứ như vậy, tiết mục ban đầu, Nguyễn Niệm Sơ lần đầu tiên từ "các loại người nào đó" thoát ra ngoài, thành một diễn viên đơn ca. Bài hát của cô trong hệ liệt tổ quốc «Thu - khăn Mễ Nhĩ của ta cỡ nào mỹ», ca sĩ gốc là Ân Tú Mai, giọng nữ cao, là một ca khúc rất khó hát.

Cũng may dây vực thanh âm Nguyễn Niệm Sơ rất rộng, có thể không chế.

Sau vài lần diễn tập, cô mỗi lần tập hoàn thành càng ngày càng tốt, trước một ngày biểu diễn chính thức, tổng đạo diễn cuối cùng cũng coi như không kiến nghị về việc thay đổi người hát.

"Lúc ban đầu, tôi căn bản không đồng ý đem ca khúc này cho cô hát, kinh nghiệm sân khấu của cô chưa nhiều, có chút mất bình tĩnh." Phân đoạn bình luận về tiết mục, đạo diễn nói rất trực tiếp, "Chúng ta đại hội lần này, cùng cô bình thường nhìn thấy những chiến sĩ cơ sở kia có thể không giống nhau. Hy vọng cô tiếp tục cố gắng, ngày mai biểu hiện tốt một chút, đừng làm cho đoàn diễn xuất mất mặt."

Nguyễn Niệm Sơ tươi cười gật đầu. Cô từ nhỏ đến lớn, nghe được nhiều nhất chính là phê bình, đã sớm bách độc bất xâm. Hơn nữa, đạo diễn nói rất

đúng trọng tâm, cô vốn dĩ trình độ không đúng chỗ.

Để có một trạng thái tốt, cùng ngày biểu diễn, Nguyễn Niệm Sơ từ sớm đã đi đến hậu trường.

Bộ chính trị chọn địa điểm đại hội ở Cung điện Nghệ thuật Quân đội giải phóng nhân dân. Cái cung này niên đại đã lâu, vách tường cách âm hiệu quả cũng không tốt, vì lẽ đó hậu trường cùng sân khấu đều đặt trong hai toà nhà.

Bốn giờ chiều, vẫn còn bốn tiếng nữa mới đến buổi biểu diễn, nhân viên diễn xuất còn chưa tới.

Nguyễn Niệm Sơ đem quần áo diễn xuất để vào phòng hoá trang, sau đó đi tới vườn hoa nhỏ sau lưng cung điện. Ánh mặt trời yên tĩnh, bốn bề vắng lặng.

Cô bắt đầu luyện giọng.

Giọng nữ lạnh lạnh thanh thúy, cao mà có trọng lượng, chấn động đến mức lá cây cũng phải lay động.

Mới hát được nửa, sau lưng đột nhiên truyền đến một loạt tiếng bước chân, còn có giọng nói của người phụ nữ, "Kì quái. Sớm như vậy, ai đã chạy đến đây luyện giọng rồi?"

Nguyễn Niệm Sơ nhận ra âm thanh này. Là một giọng nói hoa lệ, trầm bổng du dương, so với cô xướng bài hát còn dễ nghe hơn, là nữ chủ trì của đại hội này Lý Tiểu Nghiên. Đến tận bây giờ, đại hội này đã diễn tập đến gần mười lần, câu nói mở màn của Lý Tiểu Nghiên "Kính thưa các vị lãnh đạo cùng các vị khách mời", cô nghe nhiều đến quen cả tai.

Nguyễn Niệm Sơ đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Diễn viên ca xướng diễn xuất luyện giọng ở hậu đài, đây là một chuyện rất bình thường. Nguyễn Niệm Sơ xoay người, khoé miệng đã giương lên, chuẩn bị cùng đối phương chào hỏi.

Cách đó không xa, nữ chủ trì vẻ mặt tươi cười đi tới.

Bên cạnh cô ấy còn có một người.

Mặt lạnh lùng ánh mắt lạnh tanh, quân trang thẳng tắp, so với Lý Tiểu Nghiên đã cao gầy còn cao hơn hẳn một cái đầu. Ngắn ngủi vài giây, độ cong khoé miệng của Nguyễn Niệm Sơ đã cứng đờ trên mặt.

Đã qua quá khứ bảy năm, cô chưa bao giờ nghĩ đến sẽ có một ngày cùng người kia cửu biệt gặp lại, nhưng mà điều kỳ lạ là, chuyện kỳ lạ cứ kỳ lạ phát sinh. Càng kỳ lạ hơn chính là, đoạn ký ức tựa như đã mờ hồ theo năm tháng, chỉ cần một cái liếc mắt, một lần nữa lại hiện lên đầy sống động trong đầu cô.

Một cái tên nổi lên.

Bởi vì ngoài ý muốn, Nguyễn Niệm Sơ không thể cười tự nhiên mà cùng nữ chủ trì tiếp chuyện.

Đổi thành Lý Tiểu Nghiên cười khanh khách bắt chuyện với cô, "Xin chào." Đại hội này diễn viên có tận trăm người, cô ấy chỉ biết tiết mục đơn ca của Nguyễn Niệm Sơ, nhưng cũng không có nhớ tới tên cô.

Giấy lát khiếp sợ qua đi, Nguyễn Niệm Sơ khôi phục thái độ bình thường, cười nói, "Xin chào."

"Vừa rồi là cô đang luyện giọng ư? Thật dụng công." Lý Tiểu Nghiên tươi cười ngọt ngào vạn năm không đổi, nói xong liền chuyển hướng Lê Đăng, "Đây là diễn viên hát đơn ca trong đại hội này, hát rất êm tai."

Đơn giản giới thiệu, thậm chí còn không có họ tên.

Lê Đăng gật đầu, tầm mắt lễ phép mà lạnh nhạt dời về phía Nguyễn Niệm Sơ, "Xin chào."

Hắn hoàn toàn không nhớ rõ cô. Đây là Nguyễn Niệm Sơ căn cứ vào ánh mắt của hắn mà kết luận. Cặp mắt kia y như trong kí ức của cô đen nhánh mà thâm thúy, ánh mắt bình tĩnh, không có chút gợn sóng nào.

Không biết vì sao, giờ khắc này, Nguyễn Niệm Sơ ngược lại rất bình tĩnh.

Lý Tiểu Nghiên cùng cô giới thiệu, "Đây là từ lữ đoàn hàng không, Lê đội."

Nguyễn Niệm Sơ khoé mắt đã thoáng nhìn thấy quân hàm ba sao trên vai Lê Đăng, thượng tá không quân, chức Phó lữ. Đại lãnh đạo. Vì thế cô tươi cười càng thêm nhiều hơn tia nịnh hót, "Chào thủ trưởng. Tôi luyện giọng đã quấy rầy đến hai người rồi, thật ngại quá."

Đáp lời chính là Lý Tiểu Nghiên, cô ấy cũng xin lỗi, "Là chúng tôi quấy rầy cô mới đúng. Tôi đến đây để chỉnh lại âm cho microphone, Lê đội đến đây để cho ngài ấy chờ là không tốt, nên liền dẫn ngài ấy đi dạo chỗ này."

Nguyễn Niệm Sơ nghe ra được quan hệ của bọn họ cũng không phải ít, thức thối cáo lui: "Ồ, vậy, bây giờ tôi phải đi gọi điện thoại rồi, tạm biệt." Nói xong, cô cười xoay người rồi đi.

Lý Tiểu Nghiên nói tạm biệt. Lê Đăng cũng không dừng thêm ánh mắt nào trên người cô.

Trận này gặp lại quá đột ngột, kết thúc cũng đột nhiên.

Mãi đến tận khi về phòng hoá trang, Nguyễn Niệm Sơ mới hồi tưởng lại lúc gặp Lê Đăng. Anh giống như thay đổi một chút, lại giống như cái gì cũng chưa, thời gian bảy năm trên người anh chảy xuôi, thu lại mấy phần dã tính, lại lưu lại vài phần nội liễm, quân phục không quân trên người anh, tuấn tú kiên cường, tự nhiên mà thành.

Lê Đăng cũng không còn là người trong rừng rậm Campuchia kia nữa. Đây mới là dáng vẻ chân chính của anh.

Nguyễn Niệm Sơ chống má. Nhớ tới đoạn chuyện cũ kia, không biết thế nào lại cười rộ lên.

Anh quên mất cô, mà cô cũng chẳng nhớ rõ anh, kỳ thật, cũng coi như có chút tiếc nuối đi.

Bạn đang đọc truyện *Bán Ngâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Ba trong một (8445 từ)

Trong đại hội, tiết mục của Nguyễn Niệm Sơ xếp thứ tư đếm ngược lên, cô thay lễ phục và trang điểm xong xuôi, liền ngồi chờ ở hậu trường. Bên cạnh ồn ào nhốn nháo, các diễn viên vũ đạo rời từ sân diễn trở về rất hưng phấn, vây lại một chỗ cùng nhau chụp ảnh.

Tình cờ có mấy người quen biết, đem cô kéo vào ống kính.

Nghe tiếng tanh tách của máy chụp, cô chu miệng, chớp chớp mắt, hai tay còn giơ chữ V. Sau khi chụp xong, đồng nghiệp đó liền gửi ảnh qua Wechat cho cô.

Nguyễn Niệm Sơ nhìn di động. Trong ảnh các cô gái đều trẻ trung mỹ lệ, mà gương mặt kia của cô, dù kẹp ở giữa đồng nghiệp nữ nhưng như cũ vẫn xuất sắc.

Dung mạo cô rất đẹp, đây là sự thật không thể chối cãi.

Cho nên cô có chút nghi hoặc, không hiểu vì sao Lê Đăng đối với cô lại không hề ấn tượng. Cô thầm trách trí nhớ hẳn thật kém.

Lúc này một tràng thúc giục truyền tới, ở cửa phòng trang điểm kêu la lớn tiếng: "Diễn viên tiết mục đơn ca! Diễn viên tiết mục đơn ca có ở đó không?"

"Có mặt."

"Lập tức đến cô, mau mau!" Nhân viên thúc cô như đuổi vịt bảo Nguyễn Niệm Sơ nhanh đến hội trường, cô không thể làm gì khác hơn đành chạy chậm. Cảnh tối lửa tắt đèn buổi tối, tiếng gót nhọn dẫm lộc cả lộc cọc trên mặt đất nền xi măng, thời điểm lên bậc thang, cô bỗng nhiên a một tiếng.

Mắt cá chân rất đau. Nguyễn Niệm Sơ nhúu mày kêu rên, hít vào một ngụm khí lạnh.

Người thúc giục kia nhúu mày so với cô còn khấn trương hơn: "Cô làm sao vậy?"

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên thái dương Nguyễn Niệm Sơ, nhắm mắt dừng lại một chút, chờ trận đau đớn kia giảm bớt mới lắc đầu, nói: "Bị trật chân một chút, không có chuyện gì." Sau đó nhịn đau đi tới sau sườn sân khấu, chuẩn bị lên đài.

Người kia có chút không yên tâm, chạy tới nhỏ giọng hỏi: "Thật sự không sao chứ?"

Cô xua tay, nhận lấy microphone từ tay nhân viên, gạt nhẹ môi, điều chỉnh tốt một bộ mặt tươi cười. Nhân viên thúc giục vì thế liền rời đi.

Hiện tại là phân đoạn giới thiệu chương trình của người chủ trì, giọng nói vui tươi của Lý Tiểu Nghiên vang vọng toàn bộ hội trường, nói: "Kế tiếp, diễn viên ca xướng từ trong đoàn diễn xuất của Văn Thành sẽ mang đến cho chúng ta một bài hát về hệ liệt tổ quốc <Thu - khăn Mề Nhĩ của ta cờ nào mỹ>". Xin mời Nguyễn Niệm Sơ!"

Nữ chủ trì phát âm rõ ràng, dưới sân khấu rất yên tĩnh. Tất cả mọi người đều nghe được tên cô.

Cô đi lên sân khấu, phía dưới vỗ tay như sấm.

Nguyễn Niệm Sơ hướng đến thính phòng mỉm cười. Đầu là một mảnh đen kịt, cái gì cũng không thấy rõ. Âm nhạc vang lên, cô chịu đựng đau mở miệng, giọng nữ cao trong trẻo, cất giọng đầu tiên liền kinh diễm cả hội trường. Mấy chiếc đèn pha sáng đến chói mắt, tất cả mọi người đều nhìn thấy, diễn viên ca xướng trẻ tuổi mặt mang theo ý cười, sắc mặt tái nhợt cùng với mồ hôi lạnh đặc biệt rõ ràng.

Tổng đạo diễn cuối cùng cũng coi như đối với cô lộ ra nụ cười.

Một bài đại khí hào hùng, tiết tấu độc đáo, thể hiện sự ca ngợi của các dân tộc thiểu số đối với quê hương họ và sự nhiệt tình của họ đối với các chiến sĩ biên phòng. Nên tình nên cảnh.

Chuyển âm cuối cùng, làn điệu của cô trôi chảy lưu loát, chuẩn âm cùng tiết tấu, tất cả đều hoàn mỹ.

Trong hội trường tiếng vỗ tay lại vang lên. Diễn viên ca xướng dưới ánh nhìn của mọi người, tự nhiên hào phóng rời khỏi sàn diễn. Nhưng vừa biến mất khỏi tầm mắt người xem, nụ cười trên mặt cô không thể giữ được, cạnh bên vừa vịn có cái cột, cô đưa tay đỡ lấy.

Nguyễn Niệm Sơ cảm thấy, những diễn viên tham gia sân khấu với màn trình diễn bị thương, thật sự không phải là vĩ đại bình thường. Cô lần đầu tiên ở trên người chính mình khai quật ra tinh thần cách mạng Hồng quân không sợ viễn chinh gian khó.

Phân đoạn cuối cùng của đại hội, là toàn thể diễn chức, nhân viên cùng các nhà lãnh đạo lớn lên vũ đài chụp ảnh chung. Chỗ đứng của Nguyễn Niệm Sơ sớm được xếp, không đi không được, cho nên sau khi tiết mục kết thúc, cô chỉ có khấp khểnh quay về hậu trường đợi.

Cô thật cẩn thận cời giày cao gót. Chắc. Chỉ liếc một cái liền không nở nhìn thẳng.

Trật không hề nhẹ, lại không xử lý đúng lúc, lúc này chân đã đỏ và sưng lên.

Nguyễn Niệm Sơ thử động một cái. May thay, không thương đến gân cốt. Bên cạnh một diễn viên vũ đạo đi ngang qua thấy chân cô, khoa trương hít một hơi khí lạnh, kinh ngạc nói: "Ồi, chân cô như thế nào mà lại thành như vậy? Cùng đạo diễn nói một tiếng rồi đi về nghỉ ngơi trước đi."

Nguyễn Niệm Sơ cười cười, cảm ơn cô ấy đã quan tâm. Tổng đạo diễn nếu dễ nói chuyện, vậy thì không phải là tổng đạo diễn, hơn nữa trong trường hợp đêm nay, thần phật tự hội đầy trời, nào có chỗ cho cô nói chuyện.

Tiểu nhân vật nhất định vì đại nhân vật mà hi sinh, đây là quy luật tự nhiên, cô đã sớm nghĩ thông suốt.

Không bao lâu, người thúc giục kia liền đến.

Mỗi thứ tự tiết mục ấn định việc xếp hàng của các diễn viên, cô gái đứng bên trái Nguyễn Niệm Sơ thấy cô hoạt động bất tiện, liền tốt bụng đỡ cô đi về phía trước.

Trong tiếng nhạc «Khó quên đêm nay», sân khấu hai bên sườn nhà khói thuốc hoa, mọi người đều vào vị trí của mình, Nguyễn Niệm Sơ cẩn cẩn môi, lết đến bên cạnh nam chủ trì, đứng yên.

Nhóm mấy nhà lãnh đạo lớn lục tục đi lên sân khấu. Theo như thường lệ, mỗi lần đi đến diễn viên nào, nhóm lãnh đạo đều nở nụ cười rồi bắt tay, "Đại hội rất đặc sắc." "Vất vả rồi."

Dưới ánh đèn sân khấu chói mắt, Nguyễn Niệm Sơ liếc mắt liền nhìn thấy Lê Đăng.

Cô trong khoảnh khắc ngắn ngủi này sinh ra chút suy nghĩ.

Năm đó ở Campuchia, lúc ban đầu một khoảng thời gian rất dài, cô đối với anh ta ấn tượng đều là "một người lòng dạ độc ác cùng với khuôn mặt đáng ghét bại hoại". Bây giờ nhìn lại, cái ấn tượng này xác thực không chính xác. Anh ta với khí chất tương mạo đó, như thế nào cũng không cùng "khuôn mặt đáng ghét" liên hệ với nhau.

Nguyễn Niệm Sơ bỗng nhiên muốn cười. Cô ở thời kì hoa si thì tâm như nước lạnh, mà trong thời kì tâm như nước lạnh lại nổi lên háo sắc. Có thể thấy được cô kì thật rất khao khát...

Biểu hiện trên mặt Lê Đăng rất nhạt, cứ theo thứ tự lần lượt bắt tay các diễn viên, anh đi tới trước mặt Nguyễn Niệm Sơ, vươn tay.

Cô nhìn năm ngón tay thon dài mạnh mẽ, không khỏi toát ra ý niệm trong đầu — người chủ trì vừa nãy đã thông báo qua tên cô, không biết anh nghe qua sau đó, có hay không nhớ lại đến cô.

Chỉ ngắn ngủi vài giây, hai tay cô nắm chặt tay Lê Đăng. Xúc cảm cứng rắn mà thô.

Anh nhếch môi, cười cực kì nhạt, "Vất vả rồi."

Xem ra vị thủ trưởng này trí nhớ thật sự rất kém. Nguyễn Niệm Sơ hơi khom lưng, biểu lộ ra một nụ cười sáng lạn, "Ngài đừng nói vậy, hẳn là nên thế."

Tầm mắt Lê Đăng nhân nhạt thu về. Nguyễn Niệm Sơ biết anh ta muốn tiếp tục cùng các diễn viên khác bắt tay, rất tự giác lui về sau nửa bước.

Không ngờ, vừa lui về thì đập phải váy của người phía sau. Người nọ cau mày, "Cô làm cái gì vậy?" Vừa nói vừa đẩy cô một cái. Mất cả chân cô vốn có

thương tích, chịu một cái đẩy liền đứng không vững, mảnh liệt lao đảo về phía trước.

Nguyễn Niệm Sơ trong lòng chìm xuống. Cô vốn định mượn lực, lại nhớ đến người đang đứng ở trước mặt là ai nên sau lại từ bỏ, nhưng mà làm cô không nghĩ tới chính là, cánh tay đột nhiên vươn ra, trước khi cô bị ngã sắp xuống được người vững vàng đỡ lấy.

Khoảng cách nhảy mất kéo gần, hơi thở của người kia phả trên mặt cô. Mạnh mẽ, xa lạ, lại có chút quen thuộc đã mất từ lâu.

Nguyễn Niệm Sơ thực sự cảm lạnh. Cô như thế nào cũng không nghĩ tới, cùng cố nhân cửu biệt gặp lại, sẽ biến thành một màn lúng túng cùng mắt mặt như vậy.

Cô cười khan, rất nhanh, không lộ dấu vết tránh khỏi tay Lê Đăng, "... Cảm ơn."

Lê Đăng không tiếp lời, tầm mắt đảo qua đáng đứng xiên xẹo của cô, nhủ mảy mai, "Có thể đứng vững?"

Cô gật đầu.

Ánh mắt anh dừng trên làn váy của cô. Lễ phục rất dài, làn váy xoã tung to rộng, chỉ lộ ra một bên mắt cá chân. Tinh tế, như bạch ngọc. Bên kia không nhìn thấy. Anh nhát giọng hỏi: "Chân của cô làm sao?"

Nguyễn Niệm Sơ nói: "Không có việc gì."

Cô nói xong, rõ ràng cảm giác được Lê Đăng nhìn cô một cái. Ánh mắt sắc bén bức người giống như năm đó, cô hơi nhủ mảy, trong lòng đột nhiên căng thẳng. Cũng may trong cái chớp mắt tiếp theo, anh liền xoay người rời đi.

Nguyễn Niệm Sơ không nguyên do mà thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt hơi đổi, nhìn thấy vị trí xa mấy bước, Lê Đăng đang cùng Lý Tiểu Nghiên bắt tay, nữ chủ trì treo lên nụ cười trên mặt cả tối giờ phút này rốt cuộc giải phóng, lộ ra tiếng cười phát ra từ nội tâm.

Trong sách nói, tình yêu mỹ mãn là khi tươi cười, nụ cười của nữ nhân sẽ phát sáng lên.

Bọn họ tình cảm khẳng định là rất tốt.

*

Đại hội rất thành công, các nhà lãnh đạo đều đánh giá rất cao. Sau khi kết thúc, tảng đá lớn trong lòng đạo diễn cuối cùng cũng rơi xuống đất, liền kêu đoàn văn công cùng đoàn lãnh đạo chủ chốt diễn xuất mở tiệc ăn mừng.

Đoàn trưởng ở trong phòng trang điểm tìm được Nguyễn Niệm Sơ, vui mừng cười nói: "Niệm Sơ à, giỏi lắm. Hôm nay ca xướng thật không tệ, vài nhà lãnh đạo đều điểm danh khen ngợi cô."

Cô vội vàng tháo trang sức, nghe vậy ha ha cười gượng hai tiếng, quay ra làm chân chó nói qua loa: "Chủ yếu đều là do cách chỉ đạo của đoàn trưởng."

Tâm tình đoàn trưởng tương đối tốt, còn nói: "Trong chốc lát không có chuyện gì chứ? Đi một chút đi, cùng chúng tôi đi ăn cơm."

Nguyễn Niệm Sơ uyển chuyển cự tuyệt, "Cảm ơn đoàn trưởng. Tôi không đi được, mẹ tôi gần đây thân thể không thoải mái, tôi phải về sớm một chút." Cái loại tụ hội này từ trước đến nay cô đều không tham dự. Nguyên nhân một là do cô từ lượng không được, nguyên nhân hai là do cô kỹ thuật diễn không tốt.

Đoàn trưởng cau mày, liếc nhìn bốn phía, sát đến gần cô vài phần, thanh âm ép đến trầm thấp: "Cô như thế nào lại không thông suốt. Hôm nay nhiều lãnh đạo ở đây như vậy, nếu cô để lại ấn tượng tốt, đi theo ăn cơm để lộ cái mặt, vậy về sau "làm việc" không phải dễ dàng hơn sao?"

Đoàn trưởng cũng có lòng tốt, đang vì tương lai cô được chuyển thành chính thức mà bày mưu tính kế, dù sao mỗi diễn viên ký hợp đồng mục tiêu đều là chuyển chính thức lấy được quân tịch. Chỉ tiếc, Nguyễn Niệm Sơ là người bên trong không bình thường.

Cô cười cười xin lỗi, vẫn là câu nói kia, "Đoàn trưởng, tôi hiểu được ý ngài. Nhưng mẹ tôi thân thể thật sự không thoải mái, mà tôi cũng thật sự muốn về nhà sớm."

Đoàn trưởng thấy cô dầu muối không ăn, chỉ có thể bắt đắc dĩ lác đầu rời đi.

Tám giờ bắt đầu dạ hội, mười giờ rưỡi mới kết thúc. Thay quần áo, tháo trang sức, rửa mặt, thời điểm Nguyễn Niệm Sơ rời khỏi cung nghệ thuật, bên ngoài phố cũ đã không còn một bóng người.

Hai bên đèn đường ánh lên màu vàng sáng óng ánh. Cô đeo túi xách, thông thả đi trên rìa đường phố cũ, chuẩn bị lên đường lớn để bắt taxi. Gió đêm hơi lạnh, ánh sáng đem bóng cô kéo thành đường dài.

Lúc này, sau lưng bỗng truyền đến tiếng động cơ ô tô.

Nguyễn Niệm Sơ theo bản năng quay đầu lại. Là một chiếc xe Jeep màu đen, kiểu xe cao mà to, ở trên con đường không rộng lắm càng có vẻ chói mắt. Cô liếc nhìn hướng bãi đỗ xe ở cung nghệ thuật, rất nhanh liền thu hồi tầm mắt.

Xe Jeep đến từ xa đến gần, sau đó, dừng lại bên cạnh cô.

Nguyễn Niệm Sơ sinh lòng hoài nghi. Một khắc đó, trong đầu nàng dần hiện ra những tin như là "Nữ nhân trẻ tuổi đêm khuya mắt tích bị vút xác". Cô quay đầu, buông lái cửa sổ xe vừa vận hạ xuống.

Người lái xe là Lê Đăng.

Cô trong nháy mắt kinh ngạc.

Người kia liếc cô một cái, "Nguyễn Niệm Sơ,"

Nguyễn Niệm Sơ mi mắt nhảy lên một cái. Ngay sau đó liền nghe thấy anh lãnh đạm nói tiếp, "Cô tên là như vậy phải không?"

"... Đúng." Cô gật gật đầu, "Tôi là Nguyễn Niệm Sơ. Thủ trưởng tìm tôi có chuyện gì không?"

Lúc này chỗ ngồi phía sau vang lên thanh âm của Lý Tiểu Nghiên, cô ấy cười khanh khách nói: "À, là như vậy, vừa rồi trong phòng hoá trang tôi nhặt được thẻ công tác của cô. Thật là trùng hợp nha, lại gặp được cô ở chỗ này." Vừa nói, cô ấy vừa cầm dây thẻ công tác đưa ra cửa kính xe.

Nguyễn Niệm Sơ đi tới nhìn một chút, thật đúng là của cô, liền vội vàng hướng hai người nói lời cảm ơn.

Lý Tiểu Nghiên xua tay, "Chỉ là chuyện nhỏ thôi." Sau đó nhìn trái nhìn phải, "Ồi, cô một lúc sau về nhà kiểu gì?"

Nguyễn Niệm Sơ nói: "Bắt xe."

Lý Tiểu Nghiên nhủ mày, "Đã trễ thế này, cô thân là con gái một mình bắt xe rất nguy hiểm. Lại đây, lên xe, nhà cô ở đâu chúng tôi sẽ đưa cô về."

"Không cần làm phiền đến hai người." Nguyễn Niệm Sơ cười cự tuyệt, "Hai người mau trở về đi, cảm ơn."

"Vậy được rồi, cô nhớ chú ý an toàn."

"Được." Hai người hàn huyên vài câu, sau đó con xe Jeep màu đen liền thẳng tắp phóng vào màn đêm phía trước.

Trên xe, Lý Tiểu Nghiên sôi nổi nói cái này, tâm sự cái kia, nỗ lực để tìm được đề tài chung. Lê Đăng không nói nhiều, tình cờ trả lời, cũng chỉ là lạnh nhạt qua loa.

Cô ấy bỗng nhiên cảm thán: "Anh thị lực thực sự quá tốt rồi, cảnh tối lờ mờ tắt đèn như vậy mà cũng có thể nhận ra Nguyễn Niệm Sơ. May mà có anh, không thì em lại phải tìm thời gian khác để đưa thẻ cho cô ấy." Nói xong dừng lại, hơi có điểm hồ nghi, "Nhưng mà, hôm nay anh cũng chỉ gặp cô ấy có hai lần, lại có ấn tượng sâu sắc như vậy?"

Lê Đăng không trả lời. Sắc mặt anh như cũ lãnh đạm, chỉ là lúc hơi cúi xuống trong mắt lại loé lên ánh sáng khác thường. Tự nhiên như hồi tưởng lại cái gì, nói: "Chân cô ấy thật giống như bị thương."

Lý Tiểu Nghiên nghe không rõ, "Anh nói gì cơ?"

Lê Đăng nhủ mày, trầm mặt không trả lời, ngay sau đó đánh tay lái, một vòng trở về đường cũ.

Nguyễn Niệm Sơ mới đi đến bên lề đường lớn, thấy bọn họ quay lại, mờ mịt, "... Xin hỏi hai người có chuyện gì sao?"

Trên xe, trình độ mờ mịt của Lý Tiểu Nghiên cũng không kém gì cô.

Ánh mắt Lê Đăng dừng trên mặt cô, chỉ nói hai chữ: "Lên xe."

Bạn đang đọc truyện *Bán Ngâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Khoảng mười một rưỡi đêm, Nguyễn Niệm Sơ mang một không khí quý dị trở về nhà.

Cô là được Lê Đăng đưa về.

Toàn bộ quá trình, anh ta ngoại trừ hỏi địa chỉ nhà cô ra thì cái gì cũng không nói. May có Lý Tiểu Nghiên, từ tây sang đông cười khanh khách tán gẫu,

đem bầu không khí lúng túng này hoà hoãn đi vài phần.

Đến tiểu khu, cô nói xong lời cảm ơn liền vội vã xuống xe, chạy bay như ma đuổi. Dù sao Kiều Vũ Phi có câu danh ngôn, làm kỳ đà cản mũi lâu nhất định bị sét đánh.

Mới vừa vào cửa, thanh âm mẹ Nguyễn đã từ phòng khách truyền đến, lời nhải nói: "Sớm biết trễ như vậy, mẹ đã bảo bố đi đón con. Đơn vị của con cũng thật là, nào có người diễn xuất nào muốn làm đến quá nửa đêm chứ... Chưa ăn cơm tối chứ? Để mẹ nấu cho con bát mì."

Nguyễn Niệm Sơ thay dép lê, "Không cần đâu ạ. Trước đó con đã ăn cơm công tác rồi."

Mẹ Nguyễn nhíu mày, "Vội vội vàng vàng khăng định chưa ăn no. Con đi tắm rửa trước đi, xong rồi thì đi ra ăn thêm chút nữa."

Nguyễn Niệm Sơ không có cách nào, đành phải đồng ý, vừa vịn tường vừa chậm rãi dịch đến hướng phòng. Mẹ Nguyễn thấy động tác cô không được tự nhiên, tầm mắt dõi xuống, dừng ở trên đùi cô, lông mày tức thì nhíu chặt: "Con chân là bị làm sao?"

Cô nói: "Con lúc lên sân khấu gấp quá, bị trật chân một chút."

Mẹ Nguyễn vừa nghe liền cảm thấy đau lòng, xoay người đi lấy rượu thuốc rồi trở lại, quở trách nói: "Là người lớn rồi, đi đường mà cũng có thể bị trật chân." Vừa nói vừa đỡ Nguyễn Niệm Sơ ngồi xuống sofa, "Tự mình cởi dép ra đi."

Nguyễn Niệm Sơ không dám kháng chỉ, nhanh nhanh cởi dép ra rồi đem chân bị thương gác lên đùi mẹ Nguyễn, cười gượng hai tiếng: "Mẹ, hãy nể tình con là con gái ruột của mẹ, mẹ nhẹ thôi nha."

Mẹ Nguyễn hừ lạnh một tiếng, đổ rượu thuốc thẳng xuống mắt cá chân đang sưng đỏ của cô, Nguyễn Niệm Sơ đau đến mức gào thét lên. Mẹ Nguyễn mắng cô, "Chính mình không cẩn thận giờ còn có mặt mũi kêu đau, nhin cho mẹ." Lực đạo trên tay nhẹ nhàng hướng xuống, lại nói: "Đứng rồi, mẹ có thứ tốt muốn cho con xem."

Nguyễn Niệm Sơ đoán được cái gì, "Ảnh chụp đối tượng hẹn hò?"

Mẹ Nguyễn nheo mắt cười nhìn cô, "Lần này, dì Lư con một lần tìm cho con bốn người, bốn bức ảnh mẹ đều đã chọn ra. Mẹ cũng không làm khó con, trong bốn người chọn một là được."

Nguyễn Niệm Sơ trầm mặc đỡ trán, không hiểu thứ tốt này "tốt" ở chỗ nào. Cô nhiều lúc cũng bội phục mẹ mình dù là người đánh trận nào thua trận đó, nhưng luôn có tinh thần hăng hái cao, đặc biệt là trong việc tìm đối tượng hẹn hò cho cô. Cô không tình nguyện, nhưng vẫn luôn phối hợp. Dù sao mẹ là người trung niên, có chút yêu thích cũng không dễ dàng, chính như câu tục ngữ kia — cô không sao cả, mẹ cô vui vẻ là được rồi.

Vì thế Nguyễn Niệm Sơ hơi yên lặng, xoè tay gờ ra, "Cho con xem đi."

Mẹ Nguyễn sững sốt, "Con nha đầu này đòi tính sao, tích cực như vậy?"

Nguyễn Niệm Sơ lắc đầu, "Con chỉ sợ chờ đến chút nữa mới nhìn thấy bức ảnh thì nuốt không trôi."

Mẹ Nguyễn nâng tay thưởng cho cô một phát bạo lực.

Mấy phút sau, bốn tấm ảnh được đóng dấu đặt trước mặt Nguyễn Niệm Sơ. Mẹ Nguyễn nói lời thăm thía, "Mấy đối tượng này diện mạo cũng tầm trung. Nhưng nam nhân ấy mà, trung hậu đáng tin cậy là điều quan trọng nhất, có tướng mạo cũng không thể làm ra cơm ăn được. Bốn người này, bằng cấp thấp nhất là thạc sĩ, công tác ở viện nghiên cứu vật lý cũng có, làm tài chính cũng có, đều là nhân tài trong giới nhân tài."

Cô một bên vừa nghe mẹ cô thuyết giáo, vừa thờ ơ cầm lấy một tấm ảnh, chỉ liếc mắt một chút, liền nhanh chóng đặt xuống bên cạnh. Gật đầu, "Có thể thấy được nhân tài". "Thông minh tuyệt đỉnh."

Mẹ Nguyễn ngẹn một cái, bị cô làm cho tức chết, "Ba tấm kia không phải là còn chưa nhìn đến sao? Nhanh nhanh chọn, để mẹ còn bảo dì Lư hẹn thời gian với người ta."

Nguyễn Niệm Sơ lại cầm lấy ba tấm khác. Những người đàn ông độc thân này từ cao đến thấp đủ cả, có béo có gầy, điểm giống nhau chính là đều là người Văn Thành, đều có công việc tốt. Cô nhìn tấm này rồi đến tấm kia, cuối cùng chọn một tướng mạo nhìn vừa mắt nhất đưa cho mẹ Nguyễn, ngập dài, "Là anh ta đi." Nói xong đứng lên, chuẩn bị đi tắm rửa.

Mới vừa đi được hai bước, liền nghe thấy thanh âm điện thoại của mẹ Nguyễn và dì Lư.

"Tiểu Lư, Niệm Sơ chọn người đang làm công tác ở ngân hàng, em hãy liên lạc một chút, để chúng nó gặp mặt nhau đi.. Ừ đúng, chính là tên tiểu tử họ Trần ấy. Cái gì? Chờ em vẫn còn một người nữa? Làm công việc gì? Ồ, ồ." Mẹ Nguyễn nhíu mày nghĩ nghĩ, lại nói: "Hay là thôi. Vẫn phiền em liên lạc với cậu ngân hàng kia đi. Cảm ơn nhé."

Mẹ Nguyễn cúp điện thoại.

Nguyễn Niệm Sơ cầm lấy một quả táo, cắn răng rắc, thuận miệng hỏi: "Dì Lư nói gì vậy ạ?"

"Không có gì. Di ấy bảo di ấy còn biết một đứa con trai của bạn di ấy, cũng đang độc thân. Hỏi con có muốn xem ảnh hay không." Mẹ Nguyễn nói, "Nghe nói ba mười tuổi đã là thượng tá không quân, chức phó lữ. Mẹ nghĩ rằng, con vừa mất người ta, nhưng người ta có thể chường mắt con. Cho nên mẹ từ chối."

Thượng tá không quân, chức phó lữ.

Nguyễn Niệm Sơ tai trước tiên bắt được hai tin tức này. Trùng hợp như vậy, làm cho cô nhớ đến vị cố nhân cũ biệt kia, cùng người bạn gái chủ trì xinh đẹp cao gầy. Cô găm tảo, giọng điệu đùa cợt, "Nhân vật cấp thủ trưởng, đã ba mươi rồi còn không có đối tượng, không có chuyện đó đâu."

"Chắc do bạn rận quá." Mẹ Nguyễn nhún vai, "Làm lính, có bao nhiêu thời gian để nói chuyện yêu đương chứ?"

"Cũng đúng." Nguyễn Niệm Sơ gật đầu, vào phòng lấy quần áo ngủ, ngữ khí thuần khiết nói chuyện phiếm, "Di Lư có hay không nói cho mẹ biết anh ta là người lữ đoàn nào?"

"Hỏi cái này làm gì?"

"Tuy tiện hỏi một chút." Nguyễn Niệm Sơ thần nhiên nói, "Có thể con có bằng hữu quen anh ta."

"Hàng không lữ."

Vừa dứt lời, vẻ mặt thờ ơ của Nguyễn Niệm Sơ liền động lại, trong lúc nhất thời, trong đầu cô có trăm nghìn ý nghĩ hoang đường đang gào thét lướt qua. Cô không tin trên đời lại có điều trùng hợp đến vậy. Vì thế lại hỏi: "Người kia tên gọi là gì ạ?"

Mẹ Nguyễn lắc đầu, "Cái này mẹ không biết."

Sau đó, làm cho mẹ Nguyễn không nghĩ tới chính là, Nguyễn Niệm Sơ thế mà lại nhét điện thoại vào trong tay bà, nói: "Nhanh mẹ, lập tức hỏi di Lư một chút đi."

"..." Mẹ Nguyễn cảm thấy khó hiểu. Nữ nhi này luôn thờ ơ tùy ý, thiếu chút nữa là lười đến mức chả màng những thế sự ngoài kia, bỗng dưng lại có một người làm con bé truy hỏi mãnh liệt, thật sự là hiếm thấy.

Dù không hiểu, điện thoại vẫn được gọi đi. Sau đó khi nghe được đáp án, mẹ Nguyễn còn thuật nguyên lại cho Nguyễn Niệm Sơ, nói: "Người kia họ Lê. Gọi là Lê Đăng."

Nguyễn Niệm Sơ ánh mắt đột loé lên.

Cô không tin trên đời này có điều trùng hợp. Nhưng mà, cú và mặt này lại đến nhanh như lốc xoáy.

*

Lúc sau, Nguyễn Niệm Sơ không chủ động hỏi mẹ Nguyễn về chuyện Lê Đăng. Ngược lại là mẹ Nguyễn trong lòng nghi hoặc, uyển chuyển hỏi cô, có hay không có hứng thú với vị cán bộ không quân kia.

Nguyễn Niệm Sơ cũng không có phủ nhận. Trên thực tế, đều là những người độc thân nam tính, so với những nhân vật nhân tài tình anh hoặc là hỏi đầu hoặc là hỏi mập kia, cô đối Lê Đăng thực sự hứng thú hơn nhiều.

Ai bảo anh ta lớn lên đẹp trai, mà cô lại vừa vặn là nhan không [1].

[1]: Dễ xiêu lòng vì nhan sắc

Đối với đáp án này, mẹ Nguyễn rất vui mừng. Con gái trong phương diện tình cảm như bị khuyết gân, hai mươi mấy năm qua, chưa bao giờ quá để ý đến bất kì người khác phái nào. Dù con gái cảm thấy hứng thú với đối tượng, nhưng có thể gặp hay không thì không chắc.

Bà quyết định cho con gái một niềm vui bất ngờ.

Di Lư hơn nửa đời làm bà mối, miệng lưỡi sinh hoa, hiệu suất làm việc cũng cao.

Buổi chiều ngày thứ ba, Nguyễn Niệm Sơ nhận được tin nhắn Wechat của mẹ Nguyễn. Cô ấn mở, bên trong nhảy ra một cái danh thiếp, phía dưới mẹ Nguyễn nói rõ: "Di Lư gửi đến, đây là Wechat đối tượng hẹn hò của con. Thêm vào tâm sự."

Nguyễn Niệm Sơ liếc mắt nhìn tấm danh thiếp kia một cái, buông đi động xuống, tiếp tục luyện giọng.

Rất nhanh, mẹ Nguyễn gửi đến tin nhắn thứ hai: Thêm vào chưa? Chụp lại gửi ảnh cho mẹ xem.

"..." Nguyễn Niệm Sơ nhắm mắt day day mi tâm, một lát sau, động động ngón tay, nhấp vào tấm danh thiếp kia, hình đại diện cùng mô tả cá nhân đều không đặt, để trống không, chỉ có số tạo thành tên Wechat: 0714.

Nhìn qua thực đơn điệu.

Cô suy nghĩ một chút, liền gửi tin nhắn cho người ngân hàng kia để xác minh: Xin chào Trần An Khánh tiên sinh, tôi là Nguyễn Niệm Sơ.

Chỉ mười phút sau, đối phương đã chấp nhận.

Nguyễn Niệm Sơ đem giao diện nói chuyện phiếm chụp lại, gửi cho mẹ Nguyễn, coi như hoàn thành nhiệm vụ. Mẹ Nguyễn đáp lại bằng một mặt cười, cùng tin nhắn: Di Lư đã hẹn giúp các con thời gian gặp mặt cùng với phòng ăn. Bảy giờ tối, ở Bắc Uyển, phòng riêng tên là Phong Nhã Tụng.

Nguyễn Niệm Sơ im lặng vài giây, trả lời: Vâng.

Mẹ Nguyễn: Sau khi tan việc nhớ trang điểm lại, tô son môi, sửa sang quần áo và tóc tai đi.

Lần này, Nguyễn Niệm Sơ trực tiếp khoá màn hình di động. Ai biết mới vừa đặt xuống, thông báo Wechat có tin nhắn lại vang lên. Cô thoáng không kiên nhẫn, vừa cầm điện thoại lên nhìn, không ngờ tin nhắn lại gửi đến từ "0714".

— Hội nghị bị trì hoãn, thời gian gặp mặt đổi thành tám giờ.

"..." Nhìn chằm chằm dòng chữ trên di động, Nguyễn Niệm Sơ không nhịn được, phụt cười ra tiếng. Lần trước xem ảnh, vị tinh anh này hơi mập lại mượt mà, hình tượng rõ ràng hiền lành. Không ngờ lại tương phản là vị tổng giám đốc băng sơn.

Đại khái chính là tương phản mạnh trong truyền thuyết.

Cô cảm thấy thú vị, tâm tình cũng tốt lên vài phần, trả lời: OK.

*

Buổi chiều giờ tan tầm cao điểm, Nguyễn Niệm Sơ trên tàu điện ngầm ngã trái lại ngã phải, suýt chút nữa bị chen thành bánh thịt. May mắn chính là, trước một giây cô đi vào nhà hàng Bắc Uyển, di động liền vang lên, tin nhắn của mẹ Nguyễn đập vào tầm mắt: Trang điểm sửa sang lại đầu tóc, đừng quên.

Này ngược lại nhắc nhở cô.

Nguyễn Niệm Sơ liếc nhìn mặt kính của cây cột khách sạn.

Trong gương, cô để mặt mộc, tóc dài màu đen xoa ngang vai, thoáng xúc động. Khinh trang điểm cũng không có vẻ quá khó coi.

Nguyễn Niệm Sơ nhìn chính mình một lúc, lát sau, vuốt vuốt tóc, lấy son ra tô lên môi. Tuy cô đối với lần ra mắt này không ôm một chút ảo tưởng nào, nhưng trang điểm nhẹ gặp người là tôn trọng, không thể thiếu.

Làm xong tất cả, cô đi vào nhà hàng. Người phục vụ cười khanh khách tiến lên nghênh đón, đưa cô đi vào thang máy.

Phong cách trang trí của Bắc Uyển là kiểu Trung Quốc cổ kính. Ra khỏi thang máy, tầng bốn từ phòng khách cho đến hành lang, đều treo đèn lồng sừng dê. Nguyễn Niệm Sơ dừng lại trước cửa phòng Phong Nhã Tụng.

Người phục vụ lễ phép gõ cửa một cái, sau đó mời mở cửa mời cô đi vào.

Trần An Khánh còn chưa tới, trong phòng cũng không có người nào khác.

Cô nhíu mày, mắt nhìn di động. Hiện tại là bảy giờ năm mươi phút, cách thời gian ước định sớm hơn mười phút. Cô liền đến bàn gần đây ngồi xuống, chuẩn bị làm chút nhiệm vụ trong trò chơi.

Mới vừa kết nối với mạng không dây, sau lưng bỗng nhiên truyền đến một loạt tiếng bước chân.

Nguyễn Niệm Sơ ngạc nhiên, theo bản năng liền đứng dậy quay đầu lại.

Trong phòng rửa tay có một người đi ra. Vóc dáng hần rất cao, đèn lồng sáng chực chiếu xuống từ trên đỉnh đầu hần, phác hoạ ra một đường nét lưu loát gọn gàng, quần tây đen, vẫn là bộ mặt anh tuấn lạnh lùng, cũng vẫn là biểu tình luôn lãnh đạm thờ ơ kia.

Vẫn là trong kí ức của cô, không quá mức khác biệt.

Sau một lát sững sờ, Nguyễn Niệm Sơ phục hồi lại tinh thần, cong môi, hướng về phía anh ta cười một cái mình tự cho là tự nhiên nhất, "Anh cũng ở chỗ này chờ người sao? Thật ngại quá, tôi có khả năng đến nhầm chỗ." Nói xong liền chuẩn bị rời đi.

Người kia đem khăn giấy lau tay ném vào thùng rác, liếc mắt, nhàn nhạt nhìn cô một cái: "Cô không đi nhầm."

"..." Nguyễn Niệm Sơ động tác đột nhiên dừng lại.

Phía sau cô, sắc mặt anh thông dong ngồi trở lại trên ghế, nói lòng hai nút áo trên cổ, "Người cùng cô ra mắt chính là tôi. Mời ngồi."

Bạn đang đọc truyện *Bán Ngâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Tình cảnh này ở trong mắt Nguyễn Niệm Sơ, trình độ hài kịch quả thực có thể cùng chuyện bạn trai cũ bắt cá hai tay mạng ra so sánh.

Bảy năm trước, cô ở Campuchia trở về từ cõi chết, bảy năm sau, cô cùng ân nhân cứu mạng gặp lại, hơn nữa còn không hiểu sao lại trở thành đối tượng xem mắt của đối phương. Nội dung vở kịch này, không làm thành một tiểu thuyết tư liệu thì sống đều đáng tiếc.

Hiển nhiên, đây là mẹ cô cùng với di Lư liên thủ tạo ra một màn kịch, không nghĩ tới dùng sức quá mạnh, kinh hi thành kinh hãi.

Lệ Đăng đúng là rất bình tĩnh.

Anh cầm lấy ấm trà rót nước vào chén, đẩy đến trước mặt cô, hờ hững tự nhiên, "Hôm nay tan trễ, để cô đợi lâu."

Nguyễn Niệm Sơ chần chờ một lát, chỉ có thể ngồi vào ghế đối diện anh ta, cười cười, "Không có. Rõ ràng là anh đến trước so với tôi."

"Nguyễn tiểu thư thích khẩu vị món ăn nào?"

"Cái gì cũng được."

Lệ Đăng đem thực đơn đưa cho cô. Nguyễn Niệm Sơ xua tay, lễ phép nói, "Tôi ít khi gọi món, anh cứ gọi đi."

Mỗi người một câu, anh hỏi tôi đáp.

Nguyễn Niệm Sơ bỗng nhiên có chút cảm thán. Xem ra trí nhớ kém cũng có lúc là chuyện tốt, ví dụ như trong trường hợp này, ngoài mặt có thể biểu hiện như thường, nhưng lý trí khách quan trong lòng cô lại như chấm điểm, lúc lên lúc xuống, cô trong toàn bộ quá trình chỉ có thể cười lúng túng.

Bữa ăn một môi này thực sự ghê gớm.

Không bao lâu, món ăn đã chọn xong, người phục vụ đi vào lấy đi thực đơn. Trong nhất thời xung quanh đều tĩnh lặng.

Nguyễn Niệm Sơ cầm lấy chén uống chút nước, một lát sau, nỗ lực chủ động ý đồ làm hoà hoãn không khí, "Lệ đội những ngày gần đây, đều ở bộ chính trị không quân tham gia tổ chức học tập chứ?"

Lệ Đăng uống trà, gật đầu: "Đúng."

Cô câu môi, ngữ khí nhỉnh hót chen lẫn chút không tự nhiên, "Lệ đội còn trẻ như vậy đã là thượng tá, thật lợi hại."

Anh lãnh lãnh đạm đạm, "Lúc còn trẻ tương đối chiến nhiều mà thôi."

Nguyễn Niệm Sơ tự nhiên biết anh ta năm đó "chiến" ở nơi nào, hơi rũ mắt, lưng lay nước trong chén trà, lại hỏi anh: "Anh quê quán cũng ở Vân Thành sao?"

Tiếng nói rơi xuống đất, Lệ Đăng ngược mắt nhìn cô một cái, "Chưồng Bắc." Dừng lại vài giây, "Cô là người ở đâu?"

"Vân Thành."

Anh hơi nhướng mày, "Nói một chút xem."

"..." Cái chén trong tay Nguyễn Niệm Sơ hơi hoảng, trệ xuống, vài giọt nước trà trong nháy mắt từ chén tung toé ra, làm ướt mu bàn tay cô. Cũng may về kinh ngạc trên mặt cô chỉ chột loé liền lướt qua. Rất nhanh, cô cong môi, tận lực làm cho vẻ mặt mình khôi phục như thường, nói: "Vân Thành là thành thị phát đạt số một số hai cả nước, dân cư số lượng lớn, kinh tế phồn vinh... Cái gì cũng tốt, chỉ là giá hàng quá cao, sương mù cũng tương đối nghiêm trọng..."

Một khắc đó, cô lại thấy quốc gia Đông Nam Á kia, chỗ rừng cây kia, gian nhà gỗ trúc kia, lại nghĩ tới một lần duy nhất bọn họ tán gẫu.

Nói xong, Nguyễn Niệm Sơ trầm mặc, Lệ Đăng thần sắc lãnh đạm nhiều năm như một.

Toàn bộ căn phòng trong giây lát im lặng.

Đúng lúc này, cửa phòng vang lên tiếng gõ, người phục vụ mang món ăn đi vào. Nhà hàng này nổi danh cả thành, đồ ăn mỹ vị tinh xảo, trên bàn ăn được đặt lên bốn nệm một canh mùi thơm nức mũi, nhưng lại chậm chạp không có ai động đũa.

Một lát sau, Nguyễn Niệm Sơ hít sâu một hơi thở ra, tầm mắt hướng lên trên, thẳng tắp nhìn về phía đối diện. Cô nói, "Anh đã sớm nhận ra tôi, vì sao lại xem như không quen biết?" Nhìn người đang được đặt thức ăn xuống, thánh khiết như người vĩ đại giải phóng quân, không ngờ sẽ có hương vị xấu này.

Đối phương mờ mịt nhìn cô, không chút để ý đáp, "Tôi lúc nào làm như không quen biết?"

"..." Cô im lặng, nháy mắt không có lời nào để nói. Nghĩ lại, hai lần chạm mặt đều có sự xuất hiện của người thứ ba, có lẽ, anh ta chỉ không muốn phải phiền toái giải thích với người khác, hoặc có thể, tính tình của anh ta vốn quái dị như vậy.

Vì thế, tiết mục coi mắt cứ như vậy phát triển theo hướng từ kinh sợ, rồi trở nên hiềm nghi, cuối cùng thành khó bề phân biệt. Nguyễn Niệm Sơ có chút không hiểu, nếu nhớ rõ cô, sao anh ta lại đồng ý với lần ra mắt này. Sau mấy giây khó hiểu, cô liền trực tiếp đem sự nghi ngờ này hỏi lên.

"Anh đã nhớ rõ tôi, vậy vì sao lại đồng ý lần ra mắt này?"

Lệ Đăng uống nước, ngữ khí rất lãnh đạm: "Hai câu này có liên hệ sao?"

Nguyễn Niệm Sơ lại im lặng. Người này cùng năm đó rất giống nhau, luôn luôn có bản lĩnh làm cô á khẩu không trả lời được. Lần này cô đã có kinh nghiệm, đơn giản cầm lấy đũa chăm chú ăn cơm, không hề chủ động cùng anh ta tán gẫu nữa.

Lệ Đăng nhìn chằm chằm cô một lát, mở miệng, "Sau khi cô tốt nghiệp liền đi tới đoàn văn công?"

Nguyễn Niệm Sơ nói: "Là đoàn diễn xuất phía dưới quân khu."

Anh ngoắc ngoắc môi, "Những địa phương đó yêu cầu cao, người không có tài năng sẽ không vào được, cũng không chờ được. Cô bản lĩnh không nhỏ."

Không biết tại sao, Nguyễn Niệm Sơ cảm thấy lời khen ngợi này nói với người quen cũ rất không được tự nhiên. Người quen cũ, cô cũng không có ý định phùng má lên tính toán chuyện anh ta giả làm người tình anh mập, nghe anh ta nói xong cũng thành thực nói, "Anh quá khen. Tôi được vào đoàn diễn xuất cũng nhờ vào quan hệ người nhà tôi. Chỉ là một diễn viên ký hợp đồng, không quân tịch."

"Tôi đã nghe qua cô hát." Lệ Đăng nói, "Khá tốt."

Cô biết anh ta nói đến tiết mục đơn ca ngày đại hội đó, lễ phép đáp, "Cảm ơn."

Ngày cũng trò chuyện được câu được câu không.

Trong phòng bầu không khí vẫn tính là hài hoà.

Nguyễn Niệm Sơ gấp đồ ăn ăn cơm, Lệ Đăng ở đối diện nhìn cô ăn, chỉ tình cờ động động cái đũa.

Chốc lát, anh trong túi quần lấy ra một hộp thuốc lá cùng bật lửa, đặt trên bàn, thuận miệng hỏi cô, "Đề ý không?"

Nguyễn Niệm Sơ lắc đầu. Sau đó liền thấy anh ta ngậm thuốc lá, cầm lấy bật lửa, châm diếu thuốc, sau cặp mắt kia lượn lơ lẩn khói trắng, hơi nheo lại một chút. Ánh mắt của anh ta đen và sâu như biển, nhìn lâu, rất dễ làm cho người ta mơ tưởng viễn vông.

Vì thế cô lại nhìn về phía chiếc bật lửa trên bàn kia.

Hình vuông, bề mặt kim loại cổ xưa loang lổ. Vẫn là cái bảy năm trước.

Nguyễn Niệm Sơ bỗng nhiên hé miệng cười một cái.

Cái biểu tình rất nhỏ trong nháy mắt bị Lệ Đăng phát hiện. Anh ngược mắt, trong mắt thần sắc không rõ, "Cô cười cái gì?"

"Không nghĩ tới còn có thể gặp lại anh." Cô cũng nhìn về phía anh, ánh sáng màu cam nhạt ánh vào đôi mắt trong trẻo, ý cười dịu dàng, lời nói chân thành, "Bảy năm trước anh cứu tôi, khi đó quá vội vàng, không thể thân thân nói lời cảm ơn với anh, hôm nay nhất định phải bù đắp. Cảm ơn ân cứu mạng của anh, Lệ đội trưởng."

"Năm trong chức trách." Anh vẫn là bốn chữ đơn giản như vậy, nói cảm ơn thì đáp lời, cùng năm đó đều như thế.

Lúc sau lại yên tĩnh vài giây. Cô gật gật môi, lời muốn nói lại thôi.

Anh phìu khói bụi, liếc mắt một cái liền nhìn ra ý đồ của cô, "Muốn hỏi bà A Tân cùng Thác Lý?"

Nguyễn Niệm Sơ ánh mắt loé lên, gật đầu.

Lệ Đăng nhạt nói: "Bà A Tân đang ở viện dưỡng lão, rất tốt đẹp."

"Còn Thác Lý?"

"Cậu ta tuổi còn nhỏ, lại không làm ra hành vi nào quá mức tồi tệ, giam vài năm liền thả ra."

Cô truy hỏi: "Sau khi thả ra thì đi đâu? Đang làm cái gì?"

Anh nghe vậy động tác hơi ngừng lại, nhìn cô chăm chăm hồi lâu, nhướn mày hỏi lại: "Cái này có quan hệ gì với cô?"

"Tôi với Thác Lý cũng coi như là bằng hữu cùng hoạn nạn." Nguyễn Niệm Sơ chep miệng, cảm thấy rất đương nhiên, "Quan tâm tình hình gần đây một chút thì có gì không đúng?"

Ai ngờ, Lê Đăng mặt không hề cảm xúc nhà khói, nhắc nhở cô, "Nguyễn Niệm Sơ, hai chúng ta đang xem mắt."

"..." Nguyễn Niệm Sơ rơi vào một trận mờ mịt. Cũng may, đúng lúc này có tin nhắn đến cứu vớt cô — mẹ Nguyễn: Đừng quên hỏi tình hình về gia đình nhà trai.

Cô hậu tri hậu giác phản ứng kịp. Ý thức được, nhiều năm không gặp, sự quan tâm của cô đối với ân nhân cứu mạng, lại kém xa thiếu niên tán gẫu có mấy lần. Liền khụ hai tiếng, chuyển đề tài, "Lần trước tôi thấy anh và Lý Tiểu Nghiên đi cùng nhau, còn tưởng rằng bọn anh là quan hệ yêu đương."

Lê Đăng đáp: "Cô ấy là em gái của một bằng hữu tôi."

Bằng hữu có lòng tốt giới thiệu cho đối tượng, tiếc là thiếp cố ý, chàng vô tình, không thành. Độc thân nhiều năm như Nguyễn Niệm Sơ liền tự động đọc ra những lời hàm nghĩa này. Anh ta là thượng tá không quân chức phó lữ, tuổi trẻ tài cao, chiến công hiển hách, nhưng ba mươi tuổi đầu vẫn phải đi xem mắt, thật sự là gọi người bóp cổ tay. Nguyễn Niệm Sơ bỗng nhiên cảm giác được tâm lý có điểm cân bằng, tâm tình không khỏi tốt lên.

Lại thuận miệng hỏi, "Anh về sau đều ở lại Văn Thành sao?"

Lê Đăng đem mặt mày đầy ý cười của cô thu vào đáy mắt, tầm mắt dời đi, trả lời, "Tạm thời vậy."

"Tối chỗ này bao lâu?"

"Hai tháng rưỡi."

Nhớ không lầm thì, thời gian cô cùng với bạn trai cũ chia tay, cũng vừa tròn hai tháng rưỡi. Nguyễn Niệm Sơ đối với sự trùng hợp này cảm thấy kinh ngạc, lại hỏi: "Là cấp trên điều động sao?"

"Đúng."

Cô cảm thán, "Vậy thật là khéo."

Lê Đăng nhìn cô, ngữ khí rất nhạt: "Là rất khéo."

Khi đó, Nguyễn Niệm Sơ cảm thấy thế giới này thật sự rất kì diệu. Tuyệt không thể tả.

*

Bữa cơm kia nói là xem mắt, kì thật càng như là ôn chuyện, hai người nội dung trò chuyện cũng không liên quan đến bất cứ đề tài tình cảm gì. Nguyễn Niệm Sơ vốn muốn hỏi Lê Đăng, vì sao anh ta phải lưu lạc đến tận đây để xem mắt, nhưng suy nghĩ một chút, chung quy vẫn coi như thôi.

Cái gọi là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, cô vẫn không quên được tính cách anh ta có bao nhiêu tàn nhẫn, tính khí cũng không kém.

Cho dù hôm nay nhìn anh ta sự sắc bén như đã ăn đi, trầm ổn cẩn thận, là bộ dạng người tốt.

Sau đó, Lê Đăng đưa Nguyễn Niệm Sơ về tiểu khu nhà cô.

Hai người toàn bộ quá trình không hề giao lưu. Chỉ là khi tạm biệt, cô lại nói cảm ơn với anh lần nữa.

Lê Đăng lái xe đi.

Nguyễn Niệm Sơ một mình về nhà. Vừa vào cửa đã thấy mẹ Nguyễn cười híp cả hai mắt, vô cùng phấn khởi nói, "Thế nào? Có thích cái Surprise mẹ tặng không?"

Nghe mẹ cô phát âm tức cười, Nguyễn Niệm Sơ yên lặng lườm một cái, ngồi trên ghế sofa nghịch điện thoại di động.

Thấy bộ dáng của con gái, khuôn mặt tươi cười của mẹ Nguyễn liền có chút không nhịn được, nhăn mày lại, "Không thích hợp? Có phải đối phương tuổi tác lớn quá nói chuyện không được?"

Nguyễn Niệm Sơ nói, "Không phải."

Mẹ Nguyễn lo lắng, "Vậy rốt cuộc là có hi vọng hay là không?"

Nguyễn Niệm Sơ một tay chống má, nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ suy nghĩ chăm chú, sau một lúc lâu mới lắc đầu, nói: "Không biết."

Cô nói xong, đáy mắt mẹ Nguyễn lại lộ ra tia vui mừng. Đặt cửa đúng rồi, mẹ Nguyễn hiểu rất rõ con gái, không biết, không phải không có hi vọng.

*

Chớp mắt, cùng Lê Đăng xem mắt đã trôi qua hai tuần. Khoảng thời gian này, người Wechat số 0714 bị cô nhận nhầm thành vị tình anh ngân hàng kia, trong đêm đó chỉ gửi duy nhất một tin nhắn. Nội dung là: Móc chìa khoá của cô rơi trên xe tôi.

Nguyễn Niệm Sơ vừa nhìn thấy móc chìa khoá, cũng thật là, vì thế 囧囧 trả lời: Ồ. Cái đó không phải là đồ quan trọng gì, phiền anh giúp tôi ném nó xuống đi. Cảm ơn.

0714 liền không đáp lại nữa.

Làm mất móc khoá kia với bạn trai cũ của Nguyễn Niệm Sơ đều như nhau, bị cô đảo mắt liền vứt ra sau đầu. Nhưng mà, làm Nguyễn Niệm Sơ không nghĩ tới chính là, vào tuần hai ngày chủ nhật, hai thứ không quan trọng này lại cùng lúc xuất hiện một lần nữa.

Đó là một ngày nắng tươi sáng, sau buổi trưa gió êm sóng lặng.

Kiều Vũ Phi vốn dĩ hẹn Nguyễn Niệm Sơ đi uống trà chiều, lại vì tự dưng có chuyện gấp mà thả cô bỏ câu. Lúc đó, người cô đã ở phòng ăn kiểu Tây, hơn nữa vừa gọi hai phần cà phê cùng với đồ ngọt.

Đồ ăn lụi lại không được, trực tiếp rời đi, thì có vẻ quá lãng phí. Nguyễn Niệm Sơ liền lấy di động ra, tìm kiếm trên Wechat những đồng bọn có thể cùng cô ăn buổi trà chiều này.

Tìm tìm, một ảnh đại diện trống không vọt ra.

— Ở đâu?

Nguyễn Niệm Sơ hơi giật mình, phản ứng vài giây mới nhớ được số này là số của ai, nhú nhú mày, hỏi phục:

— Modrell phòng ăn kiểu Tây.

— Cùng ai?

—... Một mình.

— Mười phút sau tôi đến.

"..." Nguyễn Niệm Sơ sừng sốt, một lát sau mới chậm chạp gõ vài chữ: Anh tìm tôi có chuyện gì?

Lần này, Lê Đăng đại khái là đang lái xe, bởi vì anh trực tiếp trả lời bằng giọng nói. Nguyễn Niệm Sơ ấn mở, trong ống nghe liền truyền ra tiếng nói trầm thấp, lạnh lùng: "Trả lại cô móc chìa khoá."

Cô không nói gì. Nghĩ lại nghĩ, tới thì tới đi, dù sao chỉ là món ăn, ai ăn đều giống nhau hết. Coi như trả lại anh ta bữa cơm xem mắt kia.

Suy nghĩ như vậy, Nguyễn Niệm Sơ rời khỏi Wechat mở ra một ứng dụng game, bắt đầu chơi. Trò chơi này hôm kia cô mới tải về, trong giới bằng hữu, những tiểu cô nương trong độ tuổi hai mươi hầu như đều chơi trò này. Thông tục mà nói, chính là trong trò này nuôi dưỡng nam nhân, cùng với khi còn nhỏ mua sủng vật nuôi dưỡng chim cánh cụt không sai biệt lắm. (Chim cánh cụt ở đây mình dịch theo nghĩa gốc nên cũng không hiểu lắm, có thể là QQ chăng??)

Chuẩn bị cho cầu độc thân, rất thích hợp với cô.

Chơi một lúc, một trận thanh âm nam nữ nói chuyện từ cửa phòng ăn đi vào. Giọng nữ điệu đà oán giận, "Cái thời tiết quỷ này, dạo phố một lát liền nóng chết tôi rồi." Giọng nam mơ hồ không kiên nhẫn, "Đi vào liền không nóng."

Nguyễn Niệm Sơ tầm mắt bị hấp dẫn, rời khỏi điện thoại di động, nhìn về phía cửa.

Tình anh phối nữ nữ, tiểu tam phối tra nam

Cô kinh ngạc. Theo sau, lại thấy chỗ cửa dừng lại một con xe Jeep đen thì hơi tròn to mắt. Đó là xe Lê Đăng. Trực giác nói cho Nguyễn Niệm Sơ biết, cái buổi trà chiều bị Kiều Vũ Phi bỏ qua này, nhất định sẽ rất đặc sắc.

Bạn đang đọc truyện *Bán Ngâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Trêu chọc cô (3027 từ)

Sau sự kiện ngoại tình, người trong cuộc từ "mỹ nữ" đã chuyển thành "tiểu tam" trong miệng chúng bạn tốt của Nguyễn Niệm Sơ, chuột chạy qua đường người người dỗi đánh. Nhưng Nguyễn Niệm Sơ lại cảm thấy danh hiệu này không chính xác.

Trước khi kết hôn, mọi người đều có quyền theo đuổi tình yêu đích thực, huống chi, cô cùng tình anh vẫn chỉ là một đôi tình nhân trên danh nghĩa.

Bởi vì Nguyễn Niệm Sơ không biết họ và tên của mỹ nữ, lần đầu gặp mặt thì cô ta lại mặc một chiếc váy đỏ như lửa, vì thế cô lên đặt cho mỹ nữ một tên hiệu, không gọi là tiểu tam, mà gọi là Hoả Liệt Điều.

Nơi cửa tiệm, tình anh cùng Hoả Liệt Điều cùng đẩy cửa bước vào.

Nguyễn Niệm Sơ tắt trò chơi trong điện thoại, uống một ngụm cà phê, chuẩn bị cười hi hi lên tiếng chào hỏi hai người. Tiền nhiệm cùng đương nhiệm gặp nhau, xấu hổ khó xử nhất tất nhiên phải là tình anh, cô không tìm không phổi, rảnh rỗi không có việc gì, có thể đánh phá thành loạn.

Nhưng mà, không đợi Nguyễn Niệm Sơ mở miệng, tình anh lại trước một bước nhìn thấy cô.

Nguyễn Niệm Sơ rất xác định, khi ánh mắt của tình anh cùng chính mình tụ họp trong nháy mắt, đối phương khoé miệng, giật giật. Cô nụ cười càng thêm sáng lạn.

Tình anh rõ ràng không muốn cho Hoả Liệt Điều nhìn thấy Nguyễn Niệm Sơ. Hắn đỡ lấy thất lung của Hoả Liệt Điều, hơi nghiêng người, nỗ lực cản trở thị giác của cô ta.

Người phục vụ lễ phép hỏi, "Chào ngài, xin hỏi hai vị muốn ngồi tầng một hay tầng hai?"

Tình anh nói: "Tầng hai."

"Hừm, không đâu." Đôi môi đỏ mọng của Hoả Liệt Điều khê cong, làm nũng, "Em muốn ngồi tầng một cạnh cửa sổ."

Tình anh nhú mày, khoé mắt không ngừng ngó bàn nơi Nguyễn Niệm Sơ ngồi, nói: "Bên cửa sổ đã hết vị trí."

Hoả Liệt Điều không vui, quay đầu nhìn hướng cửa sổ, lần nhìn này, liền vừa vận chạm phải ý cười trong mắt Nguyễn Niệm Sơ. Nữ nhân kia chống tay lên má, tầm mắt thẳng tắp đối diện cô ta, ánh mắt trong suốt, thẳng thắn mà đơn giản. Hoả Liệt Điều biểu tình trong nháy mắt cứng đờ.

Cô ta đương nhiên nhớ rõ Nguyễn Niệm Sơ. Vị bạn gái cũ này, xinh đẹp đến mức ngũ quan không thể tìm ra chỗ nào không tỳ vết, chỉ là người quá lười biếng, kiêu mị lại kiêu mị, lực sát thương cũng không đủ.

Từ xưa đến nay, mỹ nữ tương phùng luôn có người thắng.

Hoả Liệt Điều tự nhận mình hoàn toàn thắng Nguyễn Niệm Sơ, vì thế sau giây lát cứng đờ, khoé miệng cô ta khê giương lên, nháy mắt tiếp theo, lập tức vòng qua tình anh đi đến.

Tình anh sững sờ tại chỗ, muốn ngăn cản cũng không kịp.

"Xin chào nha Nguyễn tiểu thư." Hoả Liệt Điều cười tươi như hoa, giọng nói ngọt ngào vừa mềm mại vừa mị hoặc, "Không nghĩ tới ở chỗ này lại tình cờ gặp cô, thật là khéo."

Nguyễn Niệm Sơ cười đến hào phóng, "Đúng vậy, rất khéo."

"Tôi với Đái Kiệt vừa chọn xong nhẫn cưới, liền muốn tới đây uống ít nước, nghỉ ngơi một chút." Hoả Liệt Điều mày hơi nhếch lên lộ rõ vẻ kiêu căng của người thắng, ngừng lại, cố ý dùng một bộ ngữ khí lễ phép hỏi, "Dù sao tất cả mọi người đều quen biết, chỉ bằng chúng ta cùng nhau?"

"Na Na, đừng càn quấy..." Tình anh lông mày càng nhíu chặt lại.

"Vậy thì cùng nhau đi." Nguyễn Niệm Sơ đánh gãy, ngữ khí lạnh nhạt tùy ý, "Tùy tiện ngồi."

Hai người vì thế ở bàn này ngồi xuống, Hoả Liệt Điều tâm tư bách chuyển, tình anh đứng ngồi không yên, chỉ có Nguyễn Niệm Sơ là tiêu sái nhất, gọi xong đồ uống liền vừa uống cà phê vừa chơi trò chơi, hoàn toàn coi bọn họ như không tồn tại.

Lúc này, Hoả Liệt Điều thoáng nhìn trên bàn có một phần bánh ngọt khác, giọng tỏ vẻ ngạc nhiên, "Nguyễn tiểu thư còn có bằng hữu sắp đến?"

Nguyễn Niệm Sơ gật đầu, "Đúng vậy."

"Bạn trai?"

"Không phải."

"Ồ." Hoà Liệt Điều mang theo bộ mặt nằm trong dữ liệu, tiếp theo lại nhiệt tình nói, "Đúng rồi, Nguyễn tiểu thư hiện tại vẫn còn độc thân phải không? Bằng hữu tôi nhiều, có muốn hay không để tôi giúp cô giới thiệu mấy người? Bất quá tôi vẫn còn đang học năm ba đại học, những bạn học kia của tôi.. Các cô về tuổi tác khả năng không mấy phù hợp."

Nguyễn Niệm Sơ bị sặc. Năm thứ ba đại học đã làm mẹ, lợi hại.

"Cô có thể chấp nhận tỷ lệ duyên không?"

"Không thể."

Một hồi đối thoại kết thúc, Nguyễn Niệm Sơ trước sau biểu tình ung dung như thường, Hoà Liệt Điều thấy, không khỏi cảm thấy mất hứng. Bên cạnh tình anh trầm mặc đã lâu, rốt cuộc hắng giọng một cái, hỏi tình trạng gần đây của nhị lão nhà Nguyễn, Nguyễn Niệm Sơ vừa muốn mở miệng, thì "Đình" một tiếng, là tin nhắn từ Wechat gửi đến.

Vừa mở ra nhìn thì thấy, là Lê Đăng: Đến rồi.

Không quá mấy giây, chiếc ghế ngồi bên cạnh Nguyễn Niệm Sơ bị kéo ra, cô liếc mắt, thấy vóc dáng cao lớn của nam nhân khom người ngồi xuống, thân sắc tự nhiên, khuôn mặt lãnh đạm.

Nguyễn Niệm Sơ nhấp môi dưới. Mười phút trước cô đã nhìn thấy xe của anh ta đến, từ bên đường đến phòng ăn, coi như chỉ dùng một cái chân, cũng không thể lâu như vậy.

Cô thậm chí còn hoài nghi người này đứng ở cửa nhìn xong một màn kịch rồi mới bước vào.

Cái bàn này, chỉ trong chốc lát liền đông đủ.

May mắn chính là, nhờ phúc của Lê Đăng, ban đầu Hoà Liệt Điều miệng nói không ngọt cùng với tên tình anh mới nói được câu đầu tiên, tất cả đều trong nháy mắt im lặng. Không khí vốn dĩ từ lúng túng xấu hổ, liền biến thành quý dị cùng áp lực, ngay cả không khí nóng bức đều như bị lạnh đi mấy độ.

Nguyễn Niệm Sơ ở trong lòng cảm thán, đây chính là sức mạnh của đặc chủng giải phóng quân. Khí tức này, so với năm đó chỉ có hơn chứ không có kém.

Hoà Liệt Điều cùng tình anh sắc mặt hồ nghi, nhìn Lê Đăng trong chốc lát, lại nhìn về phía Nguyễn Niệm Sơ, tựa hồ rất kinh ngạc khi cô có thể có một "bạn khác giới" xuất chúng như thế.

Lê Đăng ngay cả liếc mắt cũng không nhìn hai người.

Anh trực tiếp đưa cho Nguyễn Niệm Sơ móc chìa khoá hình con thỏ, "Cầm cẩn thận."

"... Cảm ơn." Nguyễn Niệm Sơ cười một cái, tiếp nhận đồ vật, xong xuôi liền giới thiệu mọi người với nhau, "Đây là Lê tiên sinh. Đây là Đái Kiệt tiên sinh, đây là..." Cô dừng lại, không thể nói nổi tên Hoà Liệt Điều.

Hoà Liệt Điều liền hướng Lê Đăng cười nói, "Tôi gọi là Từ Hiểu Na. Xin chào."

Lê Đăng gật đầu.

Từ Hiểu Na tính tình như đã quen thuộc, thấy anh dung mạo tuyệt sắc thần thái bất phàm, không nhịn được đã nghĩ ra vài câu tán gẫu. Liền hỏi: "Lê tiên sinh là bạn của Nguyễn tiểu thư?"

"Ừm."

"Như vậy a. Nguyễn tiểu thư là bạn gái cũ của vị hôn phu tôi, tôi cùng cô ấy cũng coi như là bằng hữu."

"Thật không?" Nghe vậy, Lê Đăng liếc mắt nhìn Nguyễn Niệm Sơ một cái, ngữ khí thờ ơ, "Các cô thật rộng lượng."

Nguyễn Niệm Sơ bị sặc, chỉ có thể cười gượng.

Từ Hiểu Na thì không bị ảnh hưởng chút nào, cười khanh khách lại hỏi, "Lê tiên sinh, có tiện hay không nói cho chúng tôi biết công việc anh đang làm là gì?"

Lê Đăng lãnh đạm: "Làm lính."

"Vậy..." Từ Hiếu Na còn muốn nói điều gì, nhưng lời nói chưa ra khỏi miệng, liền bị Nguyễn Niệm Sơ cắt đứt.

"Đứng rồi!" Cô nhìn về phía Lê Đăng cười nói: "Anh không phải bảo một lát nữa sẽ có việc sao? Đi trước đi." Trong kí ức, anh ta là người ít nói, người sống chớ gần, Từ Hiếu Na ồn ào như vậy, cô không thể lấy oán trả ơn mà kéo anh xuống nước được.

Lê Đăng nhìn chăm chăm vào đôi mắt cười rực rỡ của cô, một lát, cong cong khoé miệng, "Chuyện bên kia không vội."

"..." Mắt Nguyễn Niệm Sơ giật giật. Cho bậc thang còn không xuống, đây là cái thao tác gì?

"Trời nóng như vậy, không vội thì cứ ngồi đây chốc lát." Từ Hiếu Na rất nhanh liền nói tiếp, "Thật khéo, tôi cũng có một người anh làm quân nhân, tôi từ nhỏ đặc biệt sùng bái mấy người các anh. Lê tiên sinh là binh chủng gì vậy?"

Đái Kiệt nghe được liền nhú mày, bất mãn nói: "Lần đầu gặp mặt, em hỏi người ta chuyện này để làm gì?"

"Hỏi một chút thì có quan hệ gì?" Từ Hiếu Na hôm nay mặc trang phục như một tiểu công chúa, rất thích hợp với biểu tình làm nũng. Cô ta tiếp tục nhìn Lê Đăng, "Chẳng lẽ anh không tiện tiết lộ?" Từ thế cùng ngữ khí này, quen thuộc như chính hai người bọn họ mới là bằng hữu.

Tinh anh mặt đen đi một nửa.

Nguyễn Niệm Sơ cầm lấy một khối sừng trâu tưng, ánh mắt như có như không đảo qua Từ Hiếu Na cùng Lê Đăng. Người kia vẫn như cũ là vẻ mặt lạnh lùng, chỉ là ẩn đường hơi nhú lại, biểu lộ rằng lúc này anh rất không kiên nhẫn.

"Rắc rắc."

Cô cắn xuống một góc sừng trâu, suy đoán liệu anh có đứng dậy rồi đi luôn không. Sau đó quay đầu, dùng một ngữ khí quý dị thấp giọng hỏi tinh anh: "Này, vợ của anh bình thường cũng hay nói như vậy?"

Tinh anh nửa khuôn mặt còn lại đều đen nốt.

Nhưng mà, Lê Đăng không có rời đi cũng không có tức giận, anh chỉ thực bình tĩnh mà trả lời: "Hàng không binh."

Từ Hiếu Na rất khoa trương oa một tiếng, "Anh hẳn không phải là binh lính thường đi? Sĩ quan?"

"Tôi tốt nghiệp trường quân đội."

"Vậy anh là quan quân?" Từ Hiếu Na hứng thú càng tăng lên, "Anh tôi ba mươi tư tuổi, năm ngoài vừa mới thăng chức thiếu tá, anh chắc phải là thượng úy hoặc thiếu tá đi?"

Lê Đăng không trả lời. Anh bụng cá phê lên, liếc nhìn rồi lại đặt xuống, cầm lấy cốc thủy tinh trong suốt bên cạnh, uống nước lọc.

Nguyễn Niệm Sơ thấy Từ Hiếu Na cố chấp như vậy, liền rất tốt bụng giải thích nghi hoặc cho cô ta, "Lê tiên sinh là thượng tá không quân, quân hàm chức phó lữ."

Lời vừa dứt, Từ Hiếu Na cùng tinh anh đều sững sờ.

Sau đó, một lúc lâu hai người mới lấy lại tinh thần. Từ Hiếu Na trên mặt sùng bái chỉ thiếu một chút tràn ra, "Còn trẻ như vậy mà chức phó lữ, thật lợi hại!" Nháy mắt mấy cái, mang theo giọng thăm dò nói: "Phụ nhân của anh hẳn phải rất hạnh phúc."

Lê Đăng đặt cốc thủy tinh xuống, "Tôi chưa kết hôn."

Ngắn ngủi vài giây, đáy mắt Từ Hiếu Na có lưu quang chợt loé qua, nhẹ giọng hỏi: "Vậy anh có bạn gái sao?"

"Không có."

Anh liếc mắt, tầm mắt thẳng tắp nhìn khuôn mặt của người nào đó đang gặm sừng trâu, rồi nói tiếp, "Tôi đang theo đuổi Nguyễn Niệm Sơ."

Ngắn ngủi mấy từ, không khí toàn bộ đột nhiên thay đổi.

Tinh anh cùng Hoà Liệt Điều kinh ngạc. Mà Nguyễn Niệm Sơ tay run lên một cái, một phần ba sừng trâu tưng rơi trên mặt bàn, bốp.

*

Cái buổi trà chiều này, như Nguyễn Niệm Sơ dự liệu thật đặc sắc. Chỉ là cô đoán đúng được phần mở đầu, lại đoán không trúng được phần kết này, cuối cùng, bốn người tan rã trong không vui.

Kỳ thực chuẩn xác mà nói, "không vui" chỉ có tinh anh cùng Hoà Liệt Điều.

Tinh anh thì bất mãn Hoà Liệt Điều đối với Lê Đăng cái gì cũng hỏi, Hoà Liệt Điều lại tức giận vì câu nói cuối cùng của Lê Đăng — một người đàn ông

ưu tú như vậy, vì sao lại bại tướng dưới tay người như cô? Vì thế, trước khi cô ta rời đi, liền cố ý nhấn mạnh một lần nữa mối quan hệ giữa cô cùng tình anh.

Lệ Đăng lạnh mặt mắt điếc tai ngơ, căn bản không thèm để ý đến. Nguyễn Niệm Sơ thì vẫn đang khiếp sợ câu nói kia của Lệ Đăng, cũng không quan tâm đến cô ta.

Hoà Liệt Điều thấy mắt mặt, cảm tức, quay đầu rời khỏi tiệm cơm Tây. Cặp chân kia dáng vẻ bước đi có điểm đang chạy như bay, nửa điểm cũng không giống người mang lục giáp.

Bọn họ đi rồi, còn lại hai người cũng thuận theo đó mà rời đi.

Đang lúc hoàng hôn, mặt trời xa xăm treo ở phương xa.

Lệ Đăng đi phía trước, Nguyễn Niệm Sơ đi phía sau anh, một khuôn mặt không hề cảm xúc, một cái thì như đang nghĩ tới cái gì. Bỗng nhiên, bước chân Nguyễn Niệm Sơ dừng lại, nói: "Lệ Đăng."

Anh xoay người, hai tay đều đút trong túi quần, không chút để ý, ngược mắt lên nhìn cô.

Cô cười, "Cảm ơn anh."

Lệ Đăng nhìn cô, "Cô trừ bỏ câu này ra thì không còn câu khác?"

"..." Gặp lại tới nay, câu cô nói với anh nhiều nhất có vẻ chính là "cảm ơn". Nguyễn Niệm Sơ hơi dừng lại, một lát mới nói tiếp: "Tôi biết anh vừa này là đang giúp tôi. Kỳ thực anh không cần thiết phải làm vậy. Tôi cùng vị bạn trai cũ, quen biết nhau qua xem mắt, tôi cùng anh ta cũng không có tình cảm gì. Cho nên dù Từ Hiểu Na có nói chuyện gì, tôi cũng không quan tâm."

Lệ Đăng ánh mắt vẫn như cũ dừng trên khuôn mặt cô, bắt quá sau một khắc liền dời đi. Sau đó anh lạnh nhạt nói: "Hai người chia tay là đúng."

Cô ngẩn ra, "Cái gì?"

"Tên đàn ông kia không thích hợp với cô."

"..." Nguyễn Niệm Sơ trầm mặc, "Hừm, chính tôi cũng cảm thấy như vậy."

Một lát sau, Lệ Đăng móc từ hộp thuốc lá lấy ra một điếu đưa lên miệng, bật lửa, "Tôi trong chốc lát có việc, không đưa cô về được, cô hãy tự mình bắt xe về nhà." Nói xong anh phui phui tàn thuốc, lập tức đi về hướng con xe Jeep đen ở ven đường.

Mới đi được vài bước, đột nhiên, sau lưng lại gọi anh: "Lệ Đăng."

Anh lần nữa đứng yên. Theo hướng của cô chỉ để lại một bóng lưng.

"Nếu không..." Nguyễn Niệm Sơ hít sâu một hơi rồi thở ra, vài giây sau, thế nhưng lại nói ra một câu mà chính cô cũng không có nghĩ tới: "Chúng ta thử xem đi."

Xung quanh nháy mắt liền yên tĩnh.

Trong giây lát, Lệ Đăng nghe tiếng quay đầu, hoàng hôn không gắt, nhưng lại mị hoặc qua đôi mắt của anh.

Cô gái kia khoe miệng khẽ cười, nhạt nhẽo trong veo lại xen lẫn một tia thấp thòm. Giọng nói cô như thường: "Thực ra mà nói, tôi xem mắt đã nhiều lần, nhưng không có lần nào là thành công. Giữa chúng ta đã có tình cách mạng hữu nghị, sống chung, hẳn là so với người khác dễ dàng hơn. Hơn nữa tôi không có người trong lòng, anh chắc cũng không có đi?"

Tiếng nói rơi xuống đất.

Lệ Đăng cười một cái, nhích người tiến vài bước về hướng cô, mắt cúi xuống, đáy mắt lại không có chút ý cười nào, "Cô làm sao cảm thấy tôi không có?"

Cô vẻ mặt rõ ràng cứng đờ, nói: "Thật ngại quá. Lời mới vừa rồi coi như tôi chưa từng nói qua."

Anh lại xì một tiếng, bỗng nhiên xoay người gần sát lại, ngũ quan phóng đại, hơi thở nam tính mãnh liệt liền xâm nhập vào cảm quan cô. Cô mâu quang chớp động, đầu quả tim không hiểu sao run lên một cái, ngay sau đó nghe anh thờ ơ nói, "Làm thân nhiều lần như vậy, là muốn tôi giúp cô đối phó với gia đình cô. Đừng không?"

Nguyễn Niệm Sơ sùng sốt. Cô vừa mới nói những câu kia... Thì ra, là ý tứ như thế này?

Lệ Đăng nhìn cô giây lát, nói: "Giúp cô cũng có thể."

"Cái kia, thế chúng ta liền thử xem?"

"Vậy cô chuẩn bị gì để cảm ơn tôi?"

Nguyễn Niệm Sơ hơi nhũn mảy, nhất thời không biết phải đáp lời thế nào. Nhưng mà một giây sau, đối phương xì một tiếng, "Lại tin?"

"..."

"Bảo cô cảm ơn chỉ là trêu chọc cô." Lệ Đằng xoay người, chỉ chừa lại một cái bóng lưng, ngữ khí lãnh đạm, "Đi rồi. Tự mình phải chú ý an toàn."

Bạn đang đọc truyện *Bán Ngâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Hẹn hò? (2740 từ)

Nói ra thật xấu hổ, Nguyễn Niệm Sơ đếm kỹ trong hai mươi lăm năm tuổi đời của mình, số lần cô đề cập về đàn ông, bằng không.

Cũng không phải vì cô cao lãnh, nữ thần, kéo không xuống mặt, mà là do ở phương diện tình cảm cô rất trì độn. Đến nỗi sau sự kiện tình anh bắt cá hai tay, Kiều Vũ Phi một bên vừa giảng đạo một bên vừa trêu chọc cô, nói cô mặt Tây Thi nhưng mệnh Đông Thi, nửa đời sau nếu muốn tạm biệt đời xử nữ, chỉ sợ phải dùng đến công cụ.

Bây giờ lời ma chú này lại đang trên bờ vực bị phá vỡ.

Nguyễn Niệm Sơ thoát đàn.

Tin tức này, người thứ nhất cô nói là mẹ Nguyễn, thứ hai chính là Kiều Vũ Phi.

Tuy là bạn thân với nhau, nhưng người bạn này đời sống tình cảm với cô khác nhau một trời một vực. Theo như lời bạn bè khác mà nói, nếu bạn trai từ xưa đến nay của Kiều Vũ Phi tụ tập hết một đường, khung cảnh hẳn là rất đồ sộ, chắc chắn sẽ không thua kém gì một cửa hàng sắm uất nhất ở Vân Thành. Danh hiệu gái hồng lâu tuyệt đối không chỉ là hư danh.

Sau khi biết được Nguyễn Niệm Sơ có bạn trai mới, Kiều Vũ Phi đầu tiên cả kinh, rồi thờ dài, sau đó tuân theo một trái tim bát quái hỏi thăm, "Quen biết thế nào?"

"Ra mắt." Nguyễn Niệm Sơ trả lời như vậy.

Vừa nghe lời này, tâm tình đang nhảy nhót của Kiều Vũ Phi đã yên hơn một nửa, thờ dài nói, "Xem ra, nhất định muốn hoa nở chưa có kết quả đã không bệnh mà chết."

Nguyễn Niệm Sơ cảm thấy rất kì quái, "Tại sao?"

Bạn tốt đứng ở góc độ người từng trải, thuyết giáo với cô: "Trò chơi ái tình này, là hormone sau khi kịch liệt va chạm sẽ sản sinh ra đốm lửa, không phải tùy tiện mang cái thân đi ăn bữa cơm liền có thể có. Tên đàn ông bắt cả hai tay là ví dụ còn chưa đủ tươi sống sao?"

Nguyễn Niệm Sơ nhũn mảy, "Nói tiếng người."

Kiều Vũ Phi bị nghẹn, suy nghĩ chốc lát mới nói: "Được rồi, tao sẽ thay đổi một phương thức dễ hiểu hơn hỏi mảy. Bạn trai mảy tên gì?"

"Lệ Đằng."

"Mày muốn ngủ với Lệ Đằng không?"

"..." Nguyễn Niệm Sơ nhướn một bên lông mày, nghiêm túc suy nghĩ, lắc đầu.

"Lệ Đằng muốn ngủ với mày không?"

"..." Nguyễn Niệm Sơ lông mày thiếu chút nữa lên đến tận trời, kinh sợ một hồi, lắc đầu.

"Này không được rồi." Kiều Vũ Phi thất vọng mà thán, "Chúng mày đều không có điện, chứng minh hai người đều không có cảm giác, nói trắng ra ngồi cùng nhau cũng chỉ là thảo luận." Theo quan điểm tình yêu của Kiều Vũ Phi, tình cảm cùng ham muốn rất đồng bộ, ấn tượng đầu tiên là nảy sinh hảo cảm, từ hảo cảm sẽ nảy sinh ra tình cảm, từ tình cảm sau đó sẽ nảy sinh đến tình dục, chuyện đó lại không quá tự nhiên.

Nguyễn Niệm Sơ kinh nghiệm thiếu thốn. Đối với lý luận này của bạn tốt, cô vẫn giữ được thái độ, chỉ có chút tò mò, "Theo như lời mày nói, thích anh ta chẳng khác gì muốn ngủ với anh ta?"

Kiều Vũ Phi hướng cô lắc lắc ngón tay, nói: "Không phải hoàn toàn. Chuẩn xác mà nói, nếu thích một người, mày khẳng định sẽ nghĩ muốn ngủ với anh ta, nhưng nếu muốn ngủ với một người, không nhất định mày phải thích thì mới được." Nói xong lại lên mặt cụ non bổ sung, "Được rồi, trước tiên đừng động những thứ này. Yêu đương thôi, ai nói bắt buộc phải yêu thích lẫn nhau, nếu đối phương là người vừa soái vừa có tiền, nói chuyện chút cũng không mất mát gì, vừa vận mẫu thân mày bên kia cũng sẽ yên tĩnh đi."

"Ừ." Không thử xem làm sao biết.

So với bạn tốt Kiều Vũ Phi, Nguyễn Niệm Sơ ở chỗ mẹ Nguyễn được đáp lại tích cực hơn nhiều.

Mẹ Nguyễn thật cao hứng, mà lí do làm bà cao hứng rất đơn giản, con gái nhiều năm đầu gối như vậy, cuối cùng cây vạn tuế đã ra hoa. Tuy đối phương không phải là người địa phương, mới bị điều đến Vân Thành còn không có mua nhà, nhưng cái này một chút cũng không hề gì, chỉ cần là người đáng tin, con gái yêu thích là được rồi.

Nguyễn Niệm Sơ đối với điều này cũng có chút xấu hổ.

Ngày đó cô đề cập với Lê Đăng, thuần túy mà nói lúc đó do đầu óc nóng lên mà xui quý khiến, giờ hồi tưởng lại, thật sự là ngốc. Anh ta nói có người trong lòng, kỳ thật đồng ý kết giao với cô, chỉ tính là giúp cô một việc.

Cô thích anh sao? Vấn đề này, đến bản thân cô cũng không trả lời được. Năm đó ở rừng rậm Campuchia, anh che chở cho cô vượt qua hai mươi mốt ngày khó khăn gian nan nhất trong đời, người ở thời thiếu nữ đều có những mơ mộng về anh hùng, nếu nói với anh ta cô nửa đêm cũng không động tâm, đó là điều vô lí. Chỉ là sau đó cô thoát hiểm về nước, anh ta thì tiếp tục chấp hành nhiệm vụ, bọn họ trời nam đất bắc liền không liên quan.

Ai có thể nghĩ đến, hiện tại bảy năm sau, sẽ có cuộc hội ngộ không ngờ đến này.

Ý trời thật sự khó đoán.

Có lẽ, giữa bọn họ thật sự là có duyên phận đi.

Chỉ ba ngày sau, ý tưởng này của cô liền được xác minh.

Đó là một buổi trưa đầy ánh nắng. Nguyễn Niệm Sơ com nước xong liền rời khỏi căng tin, chuẩn bị trở về phòng ngủ nghỉ trưa, ai biết đang trên đường đi, bỗng nhiên bị thanh âm của phân đoàn trưởng ngăn cản.

Sự tình rất nhanh được giao xuống.

Nói là bộ chính trị không quân còn chưa hoàn thành xong tổ chức học tập, nữ đồng chí phụ trách tiếp đón công tác đột nhiên lại phát bệnh, cần người thế thân, nhưng các nhân viên văn phòng khác đều đã có công tác, không thể phân thân. Các nhà lãnh đạo liền muốn điều người trong đoàn văn công đi.

Tiếp đón công tác, kỳ thực chính là việc lao động chân tay mất công sức lại không có kết quả tốt đẹp gì, bung trà đưa nước kiem làm dẫn dắt viên, đoàn văn công không ai quá tình nguyện, nên liền đem củ khoai lang phòng tay này vứt cho cấp dưới của họ là bậc diễn xuất đoàn.

Lần ném đi, liền quăng đến tay diễn viên ký kết không có quân tịch này — Nguyễn Niệm Sơ.

Đang ở tổ chức, mặc dù không phải quân nhân, phục tùng mệnh lệnh cũng là thiên chức, Nguyễn Niệm Sơ tự nhiên một lời liền đáp ứng. Phân đoàn trưởng rất vui mừng, vỗ vỗ vai cô tán dương vài câu, nhân tiện nói, "Họp địa điểm tại khách sạn nhân dân, tầng 7 phòng hội nghị lớn. Sáng sớm ngày mai bảy giờ rưỡi đi đưa tin, đừng tới trễ."

*

Buổi sáng hôm sau lúc bảy giờ hai mươi, Nguyễn Niệm Sơ một tay túi bánh đậu, một tay sữa đậu nành, đứng giờ xuất hiện tại tầng 7 khách sạn nhân dân. Mở ra cửa phòng hội nghị, bên trong có hai nam nữ mặc quân trang đang bận bịu với công việc.

Nguyễn Niệm Sơ đem sữa đậu nành uống xong ném vào thùng rác, gõ cửa một cái. Mấy người quay đầu nhìn về phía cô.

"Xin chào, tôi từ đoàn diễn xuất tới trợ giúp Tiểu Nguyễn, xin hỏi tôi cần phải làm gì?"

Một phụ nữ trung niên nói, "Cô tới giúp chúng tôi sửa sang lại tư liệu hội nghị."

"... Không phải tiếp đón công tác sao?"

Người trung niên kia cổ quái nhìn cô một cái, "Tiếp đón công tác đã có người chuyên phụ trách, cô không cần phải xen vào." Vừa nói vừa đem mấy phân tư liệu đưa cho cô, "Dưới tầng rẽ trái có một cửa hàng photo copy, cô hãy đem những tài liệu này photo thành hai mươi bản dự bị."

Xem ra là cấp trên truyền đạt mệnh lệnh sai lệch. Nguyễn Niệm Sơ không suy nghĩ nhiều, cầm văn kiện lên đi xuống tầng.

Hàng photo không khó tìm, ra cửa lớn rẽ trái liền tới.

Đang in ấn, bỗng nhiên nghe thấy vài tiếng bip còi xe, rất chói tai. Cô quay đầu, liền nhìn thấy con xe Jeep đen đỗ ở ven đường, cửa kính buồng lái được hạ xuống rất thấp, một cánh tay gác lên bên cửa sổ, màu cổ đồng, ngón tay thon dài rõ ràng, giữa ngón giữa và ngón trỏ còn kẹp một điều thuốc.

Cô không khỏi sùng sốt một chút.

Người kia nhìn chằm chằm cô, nhả một làn khói, giờ tay hướng về phía cô. Cô đi tới, cười, tận lực tự nhiên chào hỏi anh, "8 giờ mới mở hộp, anh đến sớm vậy sao?"

"Ngủ không được." Lê Đăng nói. Anh bị khói hun đến híp cả đôi mắt, đánh giá cô vài giây, "Cô làm sao lại ở chỗ này?"

Nguyễn Niệm Sơ nói tình huống với anh.

Lê Đăng gật đầu, tùy tiện đem khói dập tắt, bỗng nhiên lại nói: "Chờ buổi tối sau khi tan họp."

Cô không rõ, "Có việc gì thế?"

Anh nói: "Tiện đường, đưa cô về nhà."

Trên trời tự dưng rơi xuống một chiếc bánh, cô đương nhiên sẽ không cự tuyệt, vì thế cười đáp ứng: "Được."

Bộ chính trị tổ chức học tập, kỳ thật mỗi lần đều không khác biệt lắm, mục đích chủ yếu là đề cao quan quân, giác ngộ tư tưởng cán bộ. Bên trong hội trường, nhân viên tham dự hội nghị hết sức chăm chú lắng nghe, bên ngoài hội trường, Nguyễn Niệm Sơ dựa vào vách tường ngủ gà ngủ gật.

Com trưa của khách sạn bố trí tiệc đứng, 7 món mặn, 3 món canh và có cả hoa quả, có thể bụng đĩa chọn món tùy ý.

Nguyễn Niệm Sơ chọn một góc, vừa ăn com, vừa tiếp tục chơi trò nuôi dưỡng nam nhân.

Chưa đến mấy phút, trước mặt bỗng nhiên có thêm một phần ăn. Cô tầm mắt dời lên, đứng trước mặt cô là một thanh niên cao gầy mặc quân trang, làn da ngăm đen, dung mạo đoan chính, đôi mắt sáng ngời.

Cô hơi xê dịch phần ăn của mình ra, không ngăn trở người khác.

Thanh niên liền ngồi xuống, bất ngờ nói: "Cô là đồng chí Nguyễn Niệm Sơ trong dạ hội ca hát lần trước, đúng không?"

Nguyễn Niệm Sơ có chút mờ mịt gật đầu.

Lúc này, lại có một phần ăn "loãng xoảng" đặt lên bàn. Cô lại giương mắt, Lê Đăng lạnh mặt ngồi xuống bên cạnh thanh niên, cúi đầu ăn com, không nói một lời.

Thanh niên nhìn thấy anh, cười ha hả chào hỏi: "Lê ca."

Lê Đăng lạnh nhạt gật đầu một cái, mắt hơi rũ xuống, vẫn không nói gì.

Ánh mắt thanh niên lại trở về trên người Nguyễn Niệm Sơ, hân hứng thú bùng bùng, đôi mắt đều như phát sáng, "Đồng chí Nguyễn Niệm Sơ, bài hát đó cô hát thật sự rất tốt. Sau lúc đó có rất nhiều người khen ngợi cô."

Nguyễn Niệm Sơ cười gượng, "Các thủ trưởng quá khen."

"Cô kiến thức cơ bản vững chắc như vậy, từ nhỏ đã học ca hát ỉ?"

"Không có, cao trung mới bắt đầu."

"Vậy cô thiên phú không tệ nha."

"Cũng bình thường thôi."

Thanh niên tán gẫu tâm tình tăng vọt, Nguyễn Niệm Sơ theo phép lịch sự, chỉ có thể phối hợp. Cứ như vậy rảnh rồi tán dóc 5 phút, cô dư quang liếc thấy, Lê Đăng buông đũa xuống, mặt không hề cảm xúc mở cúc áo đầu tiên của bộ quân trang.

Rất nóng đi. Nguyễn Niệm Sơ giờ tay phẩy phẩy gió.

Thanh niên còn nói: "Tôi đối với thanh nhạc cùng văn nghệ này rất hứng thú. Như vậy đi đồng chí Nguyễn Niệm Sơ, chúng ta hãy quét qua Wechat, thêm bạn bè, về sau sẽ thảo luận được nhiều hơn."

"..." Nguyễn Niệm Sơ sắc dưới, khéo léo từ chối đối phương. Đối phương thái độ lại rất kiên trì. Cô bắt đắ đi, đành phải cầm lấy điện thoại, chuẩn bị thoát khỏi trò chơi rồi ra quét qua.

Không ngờ, vừa mới chạm đến một bên điện thoại, một bàn tay ngang trời xuất hiện, đem điện thoại cô cầm qua.

Nguyễn Niệm Sơ sừng sốt, thanh niên nhiệt tình cũng sừng sốt.

Lệ Đăng về mặt lại bình thản ung dung. Anh cup mắt, ngón tay tùy tiện ở màn hình chuyển động vài cái, thoát ra, chạm chạm mấy lần, tắt màn hình. Sau vài giây ngẩn ngui, anh đem điện thoại một lần nữa trả lại cho Nguyễn Niệm Sơ.

Cô thành một dấu chấm hỏi viết hoa.

Lệ Đăng nhạt nói, "Điện thoại tôi hết pin, mượn cô nhìn thời gian một chút."

"... À."

"Sau khi tan họp đứng dưới lầu chờ tôi, đừng có chạy lung tung." Quảng ra hai câu xong, Lệ Đăng liền bụng phần ăn trực tiếp rồi đi.

Thanh niên nhiệt tình thấy thế, tự nhiên nhìn ra quan hệ giữa hai người, ho khan gãi đầu một cái, lúng túng cũng đứng dậy rồi khỏi.

Nguyễn Niệm Sơ tiếp tục ăn cơm. Vừa bật màn hình di động lên nhìn, thiếu chút nữa là học máu — trò chơi nuôi dưỡng nam nhân của cô, lúc nào đã bị người gỡ bỏ?

Thật tức giận nha.

*

Sau khi tan họp, Lệ Đăng quả nhiên lái xe đưa Nguyễn Niệm Sơ về nhà. Cô vốn định vì chuyện trò chơi bị gỡ bỏ kia, tìm anh hỏi cho rõ ràng, nhưng nghĩ lại, chính mình gần hai mươi sáu tuổi đầu còn chơi cái trò trẻ con này, quả thật có chút ấu trĩ. Vì vậy đành từ bỏ, lặng lẽ rút lời định nói trở về.

Nửa đường đều là một mảnh im lặng.

Khi đi qua nơi đèn xanh đèn đỏ nào đó, Lệ Đăng bỗng nhiên nói: "Thứ bảy bình thường cô hay làm gì?"

"Ngủ." Nguyễn Niệm Sơ rất thành thật. Hai ngày nghỉ cuối tuần, một ngày đem ra ngủ, một ngày đem ra chơi đùa, cô cảm thấy cách sắp xếp của mình tương đối hợp lý.

"Thứ sáu tuần này có rảnh không?"

"..." Cô chuyển mắt, anh nhìn thẳng về phía trước, dung nhan lạnh lùng cường tráng mông lung dưới ánh sáng mờ ảo của đèn đường, nét góc cạnh như bị nhu hoà mấy phần. Cô cảm thán, anh ta thật sự rất đẹp trai nha, 360 độ không góc chết.

"Có rảnh. Anh hỏi cái này, là tìm tôi có chuyện gì sao?"

Lệ Đăng nói: "Mang cô đến một chỗ. Buổi sáng 9 giờ, gặp ở tiểu khu nhà cô."

Nguyễn Niệm Sơ đem câu nói này, nghĩ tới nghĩ lui hồi lâu, bật thốt lên: "Hẹn hò?"

Lời vừa nói xong, anh động tác hơi dừng lại, nghiêng đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm vào khuôn mặt trắng như tuyết của cô. Mấy giây đối diện nhau, cô tựa hồ có chút ngượng ngùng, nghiêng đầu đi, hai gò má không tự chủ hiện lên một tia đỏ ửng.

Có cái từ gọi là ngón trở đại động.

Ngón trở anh gần như không thể phát hiện động một cái, tầm mắt thu hồi lại, không chút để ý nói: "Tùy cô nghĩ ra sao."

Bạn đang đọc truyện *Bán Ngâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Giọng nhẹ đi, liền như thể tiến sâu vào xương cốt của người khác

Tùy cô nghĩ ra sao.

Năm chữ này quanh quẩn trong đầu Nguyễn Niệm Sơ, đã tạo thành một hồi âm. Thẳng đến lúc cô tắm rửa xong nằm trên giường, cô vẫn còn suy tư, câu trả lời này của Lệ Đăng rốt cuộc là khẳng định hay phủ định?

Kết quả cuối cùng là cô nghĩ mãi cũng không ra.

Bất quá, mặt khác có ba điều cô lại rất rõ ràng. Thứ nhất, Lê Đăng bạn trai đương nhiệm này thực sự rất cao lãnh. Tuy rằng bảy năm trước anh ta cũng thế, nhưng cùng lắm cũng chỉ là toà đao sơn [1], còn lâu mới đến mức độ như ngọn núi rơi vào hầm băng thế này. Thứ hai, Lê Đăng đối với cô quả nhiên rất không hứng thú.

[1]: ngọn núi được làm từ đao.

Về điều thứ ba, dựa theo 2 nền tảng trên, Lê Đăng đồng ý kết giao để giải quyết nhu cầu khẩn cấp của cô, có thể thấy được, anh ta chính là quân giải phóng cứu khổ cứu nạn, thực sự là một công dân giỏi, một nam nhân tốt.

Nguyễn Niệm Sơ không khỏi có chút cảm động. Nghĩ thầm, nếu anh ta đã đưa than ngày tuyết, cô tự nhiên cũng nên khẳng khái giúp tiền, chiếm người ta tiện lớn như vậy, hẳn là nên báo đáp một chút.

Suy nghĩ một lát, cô ấn mở Wechat, gửi cho Lê Đăng 199 tiền lì xì với ghi chú ngắn: Tạ lễ nho nhỏ, bất thành kính ý.

Qua chừng năm phút, hệ thống thông báo lì xì đã được đối phương nhận. Ngay tiếp theo, Lê Đăng cũng gửi lại cho cô.

Cô chần chờ một lát, nhận lấy lì xì.

Ấn vào xem, 200 đồng, so với lì xì cô vừa gửi đến vừa vắn nhiều hơn 1 đồng.

"???" Nguyễn Niệm Sơ đánh tới một chuỗi dài dấu chấm hỏi.

Lê Đăng chỉ trả lời một câu: Đút lót nhận hối lộ, có biết hối lộ quan quân sẽ bị xử ra sao không?

"..." Anh ta chắc đến quả chuối cũng không lấy chắc, giao lưu thật là khó đi.

*

Sau sự kiện lì xì, Nguyễn Niệm Sơ cũng không chủ động gửi Wechat cho Lê Đăng. Cô không nhắn cho anh, anh đương nhiên cũng không nhắn cho cô, khung chat của hai người dù kéo lên hay kéo xuống, tất cả đều trống không.

Học tập bên kia vẫn rất bận rộn, cô như cũ vẫn đi giúp, gặp phải Lê Đăng vẫn cười chào hỏi. Anh ta trước sau đáp lại đều rất lễ phép, sau khi tan họp tỉnh cô không có việc gì, liền nhân tiện đưa cô về nhà.

Nguyễn Niệm Sơ cảm thấy, cô không giống bạn gái anh. Cô như là người đang đi nhờ xe.

Bất quá cũng không có gì là không tốt. Ít nhất bố mẹ không chốc lát lại nghĩ xu hướng giới tính của cô có vấn đề, nghĩ cô đến quý cũng chả thêm lấy, lại an bài một loạt buổi xem mắt cho cô.

Ngày làm việc cuối cùng cũng đã kết thúc.

Buổi sáng thứ bảy, mặt trời nhô lên cao. Thời tiết như vậy, rất thích hợp cho con sâu lười như Nguyễn Niệm Sơ một ngủ là chắc chắn không tỉnh, đồng hồ báo thức vang chưa đến ba giây, đã bị cô tắt một phát thành cảm. Cô trở mình, tiếp tục ngủ. Hoàn toàn đã quên mất việc "hẹn hò" này.

Thời điểm 9 giờ 20 phút, điện thoại di động liên reo lên. Cô nhắm hai mắt, nhìn cũng chẳng nhìn liền ấn nút tắt.

Mới vừa tắt, điện thoại lại reo, cô lại tắt.

Đối phương bấm riết không tha.

Thẳng đến lúc điện thoại reo lên tám lần, Nguyễn Niệm Sơ không nhịn được. Cô bực mình than nhẹ một tiếng, gãi gãi đầu, mò dưới gối cảm lấy điện thoại. Mắt nhìn nơi người gọi đến, không có họ tên, chỉ có một chuỗi con số lạ.

Quá nhiều người đang trong mộng, cô rất muốn biết xem tên gốc nào cuối tuần rồi mà còn thất đức như vậy. Nhanh chóng ấn nút nghe, nhúu chặt mày, nắm chặt quyền, nỗ lực khắc chế kích động muốn mắng người lại: "Vị nào?"

Trong ống nghe là thanh âm của tên gốc kia, âm sắc cực thấp, lạnh lùng: "Bây giờ mấy giờ rồi?"

Năm chữ ngắn ngủi, nhưng lại như làm thức tỉnh người đang trong cơn mộng. Nguyễn Niệm Sơ đỡ đầu. Trong nháy mắt tiếp theo, cô quay đầu nhìn về phía đồng hồ treo tường, 9 giờ 45 phút. Sau đó, từ đỡ đầu đã dần biến thành xấu hổ.

"... Thật xin lỗi." Cô thừa nhận sai lầm thực sự rất nhanh, tiếp theo thẳng thắn nói, "Tôi đã quên."

Lê Đăng không cùng cô nói lời vô nghĩa, "Tôi cho cô mười phút, rửa mặt xuống lầu."

Nghe vậy, Nguyễn Niệm Sơ mắt giật giật, nói: "Mười phút? Đây không phải là thời gian trang điểm cũng đều không có sao?" Mặc dù không phải yêu

đương nghiêm túc, nhưng hên hò thì vẫn phải nên trang điểm một chút. Làm sao có thể để bộ dáng như vừa đi tập thể thao chạy bộ xong được.

Lệ Đăng nói: "Không cần trang điểm."

Cô vẫn rất chần chừ, "Nhưng mà, tôi cảm thấy như vậy không được tốt cho lắm."

"Nguyễn Niệm Sơ." Anh gọi cả họ tên cô, ngữ khí lạnh lùng du côn, mơ hồ có chút không vui, nói một câu liền phản bác trở lại, "Cô còn cái dạng xấu xí nào mẹ nó tôi còn chưa thấy qua?"

Nguyễn Niệm Sơ thoáng chốc vô ngữ.

Ngắm lại cũng đúng. Năm đó ở Campuchia, cô suốt ngày để mặt mộc đầu xù tóc rối, còn dám cùng anh ta ngủ chung một phòng, hiện tại có gì mà không dám? Trang điểm là để họa cho người khác xem, anh ta không để ý, cô còn quan tâm làm gì?

Vì thế, cô nhanh chóng đánh răng rửa mặt, từ tủ quần áo tùy tiện lấy một cái váy thay ra rồi đi nhanh xuống lầu.

Xe Jeep đã đỗ ở ven đường.

Nguyễn Niệm Sơ kéo ra cửa ghế phụ cạnh người lái, ngồi vào, động tác nổi lên, tư thái quen thuộc. Cô chắc chắn hai tiếng, thì ra đi nhờ xe một người rất nhiều lần, da mặt cũng sẽ thay đổi.

Cô cúi đầu, vừa thắt dây an toàn vừa thuận miệng nói, "Buổi sáng tốt lành Lệ đội. Anh chuẩn bị mang tôi đi đâu?" Thanh âm lười nhác, giọng trời sinh lại thiên về ngọt ngào, khi nói nhu hoà không khỏi cảm thấy có vài phần ý tứ làm nũng.

Lệ Đăng ghé mắt nhìn cô một cái.

Lúc anh biết Nguyễn Niệm Sơ, cô mới mười chín tuổi, anh đối với cô gái này ấn tượng sâu sắc, thứ nhất là bộ dạng loã thể đầy kiêu mị của cô khi tắm đêm hôm ấy, thứ hai, chính là khuôn mặt xinh đẹp của cô. Khi đó cô không nói nhiều, anh càng ít lời hơn, hai người thế nào cũng không nói chuyện được với nhau, đến nỗi cho tới hôm nay, anh mới ý thức được giọng nói của cô rất đặc biệt.

Quá quyến rũ.

Giọng nhẹ đi một chút, liền như có thể tiến sâu vào xương cốt của người khác.

Lệ Đăng nhìn về phía môi cô. Máu hồng nhạt, hai bên khoé môi hơi cong cong lên, là trời sinh một đôi môi cười. Anh nhìn một lúc lâu, tầm mắt mới quay lại phía trước, "Vùng ngoại thành."

Nguyễn Niệm Sơ cau mày, không hiểu hỏi: "Đi vùng ngoại thành làm gì?" Mùa xuân còn có thể đi đạp thanh [2], mùa hè đi thì có cái gì?

[2]: Đạp thanh là giẫm chân lên cỏ. Trước đây, có ngày hội giẫm chân lên cỏ trong dịp tiết Thanh Minh, nam nữ thanh niên nhân dịp này để du xuân, nên mới có tên gọi hội đạp thanh (tức giẫm lên cỏ). Ngày nay, ở Việt Nam lễ hội này có lẽ không còn, nhưng ở Trung Quốc thì một vài nơi vẫn còn duy trì được.

"Đi rồi sẽ biết." Lệ Đăng tiện tay bóp tắt tàn thuốc, nổ máy xe.

Ngày hôm nay khí trời quả nhiên rất tốt, một đường sáng sữa, vạn dặm không mây.

Lệ Đăng đưa Nguyễn Niệm Sơ đến địa phương, chuẩn xác mà nói, là một cái trấn nhỏ nằm ở vùng ngoại ô Vân Thành, cách nội thành gần 60km. Bọn cô mười giờ mới xuất phát, đến lúc đó, đã qua giờ ăn trưa.

Lệ Đăng dừng xe xong, tùy tiện chọn một tiệm nhỏ để ăn cơm.

Hai món một canh, hương vị không tính là quá tốt, nhưng cũng không đến nỗi kém. Nguyễn Niệm Sơ sớm hôm nay đã không ăn gì, chính là đói gần chết, xử lí một loáng đã ăn sạch hai bát cơm.

Sau khi lấp đầy bụng xong, cô lấy khăn tay lau miệng, đối với anh chân thành nói, "Tiệm này tay nghề đầu bếp, tạm được."

Lệ Đăng liếc mắt nhìn cái bát một hột cơm cũng không dư thừa của cô, gọi người phục vụ đến tính tiền, "Lần sau đổi tiệm khác."

Cô bị sặc, "... Lệ đội trưởng, kỳ thật, tôi không yêu thích chuyên vụ chạy 60km đến đây ăn cơm lắm. Anh rốt cuộc mang tôi tới làm cái gì?" Anh ta là người cả cuộc đời chỉ để đi tạo bóng ma cho người khác, một ngày không thừa nước đục thả câu thì cả người không thoải mái sao?

"Có một cô bé muốn học ca hát." Anh lấy một điều thuốc nhét vào miệng, lấy bật lửa châm lên.

"Hả?" Cô mờ mịt, cái này cùng cô có quan hệ gì?

"Cô tới dạy con bé."

Nguyễn Niệm Sơ nghiêm túc hoài nghi chính mình đã nghe lầm, "... Anh nói cái gì?"

"Cô không phải người ca hát sao?" Lê Đăng rũ mắt đốt thuốc, "Cô dạy nó. Mỗi tuần một tiết học, học phí tôi sẽ giao phó."

Nghe anh nói xong, Nguyễn Niệm Sơ gãi tay đỡ trán. Trong chớp mắt, hai ý nghĩ bốc lên trong đầu cô, cô cảm thấy, vào giờ phút này, tình cảnh này, hoặc là lỗi tại cô sinh ra tật xấu, hoặc là chính đầu óc của vị thượng tá này sinh ra tật xấu.

Về sau có khả năng rất lớn.

*

Sau khi rời khỏi quán tiệm nhỏ, Lê Đăng mua một túi trái cây, sau đó mang theo Nguyễn Niệm Sơ đi vào một tiểu khu cũ.

Có thể nhìn ra, anh ta đối với nơi này rất quen thuộc, quần thể kiến trúc thập niên 70, phân bố không theo quy luật, giữa các toà nhà có rất nhiều con hẻm nhỏ. Cô đi phía sau anh lúc rẽ trái lúc lại rẽ phải, đi lòng vòng đến choáng váng cả đầu.

Cũng may đích tới đã đến rồi.

Lê Đăng đi vào một cánh cổng, không quay đầu lại mà ném ra một câu, "Tầng 6 bên trái căn hộ." Tiếng bước chân xa dần, biến mất tại hành lang.

Nguyễn Niệm Sơ im lặng đứng tại chỗ mấy giây, xoa bóp mi tâm, theo sau.

Đi tới nơi thì thấy, Lê Đăng đang đứng ở cửa gỗ, "Cộc cộc cộc".

Không bao lâu, cửa phòng mở ra. Tới mở cửa là một người phụ nữ trung niên tóc hoa râm, trên dưới năm mươi tuổi, thân hình gầy nhỏ, trên mặt đều là những nếp gấp nhăn. Trên thắt lưng còn đang buộc nửa tạp dề.

Người trung niên nhìn thấy Lê Đăng, nhú nhú mày, rõ ràng ngăn ra, "Lê Đăng?"

"Dì." Anh cười một cái.

"Ai nha. Con xem con, trước khi đến cũng không nói trước một tiếng." Bà ấy cười rộ lên, tùy tiện lau tay vào tạp dề, hướng về phía phòng làm động tác mời họ vào, "Mau mau, vào đây ngồi, còn chưa ăn cơm chứ?"

"Mới vừa ăn xong ạ." Lê Đăng đem hoa quả đặt trên bàn, thuận miệng đáp.

Đi trung niên bận rộn chăm trà cho anh, xoay người mới thấy Nguyễn Niệm Sơ cũng đi cùng, động tác dừng lại, "Cô gái này là..."

Nguyễn Niệm Sơ cong môi, "Dì khoẻ, con tên là Nguyễn Niệm Sơ. Dì gọi con Tiểu Nguyễn là được."

"Nha, Tiểu Nguyễn." Ánh mắt bà đầy vẻ thân thiện đánh giá cô một phen, "Là bạn gái Đăng Từ sao?"

"..." Nguyễn Niệm Sơ chuyển mắt, ánh mắt nhìn về phía Lê Đăng, Lê Đăng sắc mặt lãnh đạm, cầm lấy chén trà uống một ngụm, không có phủ nhận nhưng cũng không có ý định trả lời giúp cô.

Vì thế Nguyễn Niệm Sơ đáp, "Vâng."

Nụ cười trên mặt bà ấy càng sáng lạn, không thể không nói: "Thật tốt, thật tốt."

Lê Đăng ngược mắt, nhìn căn phòng trong cùng cửa đang đóng chặt kia, "Tiểu Tinh có ở nhà không đi?"

"Ồ."

"Cô bé đó lần trước nói muốn học ca hát." Lê Đăng nói, "Nguyễn Niệm Sơ ở quân khu đoàn công tác diễn xuất, là diễn viên ca xướng. Nếu có thể, về sau cô ấy sẽ tới đây làm giáo viên cho Tiểu Tinh."

Nguyễn Niệm Sơ mở to hai mắt nhìn. Theo sau đó liền nghe thấy dì trung niên kinh ngạc nói: "Cái đó sao mà được đây? Quên đi thôi, làm phiền toái đến cô ấy quá, bình thường công tác đều rất bận rộn, cuối tuần lại đến dạy học, đây không phải là thời gian nghỉ ngơi cũng không có sao?"

Nguyễn Niệm Sơ vẫn luôn biết, chính mình có một khuyết điểm, đó là luôn có tình yêu thương tràn lan. Ví dụ như lúc này, đối lại người ngoài nhất định cô sẽ theo cật mà bỏ xuống, việc dạy học này, người nào thích nhận thì nhận. Nhưng cô cân nhắc một chút, lại nói, "Như vậy đi, trước tiên để con đi gặp Tiểu Tinh, xem cô bé ấy nói như thế nào."

Cô đã nghĩ kĩ. Nếu như vị bạn nhỏ kia ngoan ngoãn hiểu chuyện, việc dạy học này có thể cân nhắc, nếu như nghịch ngợm gây sự, cô không nói hai lời liền rời đi.

Đi trung niên chần chừ vài giây, gật gù, mang theo bọn họ đến gian phòng phía trong cùng kia.

Cửa không khoá, nhẹ nhàng đẩy một cái liền mở ra.

Trong phòng rèm cửa sổ kéo kín mít, ánh sáng không thể lọt vào, cả căn phòng đều rất tối tăm. Nguyễn Niệm Sơ nhíu mày, nhìn xung quanh một lần, rốt cuộc cũng thấy một cô bé đang ở bên cửa sổ. Khoảng chừng mười một mười hai tuổi, cột tóc đuôi ngựa, làn da trắng nõn, đang cầm trong tay một bức ảnh. Đầu cô bé cúi xuống, ngăn người nhìn bức ảnh, đôi mắt trống không, thần thái ảm đạm.

Nguyễn Niệm Sơ dời tầm mắt xuống phía dưới, tâm đột nhiên thất chặt lại.

Cô bé đang ngồi chính là xe lăn. Con bé là người tàn tật.

"Tiểu Tinh." Di trung niên cười nói, "Mau, con nhìn xem là ai đến?"

Cô bé nghe tiếng quay lại, khoảnh khắc thấy Lê Đăng, đôi mắt trống rỗng chợt loé lên, "Lệ thúc thúc khoẻ." Âm sắc ngọt ngào dễ nghe, hơn nữa còn sáng ngời.

Lê Đăng đi tới, ngồi xổm xuống, "Hôm nay tâm tình thế nào?"

"Rất tốt ạ." Tiểu Tinh khẽ quay đầu, thấy Nguyễn Niệm Sơ đứng bên cạnh di trung niên, hỏi, "Chị gái kia là ai vậy ạ?"

Lê Đăng lạnh giọng sửa đúng: "Gọi cô ấy là dì."

Nguyễn Niệm Sơ: "..."

Cô bé nhỏ rất ngây thơ, nghe vậy liền lễ phép cười cười, nói: "Dì khoẻ."

Nguyễn Niệm Sơ ho khan một tiếng, tiến lên vài bước, hướng đến Tiểu Tinh một bộ mặt hiền lành tiêu chuẩn, khom lưng ôn nhu nói: "Xin chào nha. Cô họ Nguyễn, tên là Nguyễn Niệm Sơ, còn cháu?"

Cô bé nói: "Cháu tên là Hạ Tinh Tinh."

Nguyễn Niệm Sơ ánh mắt dừng trên bức ảnh trong tay cô bé. Trên ảnh là một người đàn ông tuổi còn rất trẻ, mặc đồ rằn ri, cao lớn đẹp trai, nụ cười rạng rỡ như ánh mặt trời. Cô có chút hiếu kỳ: "Người trong bức ảnh cháu đang cầm là ai vậy?"

"Bố cháu."

"Bố cháu là quân nhân sao?"

Tiểu Tinh gật gật đầu: "Đúng ạ."

Đang trò chuyện, di trung niên cầm một ly nước ấm cùng với một viên thuốc đi đến, đặt vào trong tay Tiểu Tinh, nói: "Nào Tiểu Tinh, đến giờ uống thuốc rồi. Uống thuốc xong rồi lại chơi cùng với cô."

Nguyễn Niệm Sơ quay đầu, Lê Đăng chẳng biết lúc nào đã rời khỏi phòng đi ra ban công. Cô cũng đi đến, hỏi anh: "Tiểu Tinh là con gái của chiến hữu anh?"

"Ừ."

"Chiến hữu của anh rất bận sao?" Cô không hiểu, "Tại sao lại nhờ anh chăm sóc con gái của anh ấy?"

"Bởi vì cậu ta đã chết."

"..." Nguyễn Niệm Sơ ánh mắt đột nhiên nháy dưng.

Xung quanh ánh mặt trời ôn hoà, gió lảng lảng thổi qua. Lê Đăng tựa trên tường hút thuốc, chốc lát, quay đầu, ánh mắt không rõ nhìn chăm chăm cô, "Mười hai năm trước, chết ở biên cảnh."

[2990 từ]

Bạn đang đọc truyện *Bán Ngâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Cái gọi là duyên phận, hơn nửa đều là trăm phương

ngàn kế

Đôi lời nho nhỏ:

Thời gian qua cảm ơn tất cả các bạn đã quan tâm và yêu thích bộ truyện này ^^ mình rất rất cảm ơn và cũng rất hạnh phúc vì không ngờ đứa con tinh thần này được ủng hộ nhiều như thế hi hi.

Nhưng qua đó mình cũng khá buồn vì có một số trang web qua tường nhà mình lấy truyện, không hỏi ý kiến mình thì cũng không sao nhưng lại KHÔNG HỀ ghi nguồn dịch chút nào. Nếu sau chương này tình trạng đó còn tiếp tục thì mình xin phép sẽ ghi tên mình ở vài dòng chương nhé:> Là người có tâm khó lắm sao ạ? Đầu là muốn chia sẻ cho mọi người cùng đọc, nhưng người chỉ việc cop lại đăng lên còn người phải ngồi edit dịch từng câu một nó là hai thái cực khác nhau lắm đó ạ:)) Mong các bạn hiểu cho thân phận edit bé nhỏ này hihihiu:<

Vậy thôi mời các bạn tiếp tục thưởng thức truyện ^^ *bắt đầu*

Cuối cùng, Nguyễn Niệm Sơ cũng đồng ý làm giáo viên thanh nhạc cho Tiểu Tinh.

Giọng của Tiểu Tinh rất tốt, rất thích hợp cho việc ca hát. Điều hiếm hơn chính là, cô bé này tuy nhỏ tuổi, nhưng có tính kiên trì cao, thêm vào đó lại thông minh hiểu học, nên việc dạy học của Nguyễn Niệm Sơ ban đầu cũng dễ dàng hơn nhiều.

Ở đây không có thứ như piano, nên trong bài học đầu tiên, cô chỉ dạy cô bé một số kiến thức cơ bản về thanh nhạc.

Mặc dù thế, Tiểu Tinh luôn luôn có một quyển vở để ghi chép lại, ngoắc ngoắc vẽ vời, học rất nghiêm túc.

Một tiếng rưỡi tiết học, chớp mắt liền kết thúc.

Khuôn mặt non nớt của Tiểu Tinh cuối cùng cũng tràn ra đầy vui sướng, vui vẻ nói: "Cảm ơn cô giáo Nguyễn. Chúng ta khi nào sẽ có giờ học tiếp ạ?"

"Không cần cảm ơn. Giờ học lần sau..." Nguyễn Niệm Sơ nhướn mày, sờ sờ đầu cô bé, tầm mắt đảo qua đồng hồ treo tường, nói: "2 giờ rưỡi thứ bảy tuần sau đi."

Tiểu Tinh nháy mắt mấy cái, "Cùng thời gian đó, không gặp không về?"

Nguyễn Niệm Sơ chọc nhẹ mũi cô bé, "Cùng thời gian đó, không gặp không về."

"Sau giờ học đó là có thể dạy cháu ca hát rồi?"

"Ừm."

"Oa, thật chờ mong."

Gương mặt tươi cười của đứa trẻ luôn có thể đánh động lòng người. Nguyễn Niệm Sơ nhìn con bé một lúc, cũng cười rộ lên đứng dậy. Sau đó nói, "Vậy cô đi trước. Cháu hãy nhớ ôn tập bài cô dạy, giờ học sau sẽ có câu hỏi kiểm tra, không trả lời được sẽ bị phạt."

Tiểu Tinh lè lưỡi, "Cháu biết rồi ạ."

Giao phó xong xuôi, Nguyễn Niệm Sơ đứng dậy đi ra ngoài. Vừa đẩy cửa phòng ra, đã nhìn thấy Lê Đăng cùng với bà nội Tiểu Tinh đang ngồi trên sofa nói chuyện, người trước vẻ mặt lạnh lùng, người sau hai mắt ửng đỏ, trong khoảnh khắc cô đi ra, hai người đối thoại liền ngừng hẳn.

Lê Đăng ngược mắt liếc cô một cái, "Khoá học đã xong?"

"Ừm." Cô gật đầu, có chút quần bách, "Tôi không biết hai người đang nói chuyện, thật ngại quá."

"Đã nói xong." Lê Đăng từ trên ghế đứng lên, hướng di trung niên nói, "Dì, không quấy rầy dì nghỉ ngơi, chúng con đi trước. Thứ sáu tuần sau con sẽ cho Nguyễn Niệm Sơ đến đây."

Di trung niên cũng đứng dậy, lau mặt, hung hăng giữ bọn họ lại ăn cơm tối.

Lê Đăng từ chối. Bà ấy không thể làm gì khác hơn là tiễn họ ra cổng lớn.

"Tiểu Nguyễn, hôm nay vất vả cho con quá, cảm ơn con." Trước khi đi, bà còn kéo tay Nguyễn Niệm Sơ lại nói lời cảm ơn, "Về sau nếu Tiểu Tinh nghịch ngợm gây sự, con cứ nói rõ cho ta."

Cô cười cười, "Dì đừng khách khí. Tiểu Tinh rất ngoan cũng rất hiểu chuyện."

Hai nữ nhân nói chuyện, từ đầu đến cuối, Lê Đăng đều lạnh tanh không biểu lộ cảm xúc nào đứng bên cạnh, cũng không có mở miệng lần nào. Cuối

cùng Nguyễn Niệm Sơ đeo túi lên, cùng đi nói lời tạm biệt, khoảnh khắc xoay người không biết thấy cái gì, ánh mắt hơi loé lên.

Di trung niên đóng cửa lại.

Cô mím môi, trước mắt là hàng lang cũ kỹ nhỏ hẹp, Lê Đăng cao lớn đứng ở chỗ này, có vẻ rất không thích hợp. Anh đi xuống tầng, dưới chân bước nhanh mà ổn định. Đến giữa tầng năm, anh dừng bước quay đầu liếc cô một cái, ngữ khí lãnh đạm: "Đuổi kịp."

Tiếng bước chân lại lần nữa vang lên, lúc này không hề dừng lại, rất nhanh liền đi xa.

Nguyễn Niệm Sơ nhướn mày, nhớ lại một màn vừa rồi, trong lòng như có gì đó cắt qua.

Nam nhân trong ngoài bất nhất (*), không lãnh khốc sẽ chết sao?

(*) biểu hiện bên ngoài với tính cách bên trong không giống nhau.

*

Trên đường về nội thành, Lê Đăng mở cửa xe bên anh, Nguyễn Niệm Sơ hôm nay thái độ khác thường không nghịch điện thoại, mà là ngồi không chớp mắt nhìn chăm chú anh lái xe. Cái loại chăm chú này, không quá năm phút đồng hồ, ấn đường Lê Đăng liền nhăn lại thành hình chữ xuyên (川).

Ngữ khí anh rõ ràng không kiên nhẫn, "Cô nhìn tôi làm cái gì?"

Nguyễn Niệm Sơ yên lặng, lấy tay chống má, "Vừa rồi tôi đều nhìn thấy."

"Thấy cái gì?"

"Anh thừa lúc tôi cùng đi nói chuyện, hướng về phía tủ giày của bà ấy, đặt một cái phong bì." Nguyễn Niệm Sơ đánh giá sùron mặt anh tuần kia, hơi thấp giọng: "Nếu tôi đoán không sai, bên trong đó hẳn là tiền đi?"

Lê Đăng lúc này không hé răng.

Cô tiếp tục: "Anh không đưa trực tiếp cho dì ấy, vì sợ dì ấy không nhận, đúng không?"

Lê Đăng vẫn không đề ý tới cô.

Nguyễn Niệm Sơ cũng không quan tâm đến điều đó, tiếp tục truy vấn: "Đúng hay không?"

"..." Anh híp mắt dưới, chốc lát, thờ ơ đáp một tiếng: "Ừm."

"Quả nhiên là như vậy." Cô ngồi thẳng lên, lại nghĩ tới cái gì, nói: "Cái kia nếu ba của Tiểu Tinh hi sinh, vậy mẹ của cô bé đâu? Đang ở chỗ nào?"

Lê Đăng nhìn thẳng về phía trước, nói: "Bệnh viện."

Nguyễn Niệm Sơ sừng sốt, "Là bệnh gì?"

"Bệnh tâm thần."

"..."

"Thời điểm chiến hữu đó hi sinh, Tiểu Tinh còn chưa ra đời." Anh ngữ khí rất bình tĩnh, "Tin tức truyền tới cùng ngày hôm ấy, tinh thần cô gái kia liền xảy ra vấn đề, về sau càng ngày càng nghiêm trọng, giờ vẫn luôn trụ ở bệnh viện để trị liệu."

Một đoạn chuyện cũ như vậy, tự nhiên thấy rất nặng nề, sau khi nghe xong, Nguyễn Niệm Sơ trầm mặc hồi lâu, mới nói, "Về về chân của Tiểu Tinh? Là ngoài ý muốn vẫn là..."

Lê Đăng đánh gãy, "Bẩm sinh tàn tật."

Nguyễn Niệm Sơ nháu mày nói, "Chẳng trách thân thể yếu kém vẫn luôn phải uống thuốc. Thật đáng thương." Tuổi còn nhỏ, lại phải nhận nhiều đá kích như vậy, vận mệnh đôi khi thực sự rất không công bằng.

Đề tài này làm không khí trở nên đặc biệt ngưng trọng.

Một lát sau, cô hít sâu một hơi phun ra, liếc mắt nhìn anh, cười cười, chuyển đề tài nói: "Giờ học sau tôi sẽ dạy Tiểu Tinh hát."

Anh nói: "Ồ."

"..." Cô bị nghẹn lại, hoài nghi anh nghe không hiểu, xoa xoa mi tâm, vô cùng kiên nhẫn giải thích, "Dạy người bạn nhỏ này ca hát phải cần đến dụng cụ. Lê đội, tôi cần một chiếc đàn."

Lệ Đăng tâm mắt rớt cuộc cũng chuyển qua mặt cô, "Đàn gì?"

"Đàn dương cầm hoặc là đàn điện tử." Nguyễn Niệm Sơ nói, "Tốt nhất là đàn điện tử."

Anh gạt đầu, "Biết rồi."

"Hả?" Đã biết, cho nên?

"Ngày mai đưa cô đi mua."

Nghe vậy, cô không khỏi nhớ đến chuyện xảy ra sáng hôm nay, im lặng, hắng giọng, dùng ngữ khí thương lượng nói: "Ngày mai cuối tuần thì đương nhiên có thể. Bất quá chúng ta có thể hay không buổi chiều hãy đi?"

"Tại sao?"

Đương nhiên bởi vì cô muốn ngủ nướng. "Bởi vì tôi không thích đi mua vào buổi sáng."

Lệ Đăng ngữ khí lãnh đạm, "Lí do này không được."

Cô nắm quyền một cái, vẫn là cười, "Vậy thì do vào buổi sáng, rất nhiều hàng bán đàn còn chưa mở cửa."

"Có khả năng."

Cuối cùng, hai người chọn thời gian gặp mặt là hai giờ chiều, vẫn địa điểm cũ, tiểu khu nhà Nguyễn Niệm Sơ. Sau đó, suốt một đường đi chỉ có tiếng gió.

Trời đã sắp tối, Lệ Đăng lái xe vào thành thị Văn Thành, gặp đúng vào giờ cao điểm, khi đưa được Nguyễn Niệm Sơ về đến nhà, đã gần tám giờ tối.

Cô có chút say xe, hơi hoãn lại, sau đó vẫn rất khách sáo nói với anh lời cảm ơn.

Lệ Đăng vẫn cái câu dừng khách khí. Sau đó cô nhấc túi đẩy ra cửa xe. Vừa mới nhấc chân được vài bước, sau lưng liền vang lên thanh âm, không nghe ra ngữ khí gì nói: "Điện thoại."

Nguyễn Niệm Sơ quay đầu nhìn, điện thoại của cô đang nằm chễm chệ trên ghế phụ, quên chưa lấy.

Cô vội vàng chạy đến vớt điện thoại lên, quần bách cười cười: "Mỗi lần đều cần anh nhắc nhở tôi lấy đồ." Sau đó thở dài, giọng xa xôi, bộ dạng đùa giỡn thoải mái: "Không nghĩ tới, thời gian qua nhanh năm tháng trôi qua, nhiều năm như vậy, Lệ đội tâm tư vẫn tỉnh tề thế."

Câu này chỉ thuận miệng cảm khái, lại thành công cho Lệ Đăng quay đầu, nhìn cô.

Trong xe tối đen, chỉ có ánh đèn đường hắt lên chiếu sáng cho tầm nhìn. Nguyễn Niệm Sơ khom người, cúi lấy di động, một nửa thân mình còn ở trong xe, từ góc độ của anh, vừa vặn có thể nhìn thấy cổ áo cô hơi rộng mở, xương quai xanh trắng như tuyết, phía dưới lại như ẩn như hiện.

Phong cảnh này, với anh mà nói không xa lạ gì.

Nói đến buồn cười, chỉ là cảnh mỹ nhân lơ đãng, lại quanh quẩn ở đầu anh bấy năm, chưa bao giờ mây may phai màu.

Lệ Đăng ánh mắt hướng lên trên, rời khỏi cổ áo, ngược lại nhìn chăm chăm khuôn mặt trắng thuần của cô. Không biết có phải do ánh đèn quá mờ hay không, này tôn lên, ánh mắt anh sâu đến đáng sợ.

Nguyễn Niệm Sơ cũng không phát hiện có điều gì dị thường, nói tiếp: "Cảm ơn anh."

"Lại cảm ơn cái gì?" Lệ Đăng hỏi.

Nguyễn Niệm Sơ cong khoé môi, thanh âm rất nhẹ, "...Bảy năm trước bó hoa lúa kia." Tiếp theo lại không nói gì thêm, chỉ cười cười, hướng anh vẫy vẫy tay, "Tôi về nhà trước. Tạm biệt."

Chưa đi được vài bước, thanh âm Lệ Đăng ở phía sau lại vang lên, "Nguyễn Niệm Sơ."

Cô dừng bước, không hiểu quay đầu lại.

Anh không nói một lời nhìn chăm chăm cô. Một lát sau, mới nói: "Ngày mai đừng có lại muộn." Câu nói này, trọng âm của anh rõ ràng đặt ở cái chữ "lại" kia.

Nguyễn Niệm Sơ mỉm cười, ha ha: "Yên tâm đi, tôi sẽ không."

Cô đi rồi. Bóng lưng tiến vào cửa lớn tiểu khu, rất nhanh liền biến mất.

Lệ Đăng rút một điều thuốc, sau đó khởi động động cơ. Lúc này, điện thoại lại nhảy ra một tin nhắn từ Wechat. Anh vốn định không để ý, cúi xuống thoáng nhìn tên người gửi thì dừng lại, giấy lát, bật màn hình lên.

Là Niệm Sơ không phải mười lăm (*): Hữu nghị nhắc nhở, tuy rằng tiền đường không xa, nhưng ban đêm vẫn nhớ chú ý an toàn.

(*): Cái này mình không rành tiếng Trung nên cũng không hiểu nghĩa lắm, không thể dịch cho các bạn được, các bạn thông cảm nhé ^^

Nhìn tin nhắn trong chốc lát, anh một lần nữa tắt đi động. Vẫn chưa hồi phục.

Năm đó ở Campuchia, phản ứng của cô lúc nghe đến Chương Bắc, đã nói rõ lên địa lí của nữ nhân này không được tốt lắm. Nhưng Lệ Đăng không nghĩ tới, nó lại kém đến trình độ này.

Tiểu khu của cô, kí túc xá của anh, phân biệt ở hai đầu Vân Thành. Anh mỗi lần đưa cô về xong trở lại, đều ở xuyên thành.

Xe Jeep đen thẳng tắp tiến về phía trước, biến mất vào màn đêm.

*

Quân khu đại viện của Lệ Đăng mới xây, một bộ hai phòng ở, chung cư có thang máy. Anh điều đến Vân Thành được hai tháng, phòng cũ phân phối xong rồi, chỉ có thể phân phòng mới. Tính chiếm một tiện nghi.

Đêm chuyển lạnh, toàn bộ đại viện yên tĩnh không tiếng động, phóng tầm mắt ra mấy nhà đối diện, chỉ có thừa thớt mấy cửa sổ căn hộ đèn vẫn còn sáng.

Lệ Đăng đỗ xe xong, vào nhà.

Vừa mới bước vào cửa, điện thoại liền hiện lên một tin nhắn. Thời đại này, khoa học kỹ thuật phát triển, các ứng dụng tán gẫu rục rờ muôn màu, người gửi tin nhắn thông thường để liên lạc, đã không còn nhiều. Dương Chính Phong chính là một trong số đó.

Anh đóng cửa lại, đứng trong một mảnh đen kịt xem tin nhắn.

— Lão đệ, mừng một tháng sau, con trai tôi tổ chức một bữa tiệc mừng lên cao học, đặt ở Mãn Giang Hồng, nể nang mặt mũi nhớ tới.

Lệ Đăng đáp lại: Tốt. Chúc mừng.

— Cậu vấn đề cá nhân giải quyết thế nào rồi? Lại nói đến, qua nhiều năm như vậy, cậu sẽ không còn nhớ thương đến cô nương kia đi?

Lệ Đăng im lặng vài giây, chưa trả lời, trực tiếp đi vào phòng tắm tắm rửa.

Dòng nước ấm áp, thuận theo một thân cơ bắp cường tráng chảy xuống. Tiếng nước chảy rì rào bên tai, Lệ Đăng nhắm hai mắt, nhớ tới cổ áo sau khi Nguyễn Niệm Sơ cúi người xuống, làn da trắng nõn, xương quai xanh mảnh khảnh, và còn khe rãnh quynh rũ kia.

Còn có năm đó ở Campuchia gặp được hình ảnh hương diễm.

Thân thể anh bỗng nhiên rất nóng. Nhũ chắt mảy, gợn tay vẩy lại vòi nước. Nước ấm chợt giảm xuống, trở nên lạnh thấu xương.

Vẫn là nóng.

Lệ Đăng nhắm mắt cắn chặt răng, tay trái chống tường, tay phải trượt xuống.

Hơn hai tháng trước, anh từng đến Vân Thành một lần. Vài bằng hữu cũ hẹn gặp mặt nhau tại một nhà hàng ăn kiểu Pháp.

Có lẽ là ý trời quyết định, anh chứng kiến toàn bộ quá trình Nguyễn Niệm Sơ bị chia tay.

Từ đó về sau, một cái ý niệm liền xông tới trong đầu, như cỏ dại bình thường tùy ý lan tràn, điên cuồng mà hoang đường. Vì thế dạ hội ngày ấy liền cùng cô gặp lại.

Trên đời cái gọi là duyên phận, hơn nửa đều là người khác trăm phương ngàn kế. Ngẫu nhiên gặp, xem mắt, bao gồm cả dạ hội có Lý Tiểu Nghiên kia, đều chỉ là thủ đoạn để có thể cùng cô tái ngộ. Không lộ dấu vết, thiên y vô phùng (*).

(*): những gì tự nhiên không can tác động của con người cũng rất hoàn hảo và hoà hợp.

Cô gái kia, bảy năm trước là ngoài ý muốn, anh đem cô chôn ở nơi sâu thẳm trong kí ức, cho rằng năm đó tất cả theo thời gian sẽ trôi đi. Nhưng càng kháng cự, càng hấp dẫn, càng bình tĩnh tỉnh táo, càng ý loạn tình mê.

Tự cho là lừa dối trời, cũng không lừa dối được chính mình.

Đối mặt với Nguyễn Niệm Sơ, anh rất dễ không khống chế được, như uống rượu độc để giải khát lại vui vẻ chịu đựng, tiếp tục cứ để như vậy thì càng ngày sẽ càng hỏng.

Có tâm ma trong người, sợ nhất là phản phệ.

Thời khắc cuối cùng, anh ngẩng đầu lên trong dòng nước lạnh, hầu kết lặn, tuôn ra một tiếng gầm nhẹ kìm nén, đạt được một thoả mãn ngắn ngủi. Trong khoảnh khắc chớp mắt nào đó, lại thấy nhiệt khí bốc lên cùng với tấm lưng trắng như tuyết, eo nhỏ mềm, cùng nghiêng người có một điểm ướt át đỏ tươi kiêu diễm.

Sau khi đợt khô nóng kia qua đi, Lê Đăng tắt nước, mặc quần lên đi ra phòng tắm. Phòng khách trên bàn đặt hộp thuốc lá, anh châm một điếu, ngồi trên ghế sa lông, không bao lâu, lại bật đi động, mở ra Wechat.

Cái ứng dụng này anh không thể nào dùng, đăng kí xong tài khoản, liền đề đó. Chính thức sử dụng, là cái ngày mà người "Là Niệm Sơ không phải mười lăm" thêm bạn bè trên Wechat mới bắt đầu dùng đến.

Ngón tay anh động động trên màn hình.

Trong giới bạn bè của Nguyễn Niệm Sơ, một nội dung mới nhất mới được đăng mười phút trước, viết: Ai nha, các cậu nói trắng ra là luôn cùng Lý Trạch Ngôn đi [2], ta rút cuộc nên tuyển cái nào đây? Thật là khổ não.

[2]: là một trong những nhân vật nam trong tựa game hot ở Trung Quốc: 恋与制作 – dịch: Tình yêu và nhà sản xuất. (Tên game cho bạn nào cần>)

Lê Đăng cắn điếu thuốc, mặt không thay đổi nhìn một hồi, sau đó bóp tàn thuốc tắt mà hình, trở về phòng ngủ.

Thật là con mẹ nó.

[2932 từ]

Bạn đang đọc truyện *Bán Ngâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Hôn anh một cái (2567 từ)

Chiều chủ nhật, Lê Đăng đứng giờ đến đón Nguyễn Niệm Sơ đi mua đàn điện tử. Lão bán đàn cảm rất ân cần, đề cử cái này, đề cử cái kia, giá cả tất nhiên đều từ bốn ngàn trở lên. Nguyễn Niệm Sơ chọn đông chọn tây, cuối cùng chọn một chiếc đàn phổ biến cho giảng dạy, vừa vặn 2500 nhân dân tệ.

Cuối cùng đương nhiên là Lê Đăng trả tiền.

Ra khỏi cửa hàng, anh một tay xách đàn lên tiến ra cốp xe, động tác rất mạnh, cánh tay áo màu đen bên trái theo đó cũng co lên, lộ ra một mảnh da thịt, màu đồng cổ, đầy cường tráng và săn chắc, tràn ngập sinh lực. Nhưng chỉ trong một thoáng, cổ tay áo rất nhanh liền bị kéo xuống.

Nguyễn Niệm Sơ nhìn anh, như chợt nhớ tới cái gì, "Hình xăm của anh đã xoá đi rồi sao?"

Lê Đăng "à" một tiếng đóng cốp lại, sau đó nghiêng đầu qua nhìn cô, "Cái gì?"

"Chính là con rồng đó." Cô nâng cánh tay trái mình lên, khua khua tay, "Từ bả vai đến trước ngực, cái đuôi kéo dài trên cánh tay, nhìn trông rất đáng sợ ấy."

Anh lãnh đạm, "Cô quản được tôi xoá hay không?"

"Tôi chỉ tùy tiện hỏi thôi." Vừa nói, ánh mắt cô dừng trên tay áo anh đánh giá một phen. Trời nóng như vậy, cũng không thấy anh ta mặc áo ngắn tay, cô liền nói tiếp, "Hắn là không có xoá đi? Có phải hay không cảm thấy rất khổ, nên xoá đi thấy đáng tiếc?"

Lê Đăng kéo cửa xe ngồi vào, "Xoá rồi."

Cô nhướn mày, có điểm không tin, "Thật không? Vậy anh đem tay áo xắn lên, tôi nhìn xem. Mắt thấy mới là thật."

Nghe vậy, Lê Đăng động tác đột nhiên dừng lại, khẽ híp mí mắt, sau đó một lần nữa tầm mắt lại chuyển về hướng cô. Một lát sau mới nói, "Lên xe, đưa cô đi đến một nơi."

Lại đến nơi khác? Nguyễn Niệm Sơ mờ mịt, không hiểu ra sao lên xe, thắt chặt dây an toàn hỏi: "Đi đâu?"

"Tìm khách sạn."

Cô nhún mảy, "Tìm khách sạn làm cái gì?"

Anh nên được tùy ý, "Thuê phòng."

"..." Lúc này, Nguyễn Niệm Sơ trực tiếp sắc nước miếng, không thể tưởng tượng nổi trông mắt nhìn anh, "Lệ đội trưởng, ngài là nhân vật cấp thủ trưởng, đừng tùy tiện đùa kiểu này."

"Cô không phải nói mắt thấy mới là thật sao?" Lệ Đăng nhìn thẳng phía trước, thần sắc tự nhiên nói, "Cởi ra cho cô từ từ xem."

Cô mắc nghẹn, "Không cần."

"Không sao. Tôi không ngại."

"... Thật không cần." Năm đó ở Campuchia, người này động tí liền thoát y, lâu ngày gần như đã để lại bóng ma tâm lý cho cô. Nói thật, cô trước kia đã để ý, hiện tại càng để ý.

"Còn muốn nhìn không?"

"... Không nhìn."

"Có tin hay không?"

"... Tin." Không phải chỉ là vấn đề hình xăm đã xóa hay chưa thôi mà, vậy mà còn cùng với cô so bì logic? Thật là một nam nhân không có tế bào hài hước. Cô cũng hết chỗ nói.

Sau một đường đều là trầm mặc.

Nguyễn Niệm Sơ mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, lướt weibo, không chủ động trên chộc Lệ Đăng nữa. Anh mặt không thay đổi lái xe, ngẫu nhiên gặp đèn đỏ, liền vô tình hoặc cố ý, liếc cô một chút. Khoé mắt thấy, cô gái kia nhún mảy bẹp miệng, rầu rĩ không vui, một bộ dạng như cả thế giới đều như đang thiếu tiền cô. LingPei.

Cô lớn rồi.

Trừ lần đó ra, tựa hồ năm đó với bây giờ như hai người hoàn toàn khác biệt.

Lúc này, phía trước đèn đỏ đã chuyển thành xanh. Lệ Đăng đem tầm mắt thu hồi, khoé miệng khẽ cong một cái cực nhạt, đập chân ga.

Nguyễn Niệm Sơ muốn soạn bài, đàn điện tử đương nhiên trước tiên phải để ở nhà cô. Vì đang rảnh việc, Lệ Đăng trực tiếp đem xe tiến vào tiểu khu, dừng ở tầng dưới nhà cô.

Nguyễn Niệm Sơ xuống xe, vòng ra sau mở cốp, ôm bộ đàn ra.

Thật đúng là đã đánh giá thấp trọng lượng của chiếc đàn.

Một cái ôm lên này, cô thiếu chút nữa là ngã lún trên đất.

Lệ Đăng nhún mảy, sợ cô ngã, liền cất bước nhanh qua định ôm lấy hông cô. Thật không khéo, vị trí bàn tay anh ôm, vừa vặn là eo mềm của cô. Chỗ ấy nắn cảm, lại rất sợ ngứa.

Vì thế Nguyễn Niệm Sơ kêu "a" một tiếng, khuỷu tay theo phản xạ có điều kiện giương lên. Đập trúng cảm của Lệ Đăng.

Đối phương thực sự đứng rất vững chắc.

"..." Anh nheo mắt, mặt đen đi một nửa.

Nguyễn Niệm Sơ lúng túng không thôi, 囧 nói: "Xin lỗi, tôi không cố ý... Thật ngại quá." Cô đặt đàn xuống tiến đến gần, nhìn chăm chú vào cảm anh, đuôi tay sờ sờ, "Không có việc gì chứ? Có nặng lắm không?"

Mềm mại lướt qua cảm.

Tinh tế cùng thô ráp, mịn màng cùng cứng rắn, xúc cảm tương phản đến cực điểm. Mùi hương ấm áp thoang thoang phả đến trước mặt.

"..." Lệ Đăng ánh mắt khẽ biến, một phát bắt được cánh tay mảnh khảnh kia, bắt cháp siết chặt lại.

Tâm cô hoảng hốt, bị đau nói: "Thật xin lỗi, tôi thật sự không cố ý. Anh đừng kích động."

Không bao lâu, Lệ Đăng nói lỏng tay ra, trên mặt quay về vẻ lạnh lùng. Nhưng ánh mắt vẫn còn sót lại tia tàn nhẫn vừa mới đây.

Nguyễn Niệm Sơ nghĩ mà sợ, chậm chậm nói: "Tôi đều xin lỗi rồi, anh đột nhiên dữ như vậy làm cái gì?" Dáng vẻ anh vừa rồi, cùng bảy năm trước ở Campuchia cô thấy không khác là bao.

Lệ Đăng quay đầu, một lát sau mới trầm giọng nói: "Tôi không thích người khác chạm vào tôi."

"Đã nhìn ra." Nguyễn Niệm Sơ cau mày nói tiếp. Năm đó bị nhốt ở rừng cây, anh ta sốt cao không ngừng, cô dùng nước lạnh lau người cho anh, suýt chút nữa bị anh ta xem là kẻ địch mà ngộ sát.

Xung quanh yên tĩnh vài giây.

Lệ Đăng bực bội, đi đến bên cạnh châm một điếu thuốc, hút một cái đến cùng, sau đó ném tàn thuốc đi đem đàn điện tử nhấc lên nói: "Nhà cô ở tầng mấy?"

"Tầng ba." Cô đáp.

Anh không nói gì nữa, xoay người đem theo đàn đi vào.

Nhìn bóng lưng người kia, Nguyễn Niệm Sơ sờ sờ cổ tay có chút đỏ lên, nhăn mày lại. Thật là người quái dị.

Cuối tuần cứ như vậy trôi qua.

Thứ tư tuần nay, là sinh nhật hai mươi sáu tuổi của Kiều Vũ Phi, cô ấy thích náo nhiệt, nên luôn đặt một KTV xa hoa nào đó rồi mở tiệc đứng. Bạn bè mời đến rất nhiều, Nguyễn Niệm Sơ là bạn thân tin cậy nhất, tự nhiên sẽ có trong danh sách.

Tiền thẻ, cô ấy còn nỗ lực mời bạn trai đương nhiệm của người bạn thân tin cậy nhất này.

"Mang cả Lệ Đăng đến đây đi." Trong điện thoại, ngữ khí Kiều Vũ Phi tràn ngập hứng thú cùng hiếu kỳ, "Tên là Lệ Đăng nhỉ? Gọi đến cùng nhau vui chơi, nhiều người càng náo nhiệt. Vừa vặn cũng có thể nhận thức được một chút."

Nguyễn Niệm Sơ đang đắp mắt nạ nhìn video, nghe vậy lạnh lạnh nói: "Anh ta sẽ không tới."

"Mày đã hỏi qua?"

"Không có." Lấy hiểu biết của cô với Lệ Đăng, anh thích tĩnh, làm sao có thể tham gia những tiệc như kiểu bạn bè sinh nhật. Căn bản không cần hỏi.

"Không hỏi một tiếng, làm sao mày biết người ta sẽ không tới?" Kiều Vũ Phi nói, "Tóm lại là tao mời, mày cứ hỏi qua anh ta một chút, nếu không đến thì thôi."

"Được."

Cúp điện thoại xong, Nguyễn Niệm Sơ mở ra Wechat. Cô không sửa biệt danh cho Lệ Đăng, những con số đơn giản kia đã tạo thành nickname, rất dễ tìm.

Cô mở khung nhắn thoại, gửi đi: Tối mai bạn tôi có sinh nhật, cũng mời anh đến cùng. Lệ đội ý như thế nào?

Qua năm phút, đối phương đáp lại: Mấy giờ?

Nguyễn Niệm Sơ: Bảy rưỡi tối.

Lệ Đăng: Tốt.

"..." Nguyễn Niệm Sơ sững sốt. Cô mở to hai mắt, nhìn chăm chú chữ "Tốt" kia, lẩn qua lẩn lại nhìn hai phút. Sau đó mới chậm chạp trả lời: Anh lại muốn đi?

Lệ Đăng: Tôi không thể đi?

"..." Nguyễn Niệm Sơ im lặng. Nghĩ rằng Kiều Vũ Phi quả nhiên nói rất đúng. Tâm của nam nhân thật như kim dưới đáy biển, quả nhiên thay đổi thất thường. Cô nhắn tiếp: Không phải không thể đi. Vậy cái đó buổi tối thứ tư gặp nhau ở cửa.

Lệ Đăng đáp lại cô: Không gặp không về.

*

Tình bạn của Nguyễn Niệm Sơ cùng Kiều Vũ Phi, bắt đầu từ lúc các cô học đại học năm thứ nhất. Khi đó, hoa khôi hệ tài chính Kiều Vũ Phi coi trọng một vị nam thần lớp Nguyễn Niệm Sơ, xuân tâm này mằm, theo đuổi tận cùng không buông, may mắn được Nguyễn Niệm Sơ ra tay giúp đỡ, mới khiến cho cô ấy cùng nam thần sinh ra một đoạn tình duyên.

Bây giờ, vật đổi sao dời, nam thần đã là bạn trai cũ của Kiều Vũ Phi.

Hai nữ nhân hữu nghị nhưng lại kiên cố như lúc ban đầu.

Cho nên nói, nhiều lúc, bạn bè so với người yêu càng khăng khít một mực.

Sinh nhật hai mươi sáu tuổi của Kiều Vũ Phi, Nguyễn Niệm Sơ từ mấy tháng trước đã chuẩn bị xong quà tặng – một chiếc bao điện thoại thủ công. Cô mua được những dụng cụ may vá, đối chiếu với nguyên mẫu, làm ròng rã hai tháng trời.

Nếu như nói, trên thế giới này mẹ Nguyễn là người phụ nữ số một, như vậy Kiều Vũ Phi hoàn toàn xứng đáng đứng thứ hai.

Đúng bảy giờ tối thứ tư, tan học xong, Lê Đăng thay thường phục nhận được từ Nguyễn Niệm Sơ xong, hai người cùng đi tới chỗ KTV đã hẹn.

Đến vào lúc đó, trong phòng đã vô cùng âm ỉ. Trong không gian hai tầng, các nam nữ trẻ tuổi thi nhau ca hát, vung vung quyền, vây quanh ngôi sao sinh nhật tối ngày hôm nay.

Kiều Vũ Phi trên đầu đội mũ sinh nhật, sau khi nhìn thấy Nguyễn Niệm Sơ, hai mắt liền rực sáng: "Niệm Sơ!"

"Giống trông khua chiêng như thế, không biết người ta còn tương mỳ quá ba mươi đại thọ đấy." Nguyễn Niệm Sơ trên mặt mang theo ý cười, vừa đùa, vừa đem hộp quà đưa cho Kiều Vũ Phi, "Sinh nhật vui vẻ."

Kiều Vũ Phi chán ghét oai oai nói với cô lời cảm ơn, vừa xoay đầu, liền thấy Lê Đăng từ phía sau bước vào.

Khí chất kia, lạnh lẽo lại cứng rắn bức người, cùng không khí xung quanh hoàn toàn không hợp nhau.

Kiều Vũ Phi không khỏi nhìn anh thêm vài lần, đề thấp cổ họng: "Đây là bạn trai mày?"

"Ừ." Nguyễn Niệm Sơ gật đầu, vừa nói vừa giới thiệu hai người, "Đây là Lê Đăng, đây là Kiều Vũ Phi."

Kiều Vũ Phi cười hi hi cùng anh chào hỏi.

Lê Đăng nhàn nhạt gật đầu một cái, "Xin chào."

Lúc sau, Kiều Vũ Phi không nhìn được tiến đến bên tai Nguyễn Niệm Sơ, nhỏ giọng oán giận: "Bạn trai này của mày, không cùng phong cách với chúng ta. Nhân lúc còn sớm đạp đổ đi. Chơi cùng nhau cũng không được."

Nguyễn Niệm Sơ nói: "Tao cảm thấy cũng không tệ lắm."

Căn bản không cùng một loại người, chỗ nào thấy không tệ? Kiều Vũ Phi cảm thấy không thể hiểu nổi, chỉ có thể chớp mắt, vị khác loại kia đang nghiêng nghiêng đầu, ở bên tai Nguyễn Niệm Sơ nói chuyện. Gương mặt nghiêng mông lung ả ả hiện hiện trong ánh đèn tối, mặt mày như hoa, không khí xung quanh cũng như sắc lạnh đi mấy phần.

Kiều Vũ Phi ho khan vài tiếng thu hồi tầm mắt.

Được rồi, nhìn mặt quả thật không tồi.

Tương đương là cũng không tệ.

Môi Lê Đăng đang dính trên lỗ tai Nguyễn Niệm Sơ, ngữ khí rất nhạt, cũng rất thấp, "Các cô bình thường đều chơi đùa kiểu này?" Cả trai lẫn gái lẫn lộn cùng một nơi, quần ma loạn vũ.

"Không phải." Nguyễn Niệm Sơ thành thật nói, "Tôi khá là trạch (*), ngày lễ ngày tết mới chơi đùa như vậy."

(*) là trạch nữ: người chỉ thích ở nhà và luôn ở nhà.

"..."

Sau đó anh liền không để ý tới cô. Ngồi trên ghế sa lông, cúi đầu, xem điện thoại di động. Mặt không hề cảm xúc.

Nguyễn Niệm Sơ thì bị Kiều Vũ Phi kéo tới ca hát.

Náo loạn một lúc, chợt có người đề nghị chơi trò lờ thật lòng hay đại mạo hiểm, một đám người trẻ tuổi đang lo chưa tận hứng, liền sôi nổi phụ họa. Vì thế mọi người làm thành một vòng tròn, chơi đoán số để quyết định thắng thua.

Sau vài vòng, cơ hội "lờ thật lòng" của Nguyễn Niệm Sơ đã dùng hết, chỉ có thể chọn đại mạo hiểm. Nhà trên chỉ định, muốn cô chọn một trong hai, hoặc là uống liền ba ly, hoặc là phải tìm người khác phái hôn môi.

Nguyễn Niệm Sơ chọn về trước.

Mới vừa bùng lên cái ly, Kiều Vũ Phi liền ấn tay cô, nghi hoặc nói: "Tư lượng của mày chỉ có phá, bạn trai mày không phải ở chỗ này sao, cần gì phải uống ba ly." Vừa nói vừa đứng dậy, hào hứng hướng đến ghế sa lông hô: "Lệ Đăng, vợ anh chơi trò chơi thua. Cô ấy muốn hôn anh một cái."

"..." Nguyễn Niệm Sơ gấp gấp nhỏ giọng mắng cô ấy: "Đừng nói nhảm."

Kiều Vũ Phi mờ mịt: "Chúng mày là tình nhân mà, nhận lấy cái hôn thì làm sao?"

"Chúng tao..." Cô nhủ mày, trong lòng sinh ra một tia hoảng hốt, trước mặt nhiều người như vậy, không biết cùng bạn tốt giải thích như thế nào. Nhưng mà đúng vào lúc này, bên cạnh người nọ lại có động tác.

Nguyễn Niệm Sơ sững sốt, quay đầu nhìn lại.

Lệ Đăng đã đứng dậy, hướng cô đi đến. Sắc mặt anh bình tĩnh, chỉ là cặp mắt kia đang nhìn cô chằm chằm, mắt đen như mực, sâu không thấy đáy.

Đó là một loại dục vọng nhữu tạp như từ lâu xa cách, mâu thuẫn mà lại khiến lòng tràn ngập run sợ.

Bạn đang đọc truyện *Bán Ngâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Thích cười

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đối diện chỉ có hai giây.

Rất nhanh, cô quay đầu lại, bùng ly rượu trên bàn lên, một ngụm liền uống xong. Kiều Vũ Phi hai mắt trừng lớn, giật giật môi, nhưng chưa nói ra được định nói cái gì. Bốn phía chẳng biết khi nào cũng đã lắng xuống.

Cứ như vậy, toàn bộ không khí trong phòng trở nên rất cổ quái.

Uống xong, Nguyễn Niệm Sơ lại cầm lấy ly thứ hai. Đúng lúc này, một cánh tay giơ ra nắm lấy cổ tay cô. Ánh mắt cô nhảy lên, nghe thấy âm thanh của người nọ từ trên đỉnh đầu truyền đến, ngữ khí rất nhạt: "Uống nhiều rượu tổn thương đến cơ thể."

Cô không kịp phản ứng.

Trong nháy mắt tiếp theo, cằm liền bị nắm lấy, nâng lên.

Lệ Đăng cúi người xuống. Thân hình anh cao lớn, trong phòng ánh sáng vốn đã tối, vừa vịn che chắn, cô như bị toàn bộ bóng của anh bao trùm lại. Nhưng cũng vừa hay, ngăn trở được những tầm mắt của người khác.

Nguyễn Niệm Sơ nhìn anh cúi thấp dần, tâm đột nhiên run lên.

Màu sắc Lệ Đăng vừa dày vừa đen, bên trong còn có gì đó đang quay cuồng, phảng phất cuồng phong cùng biển gầm như kiềm nén đã lâu.

Khi đó, cô thậm chí cho rằng anh thật sự muốn hôn cô.

Môi anh cách môi cô cự ly chỉ nửa cm. Quá gần. Hô hấp của hai người trong chớp mắt giao hoà. Hơi thở anh ấm áp, hoà lẫn mùi thuốc lá cực nhạt, phảng phất nhẹ nhàng qua mặt cô.

Nguyễn Niệm Sơ mười ngón tay nắm thành quyền. Cô nghe thấy tim mình đang đập như sét đánh, giống như sắp chui ra từ cổ họng.

Cũng may chỉ trong chớp mắt, Lệ Đăng liền ngồi dậy, một lần nữa cùng cô kéo dài khoảng cách. Nguyễn Niệm Sơ một vai cứng đờ, thân thể cứng ngắt cuối cùng cũng được thả lỏng.

Các quần chúng vây xem thì nhủ mày lại, kêu la nói: "Áy? Như vậy đã xong rồi? Còn chưa thấy rõ nha!" Sau đó ồn ào ầm ĩ muốn họ phải làm lại lần nữa.

"Chính mình mắt mù không nhìn thấy, còn trách được ai?" Kiều Vũ Phi vội vàng giải vây, xuy xuy nói: "Đến đây đến đây mặc kệ bọn họ, chúng ta tiếp tục chơi đùa. Tiếp theo là đến người nào đây?"

Nhân vật chính đã lên tiếng, nhất hô bá ứng. Một đám người trẻ tuổi một lần nữa lại cười đùa, chuyển vòng tròn lắc xì ngầu, lực chú ý cũng không dừng trên hai người nữa.

Nguyễn Niệm Sơ âm thầm thở ra một hơi. Vô thức điều chỉnh tư thế ngồi, đôi chân dài dưới làn váy giao chồng lên nhau, nuốt nà, còn trắng như thế.

Lệ Đăng nhìn chân cô mấy lần, tầm mắt thu hồi lại, ngồi trở lại chỗ cũ. Căn phòng này điều hoà hiệu quả nghe về không tốt, rất nóng. Anh hơi nhú mảy, tháo một nút áo ở cổ, một tay thì xắn tay áo lên.

Cô chần chừ trong chốc lát, đem vị trí của mình nhường cho người cũng muốn chơi trò chơi, đứng dậy đi vài bước, ngồi vào bên cạnh anh.

Lệ Đăng mắt cũng không nâng nói: "Không chơi trò chơi nữa sao?"

"Ừm." Nguyễn Niệm Sơ thuận miệng đáp, lại nói: "Một mình anh ngồi đợi không thấy nhàm chán sao? Có muốn hay không cùng chơi với mọi người?"

"Không quen."

"Vậy thì có làm sao?" Cô giương lên một nụ cười xán lạn, dùng kinh nghiệm đã trải qua của mình khuyên giải an ủi anh, dụ dỗ từng bước: "Tôi cùng bọn họ cũng không quen, nhưng vài lần chơi nhiều với nhau là được. Không phải ngại ngùng, không phải câu nệ đâu."

"Tôi không ngại ngùng, cũng không câu nệ." Lệ Đăng đáp thực sự rất bình tĩnh. Anh vốn là như vậy, không quen biết, căn bản không có khả năng lui tới.

Nhưng mà, những lời này rơi vào tai Nguyễn Niệm Sơ, đã thành một nghĩa khác. Cô chỉ coi anh là một con vịt sắp chết còn mạnh miệng, liền gật gù, mang một biểu tình "Nhìn thấu người nhưng không vạch trần người" nhìn anh, nói: "Không có là tốt rồi. Nếu anh chơi không vui, tôi sẽ thấy bất khoan."

Lệ Đăng nhẹ khịt mũi, cảm ly lên uống nước.

Nguyễn Niệm Sơ gõ gõ ngón tay vào mặt trước bình rượu, chống cằm, nhìn khuôn mặt mang thần sắc lạnh lùng của anh: "Như thế nào mà không uống cái này?"

Anh trả lời: "Lái xe."

"Ồ."

Trò chuyện mấy hiệp xong liền trở nên lúng túng, may bất chợt có một trận chuông điện thoại vang lên. Lệ Đăng liếc nhìn tên người gọi, sắc mặt khê biến, nghĩ còn chưa kịp nghĩ liền ấn nhận. Đồng thời đứng dậy đi vào toilet.

Nguyễn Niệm Sơ mơ hồ cảm nhận được cái gì, nhú mảy.

Không đến một phút, Lệ Đăng cúp điện thoại đi ra, trầm mặt nói: "Chốc lát nữa hãy tự mình bắt xe trở về. Tôi phải đi trước." Nói xong, anh một tay tóm lấy áo khoác đang vắt trên ghế sa lông, xoay người chuẩn bị rời đi.

"Có chuyện gì cấp bách vậy?"

"Di Hạ gọi điện thoại. Nói mẹ Tiểu Tinh ở bệnh viện đột nhiên mất không chế, tình hình rất không ổn định."

Nguyễn Niệm Sơ ánh mắt nhảy dựng. Ngán ngùi vài giây, khuôn mặt non nớt đáng yêu luôn tươi cười của Tiểu Tinh hiện lên trong đầu cô.

Sau đó cô nói: "Tôi với anh cùng đi."

*

Vị trí bệnh viện của mẹ Tiểu Tinh - Hà Lệ Hoa, là trung tâm nghiên cứu bệnh tình thần Văn Thành, nằm ở vùng ngoại ô, rất xa xôi. Khi Lệ Đăng và Nguyễn Niệm Sơ đến bệnh viện, thời gian đã đúng mười một giờ đêm.

Bọn họ ở phòng người bệnh nhìn thấy Hà Lệ Hoa.

Đó là một người phụ nữ trung niên tiêu tụy, tóc tai bù xù, mái tóc màu hoa râm, nhìn qua so với tuổi thật lớn hơn nhiều. Bà ấy ngơ ngác nằm trên giường bệnh, ánh mắt trống rỗng nhìn trần nhà, tay chân đều bị trói chặt bằng dây cao su, cố định trên khung giường. Hai gò má còn có vết nước mắt rõ ràng.

Bác sĩ trị liệu chính khuôn mặt đầy u sầu, đang cùng di Hạ giảng giải tình hình phát bệnh của Hà Lệ Hoa.

"Dù đang trong điều trị, nhưng chúng tôi cũng rất tiếc vì tình trạng của bệnh nhân không thể kiểm soát một cách hiệu quả." Bác sĩ cau mày, "Bà ấy đã đến giai đoạn nghiêm trọng nhất của tâm thần phân liệt, ảo giác vọng tưởng, cấu kinh bất an, thương tổn người khác, và cũng làm thương tổn chính mình... Trong tuần này, bà ấy đã phát bệnh ba lần. Lần này đặc biệt càng nghiêm trọng."

Di Hạ liên tục lau nước mắt, "Đây là bị cái gì kích thích sao?"

Bác sĩ nói: "Loại hoàn cảnh phong bế này, điều duy nhất kích thích bà ấy chỉ có thể là chính bản thân bà."

Nói xong, bác sĩ thở ra một hơi thật dài, sau đó liền xoay người rời đi. Y tá dặn dò bọn họ, nói: "Bệnh nhân rất không ổn định. Tuy rằng đã tiêm thuốc an thần, nhưng vẫn không thể coi bỏ dây thừng. Đây là giữ cho sự an toàn của mấy người."

Di Hạ gật đầu không ngừng, "Cảm ơn cô."

Y tá bụng đĩa dùng cho điều trị lên đi khỏi.

Di Hạ nghiêng đầu đi, lấy khăn tay không ngừng lau mặt, dừng một chút mới nói: "Vốn không muốn làm phiền đến hai người... Nhưng Đăng Từ cậu cũng biết, nhà ta không có ai thân thích. Anh Hạ của cậu cùng chị dâu cậu về sau gặp chuyện không may, trong nhà cũng chỉ còn ta và Tiểu Tinh, vừa rồi bệnh viện gọi điện đến, ta gấp quá, cho nên mới..."

"Đi đừng khách khí." Lê Đăng nói, "Con nói rồi, con cùng anh Hạ giống nhau, đều là con của di."

Di Hạ khóc lóc, nửa ngày nói không ra lời.

Thấy thế, trong lòng Nguyễn Niệm Sơ cũng thấy khó chịu, tiến lên hai bước ôm lấy vai di Hạ, nhẹ giọng nói: "Đi đừng khổ sở quá. Di nhất định phải bảo trọng thân thể, bằng không Tiểu Tinh phải làm sao bây giờ?"

Di Hạ hít sâu một hơi, gạt gạt đầu, cảm xúc lúc này mới bình tĩnh đi vài phần.

Chốc lát sau, Lê Đăng nghiêng đầu liếc nhìn cửa phòng bệnh, lãnh đạm nói: "Chị dâu còn nhận ra người không?"

"Lúc này hẳn là nhận ra được."

Lê Đăng im lặng, xoay người đi vào.

Nguyễn Niệm Sơ đi theo sau.

Nhận thấy có người tới, trên giường bệnh ánh mắt Hà Lệ Hoa loé lên, nhìn về phía bọn họ, vẻ mặt rất nghi hoặc. Lê Đăng gọi: "Chị dâu."

"..." Hà Lệ Hoa phản ứng hơn nửa ngày, mới cười cười, nói: "Là Lê Đăng ư. Mùa đông rồi, cậu mặc ít thể không lạnh sao? Tuy tiện ngồi đi."

Bây giờ đang là tháng tám, mùa hạ chính viêm. Nguyễn Niệm Sơ lúc này thông suốt.

Người phụ nữ này, đem kí ức cuộc đời mình, vĩnh viễn dừng ở thời điểm mười hai năm trước, trước tháng ngày chồng bà đã hi sinh.

Lê Đăng hướng Hà Lệ Hoa nở nụ cười, nói: "Không lạnh."

"Anh Hạ của cậu đâu? Như thế nào mà không trở về?"

"Anh Hạ gần đây có nhiệm vụ, rất bận. Bảo em thay anh ấy đến thăm chị."

"Vậy, anh ấy có lời gì muốn bảo cậu nói cho tôi không?"

"Anh Hạ bảo chị phải chăm sóc thật tốt cho bản thân mình. Anh ấy ở bên ngoài rất tốt, cho nên chị đừng lo lắng."

Hà Lệ Hoa thở dài, "Nhiệm vụ, nhiệm vụ, anh ấy làm sao có thể nhiều nhiệm vụ như vậy." Sau đó hơi nhăn mày lại, "Có thể đến tận lúc con được sinh ra, cũng sẽ không gặp được ba ba đi."

Nói xong, bà ấy đưa tay muốn sờ bụng, này vừa động, mới kinh ngạc nhận ra tay chân mình bị trói chặt.

Hà Lệ Hoa nháy mắt sắc mặt liền đại biến: "Vì sao lại trói tôi? Các người vì sao muốn trói tôi? Thả ra! Thả tôi ra!" Bà ấy điên cuồng giãy dụa, cổ tay càng bị dây thừng xiết chặt tạo ra một mảng đỏ, khoé mắt bà như muốn nứt ra: "Hạ Phi! Tôi muốn gặp Hạ Phi... Hạ Phi ở nơi nào? Anh ấy ở nơi nào?"

Lê Đăng mi tâm nhăn lại thành chữ xuyên, trầm giọng nói: "Chị bình tĩnh một chút."

"Tôi muốn gặp Hạ Phi!"

"Hạ Phi đang bận."

"Cậu gạt tôi!" Hà Lệ Hoa khàn cả giọng rống to, "Hạ Phi chết rồi, anh ấy chết rồi! Anh ấy sẽ không trở về... Tất cả mọi người đều muốn khỏi pin kia, tất cả mọi người đều muốn lấy mạng của anh ấy! Ngày đó chuyện chưa kết thúc, tôi không đợi được anh ấy, rốt cuộc đợi không được... Hạ Phi sẽ không trở về đây..."

Thanh âm này thê lương đến đáng sợ, nói năng lộn xộn, gần như có thể xuyên thấu màng nhĩ của người ta.

Nguyễn Niệm Sơ theo bản năng lùi về phía sau một bước.

Ngoài phòng bệnh, bác sĩ y tá vội vàng chạy đến, giữ chặt Hà Lệ Hoa đang mất khống chế, lần thứ hai tiêm cho bà ấy thuốc an thần. Dì Hạ bên cạnh che mặt khóc rống, "Đến cùng là tạo cái gì nghiệt?"

"..." Lệ Đăng đứng yên tại chỗ trong chốc lát, xoay người, đi nhanh rời khỏi phòng bệnh.

Chờ Nguyễn Niệm Sơ đuổi theo ra thì, trên hành lang đã không còn bóng dáng người kia. Cô nhủ mảy, một đường chạy chậm chậm hết nhìn đông rồi nhìn tây, cuối cùng, trên ghế dài bên ngoài khu nội trú cũng nhìn thấy anh.

Xung quanh bóng cây tất cả đều là đêm tối, lẻ loi, bị ánh trăng lạnh lùng phủ lên.

Lệ Đăng nửa khom lưng, khuỷu tay chống đỡ đầu gối, hút thuốc, mặt không hề cảm xúc. Một điếu lại đến một điếu.

Cô thở gấp gấp đi đến.

Lệ Đăng không chớp mắt nhìn chăm chú vào đêm đen phía trước, không nói gì.

Nguyễn Niệm Sơ ngồi xuống bên cạnh anh, hơi yên lặng, nói: "Anh không sao chứ?"

"..." Anh phui tàn thuốc, ngữ khí bình tĩnh, "Không có việc gì."

Cô gạt gù, sau đó chần chừ mấy giây, mới lại hỏi, "Vừa rồi, mẹ Tiểu Tinh nói gì mà khó pin, là có quan hệ với nhiệm vụ của Hạ Phi năm đó?"

Lời này của Nguyễn Niệm Sơ chỉ là thuận miệng hỏi.

Ai biết khi vừa mới hỏi xong, Lệ Đăng mãnh liệt quay đầu qua nhìn cô. Cô theo tầm mắt nhìn lại, không khỏi sửng sò. Ánh mắt kia âm trầm sắc bén, đầy tơ máu hỗn loạn, dọa cho người ta phải sợ hãi.

Cô ý thức được chính mình đã hỏi điều không nên hỏi, không thể làm gì khác hơn là nói: "Đừng tức giận, không thể nói thì coi như tất cả đã xong."

Lệ Đăng nhìn chăm chăm cô một lát, hơi híp mắt, "Cái này cũng là do cô xem phim điện ảnh?"

Nguyễn Niệm Sơ ăn ngay nói thật, "Đoán mò."

"Nguyễn Niệm Sơ" Thời điểm anh gọi tên cô, giọng nói rất trầm, ngữ khí không tốt, "Chuyện không do cô quản thì đừng động vào, cũng đừng hỏi nhiều. Nghe rõ không?"

Năm đó ở Campuchia cô đã nhìn ra rồi. Thân phận của mấy người như anh, phải giữ nhiều bí mật này nọ. Nguyễn Niệm Sơ cũng không cảm thấy kinh ngạc. Cô chỉ thở dài, ngược lại nói, "Xem dáng vẻ của mẹ Tiểu Tinh, lúc còn trẻ hẳn cũng phải là một đại mỹ nhân, cùng chiến hữu của anh rất xứng đôi. Thật đáng tiếc."

Lệ Đăng im lặng hồi lâu, nói: "Bà ấy trước kia là nữ binh, ở chỗ chúng tôi làm công tác thông tin."

"Bọn họ kết hôn rất sớm sao?"

"Ừ."

Cô tò mò, "Vậy còn anh?"

"Tôi cái gì?"

"Anh như thế nào mà vẫn chưa kết hôn?" Ba mươi ba tuổi, cho dù là đàn ông nhưng tính ra tuổi này cũng không phải là nhỏ đi. Cô rút cuộc cũng hỏi ra sự nghi vấn này, người chợt cảm thấy thoải mái.

Lệ Đăng nhìn cô một cái, ánh mắt không rõ. Anh không hề trả lời.

Nguyễn Niệm Sơ cho rằng anh không nghe rõ, liền lặp lại: "Tôi hỏi anh, vì sao giờ chưa kết hôn?"

Lệ Đăng nhạt nói: "Không gặp được người thích hợp."

"Cô gái ra sao anh mới cảm thấy thích hợp?" Cô cong môi thuận miệng hỏi.

"Thấy thích."

"Cô gái ra sao anh mới cảm thấy thích?" Cô tiếp tục cong môi thuận miệng hỏi tiếp.

Lệ Đăng rũ mắt xuống.

Trong nháy mắt nào đó, trí nhớ của anh trở lại bảy năm trước. Đêm rét cô lạnh, cô gái kia khoé miệng cười yếu ớt nhưng lại xán lạn đến sáng rực. Khi đó

sốt cao đến hỗn loạn, anh lý trí bị ăn mòn, đối với cô gái kia nói: "Dáng vẻ khi cô cười, rất đẹp."

Gió lạnh lẽo thổi qua.

Ánh mắt của anh quay trở lại khoe miệng đang cong lên của cô, môi khẽ nhúc nhích, giọng nói không biết sao dần trầm đi. Đáp: "Thích cười."

Một chút ngoài lề:

Tự dưng lướt linh tinh thì gặp tấm ảnh này của Waka - Thế giới truyện Trung Quốc đăng tải, theo cá nhân mình thấy thực sự hình tượng này rất giống với trường tượng của mình về Lê ca cùng Sơ Sơ, nên mình quyết định đăng lên cho các bạn xem cùng. Đây ý kiến của mình thôi, ai không thấy giống cũng đừng ném đá nha:333

Ảnh đây:

Bạn đang đọc truyện *Bán Ngâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Anh ôm chặt cô (3210 từ)

Nguyễn Niệm Sơ không nhận thấy sự khác thường của Lê Đăng, nhướn mày, có chút kinh ngạc: "Đơn giản như vậy?"

"Đúng."

Cô cảm khái: "Yêu cầu của anh thật sự là không cao nha." Trên đời này mỹ nhân thích cười, nhiều vô số kể.

Anh bình tĩnh: "Cũng không thấp." Trên đời này mỹ nhân thích cười nhiều vô số kể. Nhưng có thể làm cho anh nhớ kỹ, chỉ có một người.

Nguyễn Niệm Sơ nghe vậy nhún vai một cái, không thể làm gì khác hơn là theo anh nói: "Ồ vậy không thấp."

"Nói cô một chút đi."

Cô khó hiểu: "Nói tôi cái gì?"

"Vì sao giờ vẫn không có đối tượng chính thức?"

"Không gặp được người thích hợp." Cô trả lời trong lúc vô tình liền giống anh như đúc.

Lệ Đăng hỏi cô, "Ra sao mới thích hợp?"

Nguyễn Niệm Sơ hơi suy nghĩ, đột nhiên, hướng anh nở một nụ cười bốn cọt, đáp: "Thấy thích."

Anh chẳng biết lúc nào đã ngậm một miếng thuốc, rũ mắt hỏi cô, ngữ khí rất nhạt: "Cô thích mẫu đàn ông thế nào?"

"Mặt đẹp trai." Cô là một tục nhân. Tiêu chuẩn kén vợ kén chồng, chính là nông cạn mà trực tiếp như thế, "Thân cao, vóc người đẹp."

Nghe cô nói xong, Lệ Đăng hơi nhún mày, phun ra làn khói rồi cười một cái.

Nguyễn Niệm Sơ ngửi được một tia trào phúng, "Anh cười cái gì?"

Anh chuyển mắt nhìn chăm chăm cô, híp đôi mắt, một thân còn đồ đang biểu lộ rõ không thể nghi ngờ. Không đáp mà hỏi lại: "Theo tiêu chuẩn này của cô, Nguyễn Niệm Sơ, vậy không phải cô rất thích lão tử về khoản này?"

"..." Lời vừa dứt, Nguyễn Niệm Sơ ngây người.

Vạn lần cũng không nghĩ tới, vị nhân dân giải phóng quân này trình độ tự luyện lại nghiêm trọng đến như vậy.

Dáng vẻ lúc cô đang ngờ ngác, nhìn vừa ngốc lại đàn, trông rất buồn cười. Lệ Đăng dù bận vẫn ung dung nhìn cô một lúc, sau đó dời đi tầm mắt, nhạt nói: "Chỉ đùa với cô."

Nguyễn Niệm Sơ khoe miệng khe giạt giạt, sau đó im lặng vài giây, mới nói: "Lệ đội thật hài hước." Có thể dùng giọng điệu lạnh băng đấy để nói đùa, đúng là không dễ.

Lệ Đăng hút thuốc không đáp lại.

Lại ngồi một lát, gió càng thổi lớn. Khu vực vùng ngoại thành nhiệt độ vốn đã thấp, Nguyễn Niệm Sơ quần áo đơn bạc, hai cánh tay chà sát nhau, chuẩn bị đứng dậy đi vào bên trong.

"Bên ngoài quá lạnh, ngồi lâu sẽ bị cảm mạo. Trở về thôi." Nói xong, cô dậm dậm chân xoay người rời đi.

Nhưng vừa mới đi được hai bước, sau lưng người nọ đột nhiên nói: "Nguyễn Niệm Sơ."

Cô nghi hoặc, dừng bước quay đầu lại, ngay sau đó trên vai liền áp, một áo khoác nam mỏng được phủ lên. Áo khoác còn hơi ấm, màu đen tuyền, vẫn lưu lại nhiệt độ cơ thể trên người anh. Thân mình cô rõ ràng cứng đờ.

Lệ Đăng bên cạnh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi tối màu, liếc nhìn cô một cái, đi rồi.

Nguyễn Niệm Sơ vuốt áo khoác đứng trong chốc lát, khi định thản lại, liền cất bước đuổi theo.

Nhưng không ngờ, gió lúc này bỗng trở nên lớn hơn.

Trên mảnh đất trống, những chiếc lá rụng bị gió thổi lên, cuốn cuốn bay bay, có vài chiếc vừa vãn dừng ở trên đầu cô. Nguyễn Niệm Sơ nhún mày, vội vàng giơ tay phát xuống. Cô sợ rằng chưa sạch, liền đứng tại chỗ phui phui ba lần.

Phía trước Lệ Đăng thấy cô không theo cùng, xoay người quay trở lại, cau mày nói: "Lại làm sao vậy?"

Nguyễn Niệm Sơ không trả lời, hai tay liên tục loạn xạ ở trên đầu. Lệ Đăng mặt không hề cảm xúc nhìn cô đang loạn xạ ngầu.

Mấy giây sau, cô chỉnh lại áo khoác, chỉ chỉ đỉnh đầu hỏi anh: "Trên đầu tôi còn lá cây không?"

Xung quanh tối đen như mực, ánh sáng duy nhất, chính là vàng trắng chiếu rọi trên bầu trời, cùng với ánh mắt trong suốt của Nguyễn Niệm Sơ.

Lệ Đăng nhìn mắt cô, bỗng nhiên âm trầm đến đáng sợ.

Đêm nay nhất định là tràn ngập hồi ức.

Anh không hé răng, sau vài giây trầm mặc, vươn tay phải hướng về phía cô. Nguyễn Niệm Sơ ngó ra, trong chớp mắt ánh mắt liền nhảy lên. Một màn này cùng khoảnh khắc của nhiều năm trước đây thật trùng hợp.

Khác nhau ở mỗi chỗ, bảy năm trước, cô né tránh; lúc này đây, cô lại đứng yên tại chỗ không cử động.

Lá rụng trên tóc Nguyễn Niệm Sơ, bị Lệ Đăng hất ra. Sau đó tay anh dần đi xuống, chạm vào làn da trên khuôn mặt cô, mịn màng mà tinh tế, cùng ngón tay anh tạo thành một sự tương phản mãnh liệt.

Tay anh rất nóng. Cô hơi mím môi, mười ngón tay vô ý thức mà nắm chặt, nghe thấy tim mình đang đập như vỗ cánh.

Sau đó, Lệ Đăng chạm đến chỗ giao hội giữa sườn mặt cùng với cổ của cô.

Anh nhìn cô chằm chằm, chợt nắm chặt lấy gáy Nguyễn Niệm Sơ, một phát mãnh liệt, đem cô ấn về phía mình. Vùi đầu gần kề với cô.

Nguyễn Niệm Sơ trừng mắt, tim đập loạn xạ, giọng nói có chút run: "Lệ Đăng.." Cùng lúc đó, một âm thanh khác cũng từ phía xa truyền đến: "Lệ Đăng!"

Một trận kêu to này, liền chấm dứt tất cả khả năng sắp phát sinh sau đó.

Lệ Đăng trong nháy mắt liền buông Nguyễn Niệm Sơ ra.

"..." Cô lui về phía sau hai bước, hô hấp bất ổn, ánh mắt nghi ngờ không thôi mà nhìn anh, hai má còn đỏ ửng chưa giảm xuống. Người sau thì thần sắc không rõ, nhắm mắt lại, nghiêng đầu đi dùng sức ấn ấn mi tâm.

Sau đó là sự yên tĩnh như cái chết.

Cũng may trong lúc này, di Hạ cầm điện thoại di động theo hướng khu nội trú truyền đến, trong miệng còn hô: "Đăng Từ, vừa rồi di động con quên chưa cầm. Có người gọi điện thoại cho con."

"..." Lệ Đăng nhắc mí mắt liếc nhìn Nguyễn Niệm Sơ một cái, sắc mặt phức tạp âm trầm. Sau đó liền xoay người đi đến hướng của di Hạ, một câu cũng không nói.

Tiếng bước chân dần đi xa.

Nguyễn Niệm Sơ đứng tại chỗ một lúc lâu, mới vô tri vô giác phục hồi lại tinh thần.

Mấy phút trước, cô giống như thiếu chút nữa đã bị cưỡng hôn, mà đối tượng nỗ lực cưỡng hôn cô, không hiểu sao sau khi có ý đồ đó, liền mặt lạnh tanh đi rồi?

Ông nội a, đầu óc anh ta là có thiên hồ đi. Cô dùng sức cau mày.

*

Điện thoại do Dương Chính Phong gọi đến, là đội trưởng đòi trước của bộ đội đặc chủng Liệp Ưng.

Lệ Đăng tìm một nơi không người mới ấn nhận điện thoại, "Alo."

"Cậu vừa mới làm gì thế?" Trong ống nghe, giọng Dương Chính Phong thô lỗ lộ rõ vẻ không vui, "Anh liên tục gọi cho cậu đến lần thứ tư, cậu mới ấn nút nhận. Đang ở nơi nào vậy?"

Lệ Đăng dựa vào tường hút thuốc, nhát nói: "Bệnh viện."

Dương Chính Phong khó hiểu: "Ồ bệnh viện làm gì?"

"Thăm Hà Lệ Hoa. Di Hạ thông báo với tôi, nói tình huống hôm nay của bà ấy rất không ổn định."

"Hiện tại sao?"

"Đã khá hơn nhiều." Lệ Đăng cúi xuống, "Tim tôi có việc gì?"

"..." Dương Chính Phong im lặng một lát, tựa hồ hơi khó xử, một hồi lâu mới hạ giọng nói: "Đạt Ân nhân vật này còn ấn tượng không?"

"Con trai độc nhất của Khôn Sa."

Dương Chính Phong nói: "Đạt Ân đã hiện thân. Tuần trước, có người ở bên trong biên cảnh nhìn thấy hắn." Nói xong thở dài, "Bảy năm trước cậu thiết

kể bắt được Khôn Sa, lần này, Đạt Ân tái khởi, tám phần là hướng cậu mà đến. Anh gọi điện thoại tới, chính là nhắc nhở cậu phải cẩn thận. Tên này âm hiểm xảo trá lại thay đổi thất thường, so với cha hẳn chỉ có hơn chứ không có kém, không phải là một kẻ tầm thường."

Lệ Đăng rất bình tĩnh, "Chờ hán bảy năm, cũng nên đến rồi."

"Mấy năm nay, con trai của Tề bác sĩ căn cứ vào bộ tư liệu bác sĩ để lại, đã chế tạo kỹ thuật "Pin" hoàn thành được phân nửa." Giữa những hàng chữ trong lời nói của Dương Chính Phong tất cả đều trầm trọng, "Chỉ tiếc, một phần cốt lõi nhất lại nằm trong tay Đạt Ân. Mệnh lệnh từ phía trên, là bảo chúng ta phải đoạt lại bộ phận kia về."

"Anh có kế hoạch gì?"

"Anh..." Dương Chính Phong chần chờ một chút, nói: "Nhiệm vụ lần này, cậu sẽ không phải một mình mình đi."

"Sự tình là tôi bắt đầu, nên hẳn là phải từ tôi kết thúc." Anh nhìn về phương xa, đáy mắt không gọn sóng, "Anh kỳ thật cũng biết, toàn bộ Liệp Ưng, không có người nào có thể chọn là người thích hợp hơn tôi."

Dương Chính Phong nghe được cau mày, cắn răng mắng anh, "Tiểu tử thú vị, cậu chưa từng nghĩ tới khi ra được bên ngoài, sẽ cưới một lão bà sinh một đứa con sống yên bình qua tháng ngày sao? Thật dự định muốn xuất gia làm hoà thượng?"

Lệ Đăng mặt không thay đổi dụi tàn thuốc, lãnh đạm "Chưa từng nghĩ."

Dương Chính Phong trầm giọng, "Năm đó ở Campuchia, cậu không phải là đã gặp được cô gái mình thích đó sao?"

"Cô ấy là một cô gái tốt như vậy." Anh bỗng nhiên cười một cái, thanh âm rất thấp, "Tôi không thể."

"Anh biết cậu sợ cái gì. Nhưng Lệ Đăng, đừng trách anh miệng xui xẻo, cậu làm sao biết chính mình sẽ xảy ra chuyện gì? Năm đó ở Campuchia cái từ nhất sinh, cậu không cho rằng mình có thể về, nhưng cuối cùng vẫn có thể trở lại đó thôi."

"Lão Hạ cùng lão Cao trước khi đi, cũng không cho là mình có thể cố gắng trở về được."

"..." Dương Chính Phong đỏ cả mặt, trầm mặc.

"Cúp máy đây." Nói xong, anh liền cúp điện thoại.

Định đầu là bầu trời đêm, ánh trắng như nước, tạo nên một loại dáng vẻ không dính bụi trần.

Lệ Đăng nhắm mắt, mi tâm phẳng phát nét tức giận.

Ánh trăng sáng chỉ có thể treo ở trên trời. Lý trí nói cho anh biết, mình không thể lấy cả đời của Nguyễn Niệm Sơ đánh cược với cái sự chẳng may kia, ai cũng không thua nổi. Anh tự chủ luôn luôn cẩn thận, anh có khả năng không chế nó.

Nhưng chỉ có trời mới biết, Nguyễn Niệm Sơ nữ nhân này, thân thể cô cùng tâm cô, anh đều muốn có đến phát điên.

*

Về sau, Nguyễn Niệm Sơ cùng Lệ Đăng đều không nhắc đến chuyện đêm đó. Anh không giải thích, cô cũng không có hỏi đến, hai người đối với chuyện này, vô cùng hiếm thấy mới có được lúc ăn ý.

Cô đương nhiên nghĩ anh ta bệnh thần kinh.

Tháng ngày thế nào rồi cũng phải trôi qua.

Thật may mắn, vào thời điểm thứ năm tuần này, phân đoàn trưởng nói cho Nguyễn Niệm Sơ biết, đồng chí trước kia xin nghỉ bệnh kia đã quay trở lại. Nói cách khác, cô không cần phải đi giúp về học tập kia nữa. Đối với điều này, Nguyễn Niệm Sơ vừa cao hứng lại vừa khổ sở.

Cao hứng chính là, cô rốt cuộc không còn phải làm chân chạy cho người ta; khổ sở chính là, lúc tan tầm về nhà cô sẽ không thể đi nhờ xe của Lệ Đăng được nữa.

Lúc đó, khoảng cách bộ chính trị học tập không quân kết thúc, chỉ còn ba ngày cuối cùng.

Buổi chiều thứ bảy, trên đường tới nhà Tiểu Tinh, Nguyễn Niệm Sơ nghĩ tới nghĩ lui, ôm thử một lần hi vọng hỏi Lệ Đăng: "Này, các anh kết thúc khoá học tập hẳn là phải trở lại đơn vị đi. Anh là được điều đến quân khu Vân Thành nào? Đi làm cũng là đi con đường kia? Cùng nhà tôi thuận hay không thuận?"

Lệ Đăng lái xe, nói: "Tổng quân khu."

Nghe vậy, trong ánh mắt cô vụt qua một tia lửa nhỏ: "Khoảng cách giữa tổng quân khu với đoàn diễn xuất chúng tôi thực sự rất gần." Đơn vị của anh và của cô đều cùng một phương hướng, nhà anh và nhà cô cũng ở cùng một phương hướng, nói cách khác, cô vẫn có thể tiếp tục đi nhờ xe.

Cái suy luận ăn khớp này cũng không tính là xấu.

Lệ Đăng nhìn cô một cái, nhướn mày, "Cô muốn tôi mang cô theo?"

Nguyễn Niệm Sơ gật gật đầu.

"Đơn vị chúng tôi từ 8 giờ rưỡi bắt đầu làm việc."

Cô vỗ tay: "Chúng tôi cũng vậy nha."

"Nhưng tôi có thói quen chạy thể dục buổi sáng." Lệ Đăng ngữ khí rất nhạt, "Mỗi sáng sớm bảy giờ rưỡi gặp. Nhiều nhất là tôi đợi cô năm phút, quá hạn sẽ không chờ."

"... Cái này có phải hay không có quá sớm một chút." Nguyễn Niệm Sơ nhủ mày. Cô cảm thấy, vị thủ trưởng này khẳng định bình thường so với gà gáy còn thức dậy sớm hơn.

"Không được thì quên đi."

"..." Nguyễn Niệm Sơ gờ tay ấn ấn mi tâm, chăm chú suy nghĩ, rồi rầm trong giây lát, liền đưa ra một cái kế tạm thời: "Chúng ta chỉ cùng nhau về tan tầm được không? Còn đi làm thì đường ai người nấy đi."

Lệ Đăng mặt không chút thay đổi: "Hoặc là cùng đi làm với nhau, hoặc là đừng bao giờ đi cùng nhau nữa."

Cô sùng sốt, "Tại sao?"

"Không có tại sao."

Cái này, Nguyễn Niệm Sơ hoàn toàn không có lời nào để nói. Cô đỡ đỡ trán: "Được rồi, vậy mỗi ngày sáng bảy giờ rưỡi." Nói xong nhả mày lại, nhỏ giọng nói thêm, "Nếu không phải nghe nói gần đây có tên biến thái cuồng tình dục hay lui tới, dâm loạn phụ nữ, tôi cũng chả thèm cùng anh gà gáy với nhau."

Lệ Đăng chuyển mắt nhìn cô, mặt không hề cảm xúc, "Cô vừa nói cái gì?"

"...Nghe nói gần đây có tên biến thái cuồng tình dục hay lui tới, dâm loạn phụ nữ."

"Câu tiếp theo."

"Tôi cũng chả thèm cùng anh... Với nhau."

"Phía trước Với nhau."

Nguyễn Niệm Sơ ha ha hướng về phía anh, cười đến mặt mày đều cong, "Chẳng có gì cả, anh nghe nhầm rồi." Sau đó, như không có chuyện gì xảy ra cầm di động lên chơi game. Làm nhiệm vụ, rút thẻ, lại làm tiếp nhiệm vụ, lại rút thẻ.

Vị thượng tá này không chỉ có một tính khí kém tính tình lạnh lùng, mà còn có cả đôi tai rất thính nữa. Về sau thời điểm nói xấu anh ta, nhất định phải thật là nhỏ giọng.

Một khắc đó, Nguyễn Niệm Sơ chuyên chú mà ngồi oán thảm. Cô không có thấy người bên cạnh đang nhẹ cong khoe miệng, và cũng không thể thấy được đáy mắt đang cười yếu ớt của người kia.

Sau khi dạy học cho Tiểu Tinh xong, Nguyễn Niệm Sơ trực tiếp đem đàn điện tử đặt ở chỗ đấy. Di Hạ vẫn như cũ nhiệt tình giữ bọn họ ở lại ăn tối, Lệ Đăng cũng vẫn như cũ khước từ.

Trở lại nội thành đã là buổi tối.

Tuỳ tiện ăn một chút, xong xuôi Lệ Đăng đưa Nguyễn Niệm Sơ về nhà. Tiểu khu của nhà cô quang cảnh thực sự rất tốt, cây cối thành đàn, còn có màu xanh của hoa cỏ Nhân Nhân, trên bãi đất trống, còn có một cậu bé đang bật nhảy chơi đùa với tấm đệm lò xo dành cho trẻ em thường chơi. LingPei.

Lệ Đăng đỗ xe, liếc mắt nhìn qua tấm đệm kia, gờ tay chỉ chỉ, "Cô đến bên kia đi."

Nguyễn Niệm Sơ vừa cúi đại an toàn ra, nghe vậy sùng sốt, gật gật khoe miệng nói: "... Lệ đội thật không tiện, tôi đối với mấy loại bật nhảy đó không có hứng thú."

Ai ngờ vừa quay đầu nhìn, Lệ Đăng đã xuống xe trước cô một bước, một đường đi về hướng tấm đệm lò xo kia.

Cô không nói gì, cũng không biết anh muốn làm gì, chỉ có thể bất đắc dĩ đi theo.

Sắc trời đã tối, xung quanh cũng không có những người khác.

Nguyễn Niệm Sơ ngáp một cái, nhìn trái nhìn phải một chút, nói: "Anh muốn bắt sao? Bắt đi. Tôi giúp anh nhìn, có người đến tôi sẽ báo anh."

Lệ Đằng trên mặt không có biểu cảm gì, sau mấy giây im lặng, bỗng nhiên đưa tay ra, nắm lấy cánh tay cô.

Nguyễn Niệm Sơ cứng đờ, "Anh..." Lời còn chưa nói hết, anh liền dùng sức kéo cô một phát.

Cô trực tiếp bị anh ôm vào trong lòng.

Nguyễn Niệm Sơ theo bản năng giãy dụa. Chỉ cách hai tầng vải áo, sau lưng cô cùng lồng ngực đầy rắn chắc của anh dán chặt lấy nhau không một kẽ hở, hai tay cô khoanh ở trước ngực, bị anh gắt gao kiềm chế. Cô thậm chí còn ngửi được mùi thuốc lá trên người anh, cùng với hơi thở đầy nam tính, khiến cho cô tâm hoảng ý loạn.

Vì thế cô cau mày thấp giọng mắng: "Anh làm cái gì thế?"

"Không phải có biến thái cuồng tình dục hay dâm loạn phụ nữ sao, dạy cô thuật phòng thân." Lệ Đằng tiếng nói rất nặng, trầm thấp, có một chút nhẹ bẫng. Hơi thở nóng nực của anh thoang thoang phất qua từ bên tai đến làn da cô, "Giống như loại tình huống này, cô phải bình tĩnh."

"..." Nguyễn Niệm Sơ mặt đỏ bừng, dùng sức cắn môi. Như thế này, cô căn bản không thể nào mà bình tĩnh nổi.

"Hít sâu, hai bàn tay hướng xuống phía dưới, eo dùng sức động. Động tác nhanh, liền có thể thoát thân." Anh ôm chặt cô, nhắm mắt lại, môi cách vành tai cô chỉ trong gang tấc, "Cô có thể thử một chút xem."

Bạn đang đọc truyện *Bán Ngâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Môi của cô bị anh hung hăng bites kín lại (2980 từ)

Nguyễn Niệm Sơ vẫn nhớ rất rõ ràng, Lệ Đằng từng nói, anh ta không thích người khác chạm vào người mình. Mỗi lần cô tiếp cận, đều bị anh như gấp quỳ mà đẩy ra.

Vậy hiện tại giải thích như thế nào? Mặt cô đang rất nóng, đầu óc mòng mị, bối rối không cách nào suy nghĩ được.

Lệ Đằng từ phía sau ôm cô, hai tay vẫn nắm chặt lấy cổ tay cô, trầm giọng nói: "Đừng ngây ngốc nữa. Giờ làm theo cách tôi dạy cô làm!"

Nguyễn Niệm Sơ đem khí trong miệng thở ra, định thần lại, cố gắng trấn tĩnh, sau đó nhớ lại những lời anh vừa mới nói. Bàn tay hơi ép xuống, vòng eo kia động một cái huyếch mạnh ra phía sau.

Người nọ sau lưng bất động như núi.

Cô không tránh ra, tay và eo dùng sức lặc lại một lần nữa, lần động dùng sức huyếch càng mạnh hơn. Không thoát được, lại làm tiếp, vẫn không thoát được.

Sau một hồi lặc lại như vậy, Lệ Đằng nhứ chặt mảy, hít vào một ngụm khí lạnh. Người nữ nhân này ảm áp lại mềm mại, eo nhỏ tinh tế, căn bản không ra được chút lực nào.

Đúng là dần vật anh. Cô ở trong lòng anh uốn éo lại xoay ngang xoay dọc, cũng sắp làm anh phát điên lên rồi.

Lúc này, Nguyễn Niệm Sơ đành từ bỏ sau nhiều lần thử nghiệm phí công vô ích, nói: "Tôi không học được, anh buông tôi ra nhanh lên."

Lệ Đằng liền thả tay ra.

Tâm cô giờ mới được buông lỏng, như được đại xá, chạy nhanh mấy bước sang bên cạnh sau đó mới xoay người nhìn anh. Buổi tối gió lạnh thổi qua, làm nhiệt độ trên gò má cô cũng đã giảm đi mấy phần.

Lệ Đằng tầm mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm Nguyễn Niệm Sơ, một lát sau, hướng cô ngoắc ngoắc tay: "Lại đây."

Nguyễn Niệm Sơ không biết anh ta muốn làm gì, suy nghĩ một chút vẫn đi đến.

Anh nói: "Ôm lấy tôi."

"..." Cô mãnh liệt ngắt đầu, đôi mắt mở to so với chuông đồng còn lớn hơn, cực kì kinh ngạc: "Gì cơ?"

Lệ Đăng thần sắc cực kì bình tĩnh, nhặt nói: "Giống như vừa nãy tôi ôm cô vậy, ôm lấy tôi. Tôi làm mẫu một lần cho cô xem."

Nguyễn Niệm Sơ có chút do dự, chần chừ mấy giây sau mới đi vòng qua sau lưng Lệ Đăng, duỗi hai tay, ôm chặt lấy thắt lưng anh. Mặt cô mới hạ nhiệt xong giờ bắt đầu lại đỏ bừng lên. Eo của anh rất hẹp, đầy mạnh mẽ và rắn chắc.

Ngón tay mềm mại cách một lớp áo, vô thức lướt qua cơ bụng. Lệ Đăng âm thầm cắn răng, "Tay để chỗ nào thế? Vừa rồi tôi ôm eo cô à?"

"... À." Nguyễn Niệm Sơ hơi ho khan, giờ tay ôm lấy hai cánh tay của anh. Vóc dáng anh ta quá cao, cô thật sự hết sức là gian nan.

Lệ Đăng hơi khuyu gối xuống.

Hai cánh tay nhỏ của cô mới miễn cưỡng ôm được vòng qua anh.

"Ôm chặt rồi?"

"Ừm." Nguyễn Niệm Sơ theo bản năng ôm càng chặt hơn, tay trái gắt gao nắm chặt với tay phải.

Lệ Đăng chưa đến một giây đã thoát ra được, còn chả cần tốn nhiều sức. Cô căn bản không thấy rõ động tác của anh.

"Anh làm thế nào vậy?" Nguyễn Niệm Sơ cau mày hỏi.

Lệ Đăng cầm tay cô để lại vị trí cũ, hơi cúi xuống, tay cầm tay dạy cô, "Nếu kẻ địch từ phía sau tấn công bất ngờ, kiềm chế hai tay của cô, cô cứ như thế này... Đứng, bàn tay hướng xuống dưới, dùng sức ép xuống, đồng thời phối hợp cùng với eo huyếch mạnh ra đằng sau... Đúng, chính là như vậy."

Nghe anh nói xong, Nguyễn Niệm Sơ đã thông suốt, cô gật gù đầu, nói: "Tôi đại khái cũng đã biết sơ sơ."

"Thử một lần xem." Lệ Đăng ngữ khí lạnh nhạt, nói xong, liền ôm lấy cô lần thứ hai.

Nguyễn Niệm Sơ hít sâu, nhắm mắt, bàn tay hướng xuống eo về phía sau, huyếch một phát mạnh. Lực đạo hai bên liền buông lỏng, cô nhận cơ hội một phát thoát ra ngoài, lắc lư giẫm giẫm lên tấm đệm lò xo, cười nói: "Tôi có phải hay không đã học được rồi?"

Lệ Đăng hơi cong khoe miệng: "Đúng."

Cô nhìn nụ cười nhạt trên mặt anh, không biết sao, tâm tình của Nguyễn Niệm Sơ cũng thấy tốt lên một chút, cô vừa lù vừa nói: "Cái chiều này thật không tồi, hẳn là rất hữu dụng. Nhưng mà, tôi nghĩ mình không xui xẻo đến vậy đâu, hẳn là sẽ không gặp phải tên biến thái sắc..." Nói còn chưa dứt lời, cô sắc mặt đột nhiên đại biến, khề hô lên.

Tấm đệm rất mềm, vốn dĩ đứng đã không vững.

Nguyễn Niệm Sơ không cẩn thận liền té ngã. Một giây trước khi cô ngã xuống, theo bản năng, đôi tay cô loạn xạ túm chặt lấy người bên cạnh là Lệ Đăng.

Hai người đồng thời song song rơi tự do xuống.

"Bịch."

Cho dù tấm đệm đó rất mềm, nhưng một khắc đó, Lệ Đăng vẫn theo bản năng mà dùng thân mình bảo vệ cho cô, ôm sát lấy cô. Hậu quả là anh ngã xuống tấm đệm đó, còn cô ngã lên người anh, hai người còn lẫn với nhau tận hai vòng rưỡi.

Cuối cùng vòng cuối còn chưa lẫn xong, đã biến thành cô ở dưới anh ở trên.

Nguyễn Niệm Sơ hồi tưởng một màn vừa rồi, cảm thấy rất buồn cười, nhin không được, liền phì cười phốc một cái. Cười chưa thành tiếng đến cười ra tiếng, sau đó trước ngực liền rung rung, ha ha mà cười to.

Lệ Đăng từ trên cao nhìn xuống cô.

Trong gió đêm, những sợi tóc đen nhánh của cô gái kia nhẹ nhàng mà phất tới, lướt qua ngón tay cùng gò má anh. Khuôn mặt cô hình trái xoan mà nhỏ nhắn, ánh mắt trong trẻo, môi hồng răng trắng, xuôi theo đó là đôi lông mày cùng khoé mắt vừa xinh đẹp lại vừa linh động, so với bảy năm trước càng rực rỡ hơn.

Lệ Đăng rũ mắt, nhìn chằm chằm cô, trong đó rõ ràng có thứ gì đó đang cuộn cuộn.

"..." Nguyễn Niệm Sơ sau một hồi cười đã mệt, ngược mắt lên nhìn anh. Ánh mắt cô lúc đó đầy kinh ngạc mà nghi hoặc.

Mấy giây sau, anh bỗng nhiên thấp giọng gọi tên cô: "Nguyễn Niệm Sơ."

Mắt cô hơi loé lên, tim đập loạn xạ, lên tiếng đáp: "Cái gì?"

Lệ Đăng chỉ lướt nhẹ trên gò mà cô, nói: "Dáng vẻ khi cô cười, rất đẹp."

Nguyễn Niệm Sơ nhìn anh: "Câu này bảy năm trước anh cũng đã từng nói rồi."

"Thật không?" Anh nhướn mày, giọng rất nhạt, "Tôi không nhớ rõ."

Cô cười cười, đáy mắt có một tia mắt mát: "Ở Campuchia. Ngày đó anh bị thương dẫn đến sốt cao, khả năng sốt đến nổi hồ đồ, cho nên không nhớ rõ cũng phải."

Xung quanh gió bỗng nhiên ngừng.

Lệ Đăng tay phải nắm lấy eo cô, tay trái khẽ chạm lên má cô. Yên tĩnh một lúc lâu sau đó, anh liền chuẩn bị đứng dậy.

Lúc này, Nguyễn Niệm Sơ bỗng nhiên mở miệng: "Ngày đó ở khu nội trú bên ngoài hoa viên, anh định làm gì với tôi?"

"..." Lệ Đăng thân hơi cúi xuống, lãnh đạm: "Không định làm gì."

Cô cắn môi, nhòm nửa người dậy hướng tới gần anh, "Anh có phải hay không là muốn hôn tôi?"

Lời vừa dứt, anh đột nhiên quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt rất sắc bén, cũng rất sâu, đen hun hút như hai vệt mảnh trên Biển Đen. Anh không nói gì.

Nguyễn Niệm Sơ không hề né tránh, căng da đầu đối diện cùng với anh.

Sau đó cô nói: "Sau đó tại sao lại dừng lại?"

Lệ Đăng sắc mặt âm trầm, giọng nói cũng theo đó mà lạnh xuống, "Tôi nói. Ngày đó tôi không định làm gì."

"Không định làm gì mà lại chạm vào mặt tôi?" Nguyễn Niệm Sơ cũng không biết mình lấy đâu ra dũng khí, cau mày chất vấn tiếp: "Không định làm gì mà còn ấn đầu tôi, không định làm gì mà vừa rồi còn ôm tôi. Anh không phải nói rằng không thích người khác chạm vào người mình sao? Vậy những điều đó tính là gì?"

Anh chỉ nói một câu, "Tính là con mẹ nó tôi có bệnh, được chưa?"

"..." Nguyễn Niệm Sơ khoé miệng giạt giạt. Cô xin thề, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy có người tự chửi chính mình.

Lông mày của Lệ Đăng giờ xoắn tít lại, không nói nữa, đứng lên quay đầu rời đi.

Trong lòng Nguyễn Niệm Sơ không hiểu sao bùng lên một ngọn lửa bức tức, khẽ cắn răng, cả giận hướng đến bóng lưng trong đêm tối kia nói: "Anh vốn là có bệnh. Không cho người khác trêu chọc anh, nhưng anh lại có thể tùy tiện trêu chọc người khác sao?"

Lệ Đăng hung hăng siết chặt nắm tay, không quay đầu lại, cũng không dừng bước, kéo cửa xe Jeep ra ngồi vào trong.

"Tối lạnh, cô về nhà sớm một chút." Anh hạ cửa sổ xe xuống ném cho cô một câu nói.

Đối với điều này, cô ngồi trên tấm đệm lò xo lớn tiếng đáp lại một câu chửi tục: "Ông nội nhà anh."

Chiếc xe Jeep đen nhanh chóng rời đi.

*

Đêm hôm đó, Nguyễn Niệm Sơ nằm ở trên giường trần trọc trở mình đến tận lúc hai giờ sáng. Sau đó cô cầm điện thoại lên gửi Wechat cho chuyên gia tình cảm Kiều Vũ Phi: Ở đây không?

Nha đầu đó chính là con cú, ngày với đêm quanh năm đảo lộn, biết ngay rất nhanh liền đã đáp lại cô: Ai nha, hôm nay thiếu nữ dương sinh giờ này vẫn còn chưa ngủ cơ à.

— Tao muốn hỏi mày một chuyện.

— Liên quan đến đàn ông?

"..." Ngón tay của Nguyễn Niệm Sơ đang gõ màn hình đột nhiên dừng lại, sau đó ở trong lòng, yên lặng cho chuyên gia luôn tường tận mọi chuyện này một cái like. Sau đó hỏi lại: Đúng.

— Về phương diện nào?

— Nếu một người đàn ông thẳng thắn nói với mày rằng, anh ta đã có người trong lòng, vậy chứng minh điều gì?

— Chứng minh rằng dù anh ta có người trong lòng hay không, anh ta đều sẽ không thích mày. Đây là đang chặt đứt mơ tưởng của mày đó.

— Vậy sau đó, vì sao anh ta lại đồng ý hẹn hò với mày?

— Thế chứng minh rằng trước đó anh ta chơi trò lạt mềm buộc chặt, chính là đang muốn xem thử khẩu vị của mày thế nào.

— Nhưng mà sau khi đồng ý xong, anh ta lại không cùng mày có bất kỳ bước tiến triển nào, cả ngày lúc nào cũng mang bộ mặt tú lờ khờ, đối với mày còn hung thần ác sát, thậm chí không cho mày trêu chọc anh ta, này chứng minh cái gì?

Lần này, hai phút sau Kiều Vũ Phi mới chậm chạp trả lời. Cô ấy đáp: Chứng minh rằng anh ta có bệnh, mày nên kính nhi viễn chi (*) đi.

(*) Kính nhi viễn chi - 敬而遠之: Bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với đối tượng đó; hoặc thường dùng trong các trường hợp nia mai, châm biếm khi mình không muốn tiếp cận với một đối tượng nào đó.

Nhìn hai lời Kiều Vũ Phi gửi đến, Nguyễn Niệm Sơ nhún mày, nghiêm túc rơi vào suy tư.

Cô suy nghĩ ước chừng hai ngày thêm cả một buổi tối.

Lệ Đăng không giống người bình thường. Vì để vây bắt Khôn Sa cùng Đồ Ngoã, anh ta phải sống ở đó tận bốn năm, cùng cái đám bạo phi không có chuyện ác nào là không làm, giết người phóng hoả, ăn tươi nuốt sống kia xưng huynh gọi đệ. Thử hỏi người bình thường làm sao có thể làm được điều đấy đây? Người như vậy sẽ là một chiến sĩ tốt trên chiến trường, nhưng ở trong cuộc sống, sẽ không phải một sự lựa chọn tốt cho việc chung sống lâu dài.

Nguyễn Niệm Sơ vốn tưởng rằng, trải qua giai đoạn bảy năm trước kia, chỉ ít bọn họ cũng có thể hài hoà với nhau khi ở chung, sau đó thuận theo tự nhiên mà phát triển. Nhưng không ngờ cái tưởng đó, đã thành một hậu quả ngược lại.

Câu nói kia của Kiều Vũ Phi rất đúng: Không phải cùng một loại người, căn bản sẽ không thể đi cùng được với nhau.

Có những người và những sự việc không thể giữ được mãi, mà chỉ thích hợp để lấy ra làm hồi ức mà thôi.

Sau khi nghĩ thông suốt, buổi tối thứ hai lúc 9 giờ 20 phút, cô gửi tin nhắn Wechat đến cái người có tên là 0714 kia. Cô ghi: Lệ đội, trải qua hai tuần bên nhau, tôi phát hiện ra chúng ta không thích hợp để làm tình nhân. Chúng ta vẫn nên chia tay đi.

Lời hẹn hò là cô nói trước, lời chia tay giờ cũng là cô nói ra, cũng xem như đã đến nơi đến chốn.

Sau năm phút, Lệ Đăng gửi tin nhắn trả lời đến.

Được

Một chữ rất ngắn gọn, thậm chí còn không có dấu chấm câu, nhìn thật giống như con người anh, lạnh lùng không có tình người. Ngón tay cầm điện thoại của Nguyễn Niệm Sơ vô thức nắm chặt, trong lòng cô không hề dễ chịu gì, một hồi lâu sau, mới gõ bàn phím: Anh yên tâm, Tiểu Tinh tôi vẫn sẽ đến dạy học.

Đối phương không trả lời lại nữa.

Nguyễn Niệm Sơ đợi một lát, đặt điện thoại xuống, đột nhiên có chút tự giễu cười rộ lên. Đoạn tình cảm thứ hai này của cô, so sánh với đoạn một còn ngắn hơn, tính đến cũng chỉ được hai tuần ba ngày. Kiều Vũ Phi lại nói đúng rồi, cái miệng này thật sự rất xui xẻo.

*

Sau đó, Lệ Đăng lần nữa xuất hiện, là ngày thứ năm khi bọn cô đã chia tay trong hoà bình.

Đó là vào một ngày thứ sáu hơi bất thường. Đoàn diễn xuất có đồng nghiệp được biên chế chính thức nên đã mời com mọi người, ăn uống ca hát thành hàng dài, địa điểm cũng cách đơn vị không xa, ở thành Vạn Tượng. Nguyễn Niệm Sơ vốn là không muốn đi, nhưng không thể từ chối sự nhiệt tình của đồng nghiệp, cuối cùng vẫn bất buộc phải chấp nhận.

Tận đến khi mười một giờ rưỡi tối, cô mới từ trên taxi bước xuống, ngáp dài một cái đi về hướng nhà mình.. Đã là cuối hè, do đó vào tầm tối, gió đã có chút lạnh lạnh của mùa thu.

Trong công vòm, hành lang tối đen như mực.

Nguyễn Niệm Sơ dậm chân, đèn âm thanh cảm ứng không phát sáng. Xem ra là hỏng rồi. Cô cau mày, không thể làm gì khác hơn là vịn vào cầu thang tối om để lên tầng, động tác hết sức cẩn thận.

Khi đã đến bậc thang của tầng hai, cô hơi dừng lại, trong nháy mắt ngẩng đầu lên, cô sợ tới mức thiếu chút nữa là ngã sấp xuống.

Dưới mái có một cửa sổ hình vuông nhỏ, một người đàn ông đang nghiêng người dựa vào, thân hình cao lớn, tư thế tùy ý, không biết đã đứng ở đó bao lâu. Anh đang hút thuốc, ở giữa môi anh còn có đốm lửa chọt sáng chọt tắt, nhưng trong nháy mắt cũng đủ để chiếu sáng được cặp mắt kia, giờ đây đang

thẳng tấp mà nhìn cô chăm chăm, đen kịt mà u ám, sâu không thấy đáy.

"..." Nguyễn Niệm Sơ nhận ra anh ta là ai, sau đó bình tĩnh lại, miễn cưỡng đứng vững, nói: "Lệ đội? Sao anh lại tới đây, tìm tôi có chuyện gì sao?"

Tầm nhìn bên trong quá tối, điều này làm cho lòng cô rất sợ hãi.

Lệ Đăng nhìn cô một lúc, thế nhưng lại nở nụ cười, ném tàn thuốc xuống dùng chân dập tắt đi, nói: "Lần trước cô hỏi tôi định làm gì. Tôi đến nói cho cô biết."

Nguyễn Niệm Sơ nghe được ngữ khí anh tỉnh táo và bình tĩnh, cô cũng bớt sợ, gật gật đầu: "Anh cứ nói."

Lệ Đăng tiến vài bước đến gần Nguyễn Niệm Sơ. Giây tiếp theo, chuyện cô thế nào cũng không bao giờ nghĩ tới liền xảy ra.

Anh túm chặt cổ tay cô kéo một phát, ấn cô trên tường, giữ chặt lấy cằm cô, đã tỉnh cuồng loạn mà phun ra từng chữ: "Lão tử đã định làm cái này."

Nguyễn Niệm Sơ ngạc nhiên mà tròn to hai mắt.

Không có chút phòng bị nào, môi của cô đã bị anh hung hăng bịt kín lại.

Bạn đang đọc truyện *Bán Ngâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.